

ΕΡΩΤΑΣ

3

ΕΤΟΣ 9^{ON}
ΑΡΙΘ. 432

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

“ΕΛΠΙΔΕΣ...”

θνητούς δόσκουσιν...»

‘Ελπιδοφόρος άνέτειλε ο καινούργιος χρόνος’ αυτό θέβαια συμβαίνει πάντα. Είναι η ανθρώπινη αδυναμία... ‘Εν τούτοις φαίνεται πως φέτος τα πράγματα θα πάνε γενικώς καλλίτερα: ‘Ελπίζουν και κείνοι που μπορούν να ελπίζουν αλλά και κείνοι που έχουν κάθε λόγο να τάχουν με την Μοίρα τους. Για τους τελευταίους αυτούς η προσήλωση και η τυφλή πίστις στην Μοίρα ίσως να μην είναι εκείνο που τους χρειάζεται. ‘Υπάρχει ανάγκη νέων αποφάσεων και ειλικρινούς προσπάθειας για την καλύτερευση στην οποία ελπίζουν. Μια ανασυγκρότηση του εσωτερικού μας κόσμου πρό παντός, και η έναρμόνις των σκέψεών μας με τας ανάγκας της πραγματικότητος είναι πάντα η καλύτερη έγγυις για την πραγματοποίηση των ελπίδων που όλοι στηρίζουμε στο 1936.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

“Όπως συμβαίνει κάθε χρόνο, με την Πρωτοχρονιά, και φέτος οι συμπολίτες είναι χωρισμένοι σε δύο στρατόπεδα, όχι έχθρικά ευτυχώς.

Είναι οι χαμένοι και οι κερδισμένοι. Την παραμονή τα χαρτιά επήραν και έδωκαν, πάλε φέτος. ‘Η τράπουλα ήταν στην νυκτερινή διάταξη, που σε πλείστα σπίτια έγεινε και... ήμερησία, έφόσον άπειροι ήταν εκείνοι που ημερώθηκαν γύρω από το τραπέζι με τα χαρτιά στο χέρι. Και τώρα, όταν πιά ή... πρωτοχρονιάτικη θύελλα έκόπασε, γίνεται ο άπολογισμός: Οι κερδισμένοι μετρούν τα κέρδη τους και προεξοφλούν ανάλογα όλην την χρονιά τους, και οι χαμένοι... κλαίτε την μοίρα τους.

‘Εξαίρεση στους τελευταίους, άποτελούν οι έρωτευμένοι.

Αυτοί πανηγυρίζουν.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

FANNY ΧΑΡΣΤ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΕ ΕΝΑ ΔΕΛΤΙΟ

ΚΑΙ 10 ΔΡΧ. ΜΟΝΟ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Γενάρης! Πνέει άνεμος — που δλοένα δυναμώνει — παντού... «συμφιλίωσης και εθνικής ένωσης...» μά είναι τόσο ισχυρός που όλα τα σαρώνει!

«Χρειάζονται ανασύνταξιν τα οικονομικά μας...» άκούς να λέν έδω κι’ εκεί, ούχι δέ οι πολιτικοί... άλλ’ όσοι του ‘Αη - Βασιλιού χάσαμε τον παρ ά μας!

Πρό αναριθμητών γενετηών και σκοτωμού μεγάλου που τά χωριά ματοκυλά — αντί για εύχη: «Χρόνια πολλά! άκούς: ‘Ο Θεός να σε φυλά... άπ’ την τιμή του άλλου!»

Τών φώτων: Και ή Πάουερ — που δέν την πιάνει νόμος — μερολογίτισσα παληά, τά παίρνει για πρωταπριλιά: και αναγγέλει φωτισμόν του Δήμου... λαν συντόμως!

Τών φώτων: Τι να εύχηθής; ‘Αστεία ή έρώτηση μέσ’ την μεγάλη σκοτεινιά που έχει καλύψει τον ντουινά μιά εύχη αξίζει μοναχά: «Φώτηδες! Καλή φωτισή!»

Γιορτάζουνε οι Γιάννηδες. Και θγαίνουνε συρ... γιάνι, στις έξοχες για άναψυχή!... αλλά στην Κηφισιά... ψυγή! — Φοβάται ό Γιάννης το ‘Θερίο» και το ‘Θερίο» τον Γιάννη!

‘Ο Πεντεδέκας — άκουσον! — δέν ήτανε... ψηφίον! Χειρίζονταν καλή - κακή μιά άντλία πυροσβεστική... και πυροσβέστης ήτανε με κάσκα και λοφίον!

Μιά μέρα, το αυτοκίνητον τρακάρει σ’ έναν στύλον κι’ ό φίλος μας στο πι και φι, σ’ ενός πλατάνου την κορφή πετιέται απότομα ψηλά... πάνω σε στρώμα φύλλων!

Σε πέντε - δέκα δε λεπτά, άφου ήρθε στα καλά του, άντιληφθείς στα σοβαρά πως γλύτωσε από συμφορά — για δεύτερη πλέον φορά... πέταξε άπ’ την χαρά του!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ο “ΤΑΡΤΟΥΦΟΣ,”

‘Ανήμερα την Πρωτοχρονιά ό Β. ‘Αργυρόπουλος άνέβασε στο θέατρό του της όδου ‘Ιπποκράτους τον ‘Ταρτούφο» του Μολιέρου.

Τό έργο ούτε... «καινούργιο» είναι ούτε άγνωστο. (‘Αφού τό όνομα του πρωταγωνιστού του έμεινε πιά σύμβολο της ύποκρισίας). Δέν πρόκειται λοιπόν να μάς άπασχολήση τό έργο στο σημείωμα αυτό.

Τά άνέβασμα στίς γενικές του γραμμές καλό. ‘Ο κ. ‘Αργυρόπουλος βρήκε την εύκαιρία να δώση μιά δική του δημιουργικήν έρμηνεία στον Ταρτούφο. ‘Η κ. Γιώτα Λάσκαρη επίσης κράτησε τό ρόλο της ‘Ελμίρας πολύ καλά. Οι κυρίες Γαϊτανάκη και Χριστοφορίδη, χαριτωμένες στους μικρούς ρόλους των. ‘Επίσης πολύ καλή και ή κ. Νικολάδη στον ρόλο της κ. Πυρνέλλας, καθώς και οι κ. κ. Χέλμης, Πανόπουλος κ.τ.λ.

Και έμειναν μέν εύχαριστημένοι από την έκλογή του έργου οι θεαταί και χειροκρότησαν τον καλό θίασο και τον πρωταγωνιστή του, πόσοι όμως από αυτούς δέν έχουν έπιθυμία να δούν τον ‘Αργυρόπουλο σε καμμιά από τις εξαιρετικές του δημιουργίες που τους είχε συνηθίσει άλλοτε και οι όποιες τον έχουν φέρε μέσα στους δυό τρείς καλλιτέρους ήθοποιούς του ‘Ελληνικού θεάτρου!

Ο Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗΣ

‘Ο φίλος μας ό κ. Πειραχτήρης αυτήν την εβδομάδα είχε πολλές άτυχίες. Έκτός από τό λάθος που έκανε πριν πηδήση από τό άεροπλάνο να δέση στην πλάτη του κατά λάθος τον... σάκκον των τροφίμων, αντί να πάρη τό άλεξιπτωτο, τυπώθηκε και ανάποδα!

Για τό δεύτερο αυτό λάθος που εύθύνει έμάς, παρακαλούμε τους άναγνώστες μας να μάς συγχωρήσουν και να... άναποδογυρίσουν μιά στιγμή τη σελίδα για να τον θανμάσουν.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ “ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,”

- 1) ‘Ανατόλ Φράνς
ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
- 2) Μπλάσκο ‘Ιμπάνιεθ
ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
- 3) Φάνν Χάρστ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΟΡΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
ΑΡΙΘ. 35282

Ξυπνα καὶ κουτά

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Ἐκεῖνη.— Σὲ ἔμαθα πιά. Κάθε λέξη ποὺ θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα σου εἶναι ψέμμα.
Ἐκεῖνος.— Ἐχετε δίκιο, ὠραία ποὺ καὶ ἔξυπνή μου δεσποινίς...

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΤΑΡ

—Πάλι τὸ ταχυδρομεῖο μοῦ ἔφερε σήμε-
ρα 12.000 γράμματα ἀπὸ θαυμαστάς... Καὶ
θὰ περάσῃ ὁ διανομὴς γιὰ τὸν μπουναμά
του. Θὰ μοῦ στοιχίσῃ τὰ μαλλονεφέλα
μου!

ΘΑ ΗΤΑΝ ΣΥΝΤΟΜΟΣ

Τραυλός.— Κύ... κύ... κύριε, ὅν θὰ
κα... κα... κα... τα... τα... χρᾶς... θῶ τοῦ
πο... πο... πο... λυ... τί... τί... μου χρῶ...
χρό... νου σας καί... καί... καί... θά...
σας... ἐξ... ἐξ... ἐξηγή... γή... σω μέ...
δυὸ λό... λό... γιὰ τὴν ὑπό... πό... θεοή...
σή μου!

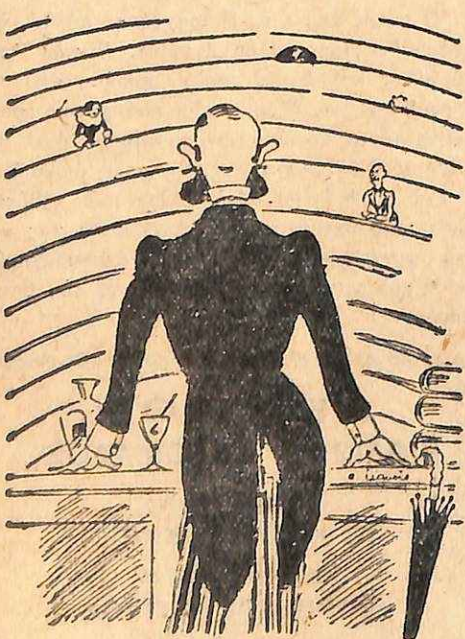
ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐκεῖνη.— Ὡστε ἔτσι, μ' ἐγκαταλεί-
πεις;
Ἐκεῖνος.— Τί τὰ θέλεις, ἀγάπη μου,
ἀφότου ἔμαθα πὼς ξοδεύεις 60.000 φράγκα
τὸν χρόνον γιὰ τὴν ράφτρα σου... προτιμῶ
νὰ παντρευτῶ τὴν ράφτρα σου!

ΧΡΗΣΙΜΟ ΛΩΡΟ!

Σ' ἕνα κατάστημα ραδιοφώνων.
—Νὰ μοῦ δώσετε τὸ πιδ ἰσχυρὸ ραδιό-
φωνο ποὺ ἔχετε... τὸ θέλω γιὰ νὰ καλύπτω
τὴν φωνή τῆς πεθερᾶς μου!

ΤΗΝ ΗΞΕΡΕ Ο ΙΔΙΟΣ;

Ὁ ρήτωρ:
—Σήμερα, κυρία καὶ κύριοι, θὰ σᾶς
δημιῶσιν περὶ τῆς τέχνης νὰ ἐπιβάλλεσθε
καὶ νὰ παρασύρετε τὰ πλήθη!

Δυὸ σκοτεῖνὰ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ διάσημος γάλλος ντέτεκτιβ Ὑβ
Μελνώ μετέβη στὸν τόπο τοῦ ἐγ-
κλήματος.

Ὁ Μελνώ εἶχε διακριθῇ σὲ πολ-
λὰς δύσκολες υποθέσεις: καὶ γι' αὐτὸ ὁ-
ταν στὸν δρόμο Χάβρης-Παρισιῶν, λί-
γο πρὶν ἀπὸ τὸ Χουντάν, ἀνακάλυψαν τὸ
πτῶμα ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ ἔφερε μὴν ἀ-
παίσια πληγή στὸ λαιμὸ, μετὰ τὴν πρῶ-
την διασπορὰς ἐκλήθη ὁ Ὑβ Μελνώ ν'
ἀναλάβῃ τὴν διαλεύκανσιν τοῦ μυστη-
ρίου.

Τὸ πτώμα εἶχε ἀνακαλύψει ὁ φούρνα-
ρης μέσα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό του, πρωί-
πρωί, ἐνῶ πῆγαινε γιὰ τὴν συνηθισμέ-
νη του διακμή. Νόμιζε πὼς ἦταν κα-
νένας ἀλλοτρίος ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἀ-
πάνω στὸ χορτάρι, καὶ καλῶς ἦταν ὀργα-
σία, τὸν λυπήθηκε, σταμάτησε νὰ τοῦ
δώσῃ νὰ φάῃ κάτι ὅτι... βρέθηκε πρὸ
φοβεροῦ θεάματος: ὁ ἀνθρώπος εἶχε κοι-
μένον τὸν λαιμὸ!

Μέσα στὶς τσέπες τοῦ θύματος, δὲν
βρέθηκε κανένα χαρτί, παρὰ μονάχα ἕνα
ρολόι, στὴν τσέπη τοῦ γελέκου.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἀπ' τὴν διεύθυνση τοῦ
ράφτη ποὺ εἶχε τὸ σακάκι, κατάρθωσαν
ν' ἀνακαλύψουν τὴν ταυτότητα τοῦ θύ-
σιμου. Τὸ ὄνομά του ἦταν Ἰνιάς Λεγ-
κραντιέ, ζωέμπορος, κάτοικος τοῦ Ντρέ.
Ἡ οἰκογένειά του κατέθεσε στὴν ἀστυνο-
μία πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Λεγκραντιέ
εἶχε ἀπάνω του ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ
ποσόν: ἑβδομήντα χιλιάδες φράγκα,
προῖόν τῆς πωλήσεως τῶν κτηνῶν του.

Τὴ γύρουε ὁμος ὁ Ἰνιάς ὁ ἐκεῖνο τὸ
δρόμο, τὴν ὥρα ποὺ διεπράχθη τὸ ἐγκλη-
μα; Γιατὶ ὁ ἱατροδικαστὴς βεβαίωσε πὼς
τὸ ἐγκλήμα εἶχε διαπραχθῇ μετὰ τὰ 11 καὶ
30' καὶ τοῦ μεσονυκτίου, γιὰ ν' ἀνακαλυ-
φθῇ τὴν 7η πρωΐνῃ.

Παίρνοντας τὸν Μελνώ παράμερα, ὁ
ἱατροδικαστὴς τοῦ εἶπε:

—Στὸ μέρος ὅπου ἀνεκαλύφθη τὸ πτώ-
μα, σχεδὸν δὲν βρέθηκε αἷμα. Συνεπῶς,
τὸ θῶμα δὲν δολοφονήθηκε στὸ μέρος
ὅπου βρέθηκε!

Τὴν στιγμή ἐκείνη, ὁ ἀνακριτὴς τοὺς
πλησίασε:

—Κύριε ἐπιθεωρητά, εἶπε ὁ Μελνώ, ἡ
χωροφυλακὴ συνέλαβε δυὸ ἀλλήτες τοὺς
ὁποῖους βαρύνουν σοβαρὰς ὑποψίες. Θέ-
λετε νὰ τοὺς ἀνακρίνετε;

—Τὸ θεωρῶ περιττόν! εἶπε ξερά ὁ
ντέτεκτιβ. Καὶ καθὼς ὁ ἀνακριτὴς τὸν
κῆρυξε ἐκπληκτός, συνέχισε:

—Χωρὶς νὰ τοὺς ἀνακρίνω, σὰς λέγω
προκαταβολικῶς πὼς τοὺς συνέλαβαν σὲ
δυὸ διαφορετικὰ μέρη.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια...

—Καὶ πὼς ὄχι μόνο ἀρνούνται πὼς εἶ-
ναι δράστες τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ ἰσχυ-
ρίζονται ὅτι δὲν γνωρίζονται καν μετὰ-
ξύ τους!

—Ἔτσι λένε. Πὼς μπορεῖτε ὁμως νὰ
τὸ ξέρετε ἀφοῦ μόνος ἐγὼ τοὺς ἀνέκρι-
να;

—Κύριε ἀνακριτά, εἶναι ἐντελὼς ἀθῶοι
καὶ καλὰ θὰ κάνετε νὰ διατάξετε τὴν ἀ-

ποφυλάκισίν τους. Γιὰ ν' ἀποζημιωθοῦν
μάλιστα γιὰ τὴν σύλληψή τους, θὰ τοὺς
κάνω ἐγὼ τὸ τραπέζι...

Ὁ Μελνώ ἔβαλε σὲ κίνηση τὸ μοτέρ
τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ἄρχισε νὰ πη-
γαίνῃ σιγά-σιγά. Πολλὰ αὐτοκίνητα τὸν
προσπερνοῦσαν, μὰ οὔτε τοὺς ἔδινε ση-
μασία. Κάπου-κάπου σταματοῦσε, κα-
τέβαινε, ἔψαχνε πίσω ἀπ' τὰ ἔλατα.

Καμιὰ κατοικία δὲν ἦταν ὅτε αὐτὸν
τὸν ἔρημο τόπο. Ἐπερεπε λοιπὸν νὰ πάῃ
στὸ Χουντάν ἀπὸ ὅπου ἀπομακρυνόταν
γιὰ νὰ βρῇ σπῖτια.

Κι' ὁμως, κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ δέν-
τρα εἶδε ἕνα λευκὸ σπιτάκι μ' αὐτὴ τὴν
ἐπιγραφή στὴν πρόσοψη: «ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ».

Ὁ Ὑβ Μελνώ δὲν ἔδωκε καμιὰ προ-
σοχή σ' αὐτὸ καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του.
Ἐπὶ ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο, ἀναψε ἄλλο
σιγαρέττο καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ.

Σὲ λίγο, ἔφθασε στὸ Χουντάν ὅπου γε-
μάτισε στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Καλοφραγά-
δων» ὅπου εἶχε κρατήσῃ δωματίο.

Ἐπὶ ἀπὸ τὸ γεῦμα, ὁ Ὑβ Μελνώ
συναντήθηκε μετὰ τὸν ἱατροδικαστὴ ποὺ
τοῦ εἶπε ὅτι ἡ νεκροψία ἀπέδειξε πὼς τὸ
θῶμα εἶχε δειπνήσῃ πλουσιοπάροχα πρὶν
ἀπ' τὸν θάνατό του καὶ ὅτι τὸ εἶχε «τσού-
ξει» μετὰ τὸ παραπάνω. Ποῦ ὁμως; Αὐτὸ
ἦταν τὸ μυστήριον.

Πέρασαν μέρες χωρὶς νὰ μπορέσῃ ὁ
ντέτεκτιβ ν' ἀνακαλύψῃ τίποτα.

Οἱ ἐφημερίδες ἀρχίσαν νὰ παραπονοῦ-
νται γιὰ τὴν ἀδράνεια του, ν' ἀμφισβητοῦν
τὴν ἱκανότητά του.

Τρεῖς βδομάδες μετὰ τὴν ἀνακάλυψη
τοῦ πτώματος, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁ-
ποίων ὁ ντέτεκτιβ δὲν εἶχε πᾶναι τίς ἑ-
ρευνές του, ἕνα πρωί, καθὼς προγευμά-
τιζε στὴν αἴθουσα τοῦ ρεστωράν, εἶδε ἕ-
ναν χωροφύλακα νὰ μπαίνει ἀλαφιασμέ-
νος.

—Κύριε ἐπιθεωρητά, τοῦ εἶπε, βρήκαν
ἕνα ἀκόμα πτώμα... στὸν δρόμο... ἐλάτε...

Ὁ Ὑβ Μελνώ ἔσπευσε. Στὸν δρόμο, ὁ
χωροφύλακας τοῦ ἐξήγησε: στὸ ἴδιο μέ-
ρος πάνω κάτω ποὺ εἶχε ἀνακαλυφθῇ τὸ
πρῶτο πτώμα, εἶχαν βρῇ, στὸ βολάν ἑνὸς
αὐτοκινήτου, ἕναν ἄνδρα μετὰ τὸν λαιμὸ
κομμένο.

Ὁ ντέτεκτιβ ἐξέτασε προσεκτικὰ τὸ
πτῶμα, μόλις ἔφθασαν στὸν τόπο τοῦ
ἐγκλήματος. Ἀπάνω στὸ ταμπλό τοῦ βο-
λάν, ἦταν χαραγμένο τ' ὄνομα τοῦ ἴδι-
οῦ: «Φερνάν Πιτέ, κάτοικος τοῦ Ὠ-
τέλ».

Ἐκανε μὴν παράξενη διαπίστωση: μέ-
σα στὸ αὐτοκίνητο δὲν ὑπῆρχαν κα-
θόλου κηλίδες αἵματος. Θυμήθη-
κε τὰ λόγια τοῦ ἱατροδικαστοῦ γιὰ τὸ
πρῶτο πτώμα.

Ὁπισθοχωρώντας κατὰ μερικὰ βήματα,
ὁ ἀστυνομικὸς παρατήρησε καὶ κάτι
ἄλλο:

Ἐνα λάστιχο εἶχε σκάσει καὶ ἦταν
σχεδὸν βγαλμένο ἀπ' τὴν θήκη του σὰν νὰ
εἶχε κυλίσῃ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ κάμποσο

ἐγκλήματα ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΠΕΡΕΝ

διάστημα μετὰ τὸ σκασμένο λάστιχο.

Τὸ μεσημέρι, ἐνῶ γευμάτιζε στὴν αἴθου-
σα τοῦ ἴδιου ρεστωράν, ἄκουσε δίπλα
του ἕναν νέο, μετὰ ἀνοιχτόκαρδο πρόσωπο,
νὰ μιλᾷ σ' ἕναν κύκλο φίλων καὶ νὰ λέῃ:

—Ἐκεῖ ποὺ κυλοῦσα στὸν δρόμο, στὸ
Νιβερναί, ὁ ἕνα ἐρημικὸ μέρος, ἀκούω
νὰ σκὰν τὸ λάστιχο τοῦ αὐτοκινήτου μου.
Δυστυχῶς, δὲν εἶχα ἀνταλλακτικὸ. Τὸ ἄ-
φησα νὰ κυλᾷ σιγά-σιγά, γιὰτὶ φοβό-
μουν μὴν βγῇ ἀπ' τὴν θήκη του, ὅταν εἶ-
δα ἕνα πανδοχεῖο. Σταμάτησα, δειπνήσα
ἐκεῖ, διανυκτέρευσα. Τὴν ἐπομένη, ἔπει-
λα καὶ μοῦ ἔφεραν ἕνα λάστιχο ἀπὸ τὴν
γειτονικὴ πόλιν καὶ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μοῦ
στοίχισε ἕνα σωρὸ λεφτά. Δὲν εἴπατε

πλούσιοι, ἐμεῖς οἱ περιοδεύοντες πλῆσι!

Ἀκούστε καὶ τὸ τέλος: Ἐξετάζοντας τὸ
σκασμένο λάστιχό μου, ἀνεκάλυψα πὼς
ἕνα χοντρὸ καρφί τοῦ εἶχε φέρεῖ σ' αὐτὰ
τὰ χάλια, ἕνα καρφί ποὺ φαίνεται πὼς τὸ
εἶχαν ρίξει ἐπιτήρηδες γιὰ νὰ μὲ κάνουν
νὰ σταματήσω ἐκεῖ - κοντά!

Ὁ Ὑβ Μελνώ σηκώθηκε ἀπότομα: εἶχε
ἀνακαλύψει ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε τόσο και-
ρό.

Βιαστικά, βγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ
ζήτησε τὸ λογαριασμό του...

Ἐπὶ ἀπὸ δυὸ μέρες στὸν δρόμο τοῦ
Χουντάν—τὸν «δρόμο τῶν δολοφονηθέν-
των» ὅπως τὸν ἔλεγε ὁ κόσμος—ἕνα αὐ-
τοκίνητο κυλοῦσε ἀργά, μετὰ δυὸ τραν-
τάγματα. Στὸ βολάν, ἦταν ἕνας λιγνὸς
κύριος, μετὰ ψαρρά μαλλιά καὶ γένεια καὶ
χοντρά γυαλιά.

Τέλος, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Βλα-
στημώνας, ὁ ὁδηγὸς πῆρε δυὸ βαλίτσες
ἀπὸ μέσα καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς
ἕνα λευκὸ σπιτάκι ποὺ εἶχε τὴν ἐπιγρα-
φή: «ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ».

Τέλος ἔφθασε. Ἀφίροντας τὴν μὴν βα-
λίτσα χάμου, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπῆ-
κε μέσα, λέγοντας:

—Καλησπέρα σας!

Ἡ αἴθουσα ἦταν σκοτεινὴ καὶ φαίν-
ον ἐρημν.

Τὴν στιγμή ἐκείνη, ἀνοίξε ἡ πόρτα ποὺ
ἦταν πίσω ἀπ' τὸν μπάγκο καὶ μπῆκε ἕνας
εὐσωμὸς ἄνδρας κρατώντας μὴν λάμπα
τοῦ πετρελαίου.

—Θὰ δειπνήσῃς ἐδῶ. Μήπως ἔχετε νὰ
μοῦ δώσετε κανένα δωμάτιο; ρώτησε ὁ
ξένος.

—Ἡ γυναίκα μου θὰ φροντίσῃ νὰ σᾶς
ἐτοιμάσῃ φαγητὸ καὶ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ
στὸ δωμάτιό σας, γιὰτὶ μένομε μόνον ἐ-
δῶ, εἶπε ὁ ξενοδόχος.

Ὁ ξένος ἔγραψε στὸ βιβλίον τῶν ξένων
τὸ ὄνομά του: «Ἐξέν Ντυκρό, ἔμπορος,
κάτοικος Παρισιῶν».

Ἐπὶ ἀπὸ τὴν δειπνήσῃ μετὰ πολλὴ ὄρεξη.

Ἡ γυναίκα τοῦ ξενοδόχου θέλησε νὰ
σηκώσῃ τὴν βαλίτσα γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ
στὸ δωμάτιό του:

—Ὁχι, ἀφήστε με νὰ τίς πάρω μόνος
μου γιὰτὶ περιέρχον ὁλόκληρη περιουσία,
εἶπε ὁ Ντυκρό.

—Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κοιμηθῇτε πο-
λὸ καλὰ ἐδῶ, εἶπε ὁ ξενοδόχος. Καληνύ-

χτας σας!

Καὶ τοῦ ἄφησε ἕνα κανδηλέρι ἀπάνω
στὸ κομοδίνο.

—Καληνύχτα σας! ἀποκρίθηκε ὁ ξένος
μετὰ δυνατὸ χασμουρητό. Πεθαίνω τῆς νύ-
χτας!

Ἀφοῦ ἔμεινε μόνος, ὁ ταξιδιώτης ἀ-
φουγκράστηκε: τὰ βήματά τους ἔσβυναν
σιγά-σιγά.

Ἐπὶ ἀπὸ τὸν κερὶ, βυθίζοντας τὸ
δαμάτιο στὸ σκότος.

Ὁ παράξενος ταξιδιώτης εἶχε πᾶναι ἀ-
πότομα νὰ νυστάξῃ καὶ νὰ χασμουριέται.
Ἀνοίξε τὴν μὴν βαλίτσα του καὶ πῆρε ἀ-
πὸ μέσα ἕνα στρογγυλὸ ἀντικείμενο ποὺ
τὸ τοποθέτησε ἀπάνω στὸ μαξιλάρι.

Ἐπὶ εἶχε ἀρχίσει βροχή ποὺ ὁλοένα
δυναμίωνε.

Πέρασε κάμποση ὥρα. Ἐξαφνικά, ὁ
ταξιδιώτης νόμιζε πὼς ἄκουσε ἕνα ἔλα-
φρὸ τρίξιμο. Ἐσπευσε νὰ κρυφθῇ πίσω
ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μὴν ἀχτίδα φωτὸς
φώτισε τὴν σιλουέττα τοῦ ξενοδόχου.

Σιγανά, ὁ ξενοδόχος εἶπε:

—Κύριε Ντυκρό... Κύριε Ντυκρό... φω-
νάξατε μὴπως; Κοιμάστε;

Ὁ θόρυβος τῆς βροχῆς ἦταν ἡ μόνη ἀ-
πάντησις.

—Ἐλα, Σουζάνα, φέρε τὸ μαστέλλο,
καλὰ τὸν συγγύρισε τὸ ναρκωτικὸ. Σκέ-
ψου πὼς ἦπτε δυὸ μπουκαλίες, ἐνῶ οἱ ἄλ-
λοι δὲν ἦσαν τόσα!

Ἀκολουθώντας τὸν σύζυγό της, μπῆκε
ἡ γυναίκα. Ὁ ξενοδόχος εἶχε βγάλει ἀπ'
τὴν τσέπη του ἕνα λεπτὸ σκονὶ καὶ τὸ ἔ-
φισε ἀπάνω στὸ κομοδίνο. Παίρνοντας ἕνα
φίμωτρο, προχώρησε πρὸς τὸ κρεββάτι.

Ἀπάνω στὸ προσκέφαλο ἀναπαύονταν
τὸ κεφάλι τοῦ κ. Ἐξέν Ντυκρό.

Ἐξαφνικά, ὁ δολοφόνος τράβηξε τὰ σεν-
τόνια καὶ τὸ ψεύτικο κεφάλι κύλησε χά-
μι ἐνῶ ἀκούγονταν μὴν φωνή:

—Ψηλά τὰ χέρια!

Κατὰπληκτοί, οἱ ξενοδόχοι ὑπάκουσαν.

Ὁ ταξιδιώτης—ὁ Ὑβ Μελνώ γιὰτὶ αὐ-
τὸς ἦταν πυροβόλος ἀπ' τὸ παράθυρο,
σπάζοντας τὸ τζάμι. Ἐκείνη τὴν στιγμή
ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα: παραβί-
ζαν τὴν ἐξώπορτα.

Καμιὰ δεκαριά χωροφύλακες, μουςκε-
μένοι ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους. Ἐσπευ-
σαν νὰ περάσουν τίς χειροπέδες στὸ κα-
κοῦργο ἀνδρόγυνο.

Οἱ δυὸ ξενοδόχοι μετὰ τὴν μέθοδο τῶν
«σπαρμένων καρφίων» παρέσυραν πολ-
λους ταξιδιώτες καὶ λήστευαν ἐκείνους
ποὺ νόμιζαν πὼς ἀξίζουν τὸν κόπο. Τοὺς
κοιμίζαν μετὰ ναρκωτικὰ—ποὺ ὁ Ὑβ Μελ-
νώ ἀπέφυγε, ἀδειάζοντας τὸ ποτήρι του
μέσα σ' ἕνα πτυελοδοχεῖο—καὶ ὕστερα τοὺς
ἔκοβαν τὸν λαιμὸ μέσα στὸ μαστέλλο γιὰ
νὰ μὴν ἀφίσουν ἴχνη αἵματος. Ἐπὶ ἀπὸ
τὴν αἰσάναν μακρὰ τὰ πτώματα τῶν θυμὰ-
των τοὺς γιὰ νὰ μὴν τοὺς ὑποπτεῖσθαι κα-
νείς.

Περὶ τὴν νύκτα, ὅτε τὸ ἀνδρόγυνο
καταδικάστηκε εἰς θάνατον.

—Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κοιμηθῇτε πο-
λὸ καλὰ ἐδῶ, εἶπε ὁ ξενοδόχος. Καληνύ-

Ξυπνα καὶ κουτά

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

—Οἱ αἰσθήσεις τῶν παιδιῶν καὶ τῶν
ζώων εἶναι κατὰ κανόνα ὀξύτερες ἀπὸ τίς
δικές μας. Π. γ. Ἡ γάτα μπορεῖ νὰ δια-
κρίνῃ καλλίτερα στὸ σκοτάδι. Τώρα μπορεῖ-
τε νὰ μοῦ πῆτε τί πρᾶγμα μυρίζει καλλίτερα
ἀπὸ μᾶς;

—Τὰ τριαντάφυλλα!

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ

Παραμάννα.— Ἐλα νὰ δῆς. Πετρο-
κή, τὴν ὁμορφὴ ἀδελφοῦλα ποὺ σοῦ ἀγόρα-
σαν ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμά γιὰ μπουναμά!
Πετράκης.— Ἔτσι λοιπόν; Ἐχετε
λεφτά γιὰ ν' ἀγοράσετε μὴν ἀδελφοῦλα...
χι! χι! χι! Καὶ δὲν ἔχετε γιὰ ἕνα ἡλεκτρι-
κὸ σιδηρόδρομο;...

ΑΚΡΑ ΕΓΚΑΡΔΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ἡ σύζυγος.— Μὴν ξεχάσῃς αὐτὰ τὰ
κίνητα τοὺς Μόφ καὶ τοὺς βλαπέντιους
τοὺς Πλῆς. Στείλε τοὺς τίς πιδ ἐγκυρίδες
καὶ εἰλικρινεῖς εὐχές μας γιὰ τὸν καινούρ-
γιο χρόνο!...

ΗΘΕΛΕ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑ!

Ἀνακριτὴς.— Ἰσχυρίζεσαι πὼς δι-
έρεψες τὸ χρηματοκιβώτιό μ' ἕνα τιμπου-
ρόν;

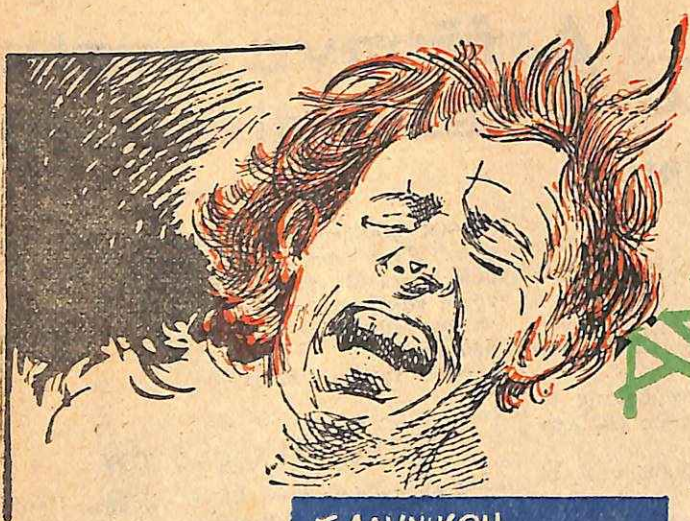
Κατηγορούμενος.— Μάλιστα, κ. ἀ-
νακριτά, σὰς παρακαλῶ ὁμως νὰ μὴν γίνῃ
λόγος στὸ δικαστήριον γιὰτὶ δὲν πῆρα ἀκό-
μα διπλωμα ἐρευνετηγίας... καὶ μπορεῖ νὰ
μοῦ κλέψουν τὴν ἐφεύρεσιν!

ΚΥΛΗΣΕ Ο ΤΕΝΤΖΕΡΕΣ

Ὁ ἀφηρημὸς κύριος.— Ἐ-
χω τὴν ἐντύπωση ὅτι καὶ ἐγὼ ξεχάσα, ὁ-
πως συνέθεσε!

ROMBER PEREN

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ
του Κ.
Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

— Έχεις ταξιδέψει από
κείνα τα μέρη; τὸν ρώτη-
σα.

Κούνησε τὸ κεφάλι του.
— Ναί, μὲ ἀποκρίθηκε
σὲ λίγο. Ἐχῶ γυρίσει ἀρ-
κετὰ πέρασα.

Σωπάσαμε κι' οἱ δύο.
Ἐπειτα τὸν ρώτησα,
δυναμώνοντας τὴ φωνή
μου, γιατί ὁ ἄνεμος ἐβούι-
ζε ἀνάμεσα στὰ κατάρτια
μ' ἓνα δαιμονισμένο θό-

ρυβο;

— Κοντεύουμε στὸ "Αντεν";

— Βρισκόμαστε τώρα ἀντίκρου στὴν
Τζέιλα, μὲ εἶπε.

— Τί εἶναι αὕτη; τὸν ρώτησα, ἀπραγός
καθὼς ἤμουνα, γιατί πρώτη φορά εἶχα
περάσει στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, τα-
ξιδεύοντας πρὸς τὴν Κεϋλάνη.

— Εἶναι ἓνα λιμάνι ἐδῶ ἀντίκρου, στὴν
Ἀγγλικὴ Σομαλία!

— Έχεις πάει κι' αὐτοῦ;

Δὲν κατάλαβα ἂν μὲ ἀποκρίθηκε,
γιατί ὁ ἄνεμος εἶχε δυναμώσει, κι' ἡ
θορυχὴ μᾶς ἐδερνε τὰ πρόσωπα.

Τραβηχτήκαμε σὲ μιὰν ἀκρὴ, γιὰ νὰ
μὴ μᾶς χτυπήσῃ τὸ κύμα ποὺ ἔφτανε ὡς
τὴν κουπαστὴ καὶ συχνὰ ἐσάρωνε τὸ κα-
τάστρωμα.

Ἡ πίπα του εἶχε σθῦσει καὶ τὴν ἀνα-
ψε με δυσκολία, μέσα στὸν δυνατόν ἄ-
νεμο ποὺ φυσούσε.

— Πρώτη φορά ταξιδεύεις ἀπ' αὐτὲς
τὲς θάλασσες; μὲ ρώτησε.

— Ναί! Κι' ὠστόσο πάντοτε μὲ ἄρε-
σαν τὰ ταξίδια. Μὰ δὲν μὲ τύχαιναν
εὐκαιρίες.

— Νὰ ὅμως ποὺ πᾶς στὴν Κεϋλάνη.

— Ἐνας θεὸς μου εἶναι ἐκεῖ ἐγκατε-
στημένος καὶ με κάλεσε. Ἐσένα σοὺ
ἀρέσουνε τὰ ταξίδια;

— Ταξιδεύω ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν παι-
δι.

— Κι' ἔχεις πάει σὲ πολλὰ μέρη;

Ἐκανε μιὰ κίνηση μὲ τὸ χέρι του, σὰ
ν' ἀγκάλιαζε ὅλο τὸ ταραγμένο πέλα-
γος ποὺ μᾶς ἐκύκλωνε.

Θυμήθηκα τὴ Τζέιλα, ποὺ μὲ εἶχε
ἀναφέρει πρὸ ὀλίγου. Τὸ ὄνομα αὐτὸ
εἶχε χτυπήσει παράξενα στ' αὐτιά μου.
Τὸν ρώτησα:

— Εἶναι μεγάλο λιμάνι ἡ Τζέιλα;

— Ὅχι καὶ τόσο. Ἀλλοτε δούλευε κα-
λὰ, μὰ τώρα τελευταία τὴν ἔκοψε τὸ
Τζιμπούτι. Ἐγινε ὁ σιδηρόδρομος
θλέπει, καὶ τὸ περισσότερο ἐμπόριο γί-
νεται ἀπὸ κεῖ...
Σωπάσαμε πάλι.

Αὐτὸς κάπνιζε ἀδιάκοπα. Θέλησα κι'
ἐγὼ νὰ ἀνάψω ἓνα τσιγάρο, ἀλλὰ μὲ
τῷσθονε ἡ θορυχὴ.

— Καὶ δὲν σοὺ ἦρθε ποτέ ἡ ἐπιθυμία
νὰ σταθῇς σὲ κανένα λιμάνι ἀπ' αὐτὸ
ποὺ γυρίζεις; τὸν ρώτησα.

Στὸ φευγαλέο φῶς μιᾶς ἀστραπῆς
τὸν εἶδα νὰ χαμογελά.

— Μένω ὅσες μέρες μένει καὶ τὸ κα-
ράβι μου, ἀποκρίθηκε. Μόνο στὴν Τζέιλα
ἔμεινα ἓνα χειμῶνα ὁλόκληρο.

— Πῶς αὐτό;

— Ἀ, εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία...

Σώπασε...

Νόμισα πῶς δὲν ἤθελε νὰ μὲ τὴν πῇ
καὶ δὲν τὸν ρώτησα κι' ἐγώ.

Πέρασε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα.

Ἡ θορυχὴ ποὺ μᾶς ἔφτανε καὶ στὴν
κρυφώνα μας μὲ πάγωνε τὸ πρόσωπο.

Ὡστόσο δὲν ἀποφασίζα νὰ κατέβω στὴν
καμπίνα μου. Μοῦ ἄρεσε ἡ συντροφιά
τοῦ σιωπηλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἴσως ἀ-
κριβῶς γιατί σῶπαινε.

— Ἀξαφνὰ μὲ ρώτησε.

— Σοῦτυχε ποτέ σου νὰ γίνῃς θάλαμα;
Δὲν κατάλαβα τὴν ἐρώτησή του.

— Πῶς εἶπες;

Γέλασε.

— Νὰ γίνῃς θάλαμα, ἐπανέλαβε. Νὰ σὲ
δείχνουνε στὸν κόσμο, ὅπως δείχνουνε
τὰ τέρατα στὰ ὑπόγεια τῆς ὁδοῦ Ἀθη-
νῶς, στὴν Ἀθήνα.

— Ὅχι, ὠμολόγησα. Πῶς σοὺ ἦρθε νὰ
τὸ σκεφθῇς;

— Εἶναι γιατί μιλήσαμε γιὰ τὴν Τζέι-
λα. Τὸν χειμῶνα ποὺ πέρασα ἐκεῖ, ἔκα-
να αὐτὴ τὴ δουλειά...

— Σοβαρὰ τὸ λές; τὸν ρώτησα παρα-
ξενημένος.

— Ἐκανα γούστο μὲ τὸν ἑαυτὸ μου.

Πέρασαν καμμιά δεκαριά χρόνια ἀπὸ
τότε. Ἦμουν εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ὡ-
στόσο καὶ τώρα θάμουν ἱκανὸς νὰ κάνω
τὴν ἴδια τρέλλα. Θάξιζε τὸν κόπο...

Δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω τί κρυ-
βότανε πίσω ἀπὸ τὰ λόγια του. Μάντευα
ὁμῶς πῶς, τὸ πέρασμα μᾶς ἔξω ἀπὸ τὸ
λιμάνι τῆς Τζέιλας τοῦ εἶχε ξυπνήσει
παληῆς ἀναμνήσεις.

Ξέρω νὰ σέβωμαι τὲς ἀναμνήσεις
τῶν ἄλλων. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν ρώτησα τί-
ποτα γι' αὐτὴ τὴν περιπέτειά του.

Σωπαίναμε κι' οἱ δύο, καθένας θυπι-
σμένος στὲς σκέψεις του.

Μίλησε πρῶτος. Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε.

Ἰσως νῆταν ἀπὸ μιὰ μυστικὴ συγκίνη-
ση, ἴσως πάλι ἀπὸ τὸν δυνατό ἄνεμο
ποὺ τοῦκοβε τὰ λόγια.

Τὸν ἀκούγα σιωπηλός. Καταλάβαινα
πῶς πῶ πολλὸ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του
παρὰ σὲ μένα. Μοῦτυχε συχνὰ ν' ἀπαν-
τήσω στὴν ζωὴ μου ἀνθρώπους ποὺ κα-
ταλάβαινα πῶς ἔκρυβαν θαθεῖα καὶ ζη-
λότυπα μέσα τους κάποιο μυστικὸ, καὶ
ποὺ ὠστόσο ἐρχόντουσαν στιγμὲς ποῦ
νοιωθάν τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσουν, νὰ τὸ
ποῦν — τὸ πῶ πολλὸ γιὰ ν' ἀκούσουν οἱ
ἴδιοι αὐτὴν τὴν παλιὰ ἱστορία ποὺ ἐ-
σφράγιζε τὴν ζωὴ τους.

— Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ — ἄρχισε νὰ μὲ
λέῃ — ἤμουνα σ' ἓνα μικροκομπέ-
στιο, εἶχα καταφέρει νὰ γωθῶ ἐ-
κεῖ μέσα γιὰ νὰ κάνω ἓνα μεγάλο τα-
ξίδι μὲ ἱστιοφόρο, ποὺ τὸ λαχταροῦσα
ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Τὸ ταξίδι
μᾶς θάσταζε μῆνες ὁλόκληρους. Σὲ κά-
θε πόρτο ποὺ πιάναμε, ἔθβαινα γιὰ νὰ
ἐξαλαφρωθῶ ἀπὸ τὲς οἰκονομίες μου. Κι'
ἔπειτα γυρνοῦσα στὸ καράβι, κουβα-

λώντας χιλίων εἰδῶν μικροπράγματα
γιὰ θυμητικά. Κι' ὅταν τὸ μικροκομπέ-
στιο ἔκανε πανιά καὶ τὸ λιμάνι ἔσβυνε
στὸν ὀρίζοντα, ἐνοιῶθα ἓνα σφίξιμο στὴν
καρδιά, σὰν νὰ χωρίζομαι ἀπὸ ἓνα φί-
λο μου, ποὺ ἤξερα πῶς δὲν θὰ τὸν ξα-
νάθρισκα στὴν ζωὴ. Ἦμουν, σοὺ εἶπα,
εἰκοσιπέντε χρονῶν καὶ πρώτη μου φο-
ρὰ ἔκανα ἓνα τόσο μακρινὸ ταξίδι σ'
αὐτὲς τὲς θάλασσες. Ἀνεβαίναμε πρὸς
τὸ "Αντεν". Ἦταν τέτοια ἐποχὴ. Ἐνα
δειλινὸ, ὅπως ἀπόψε, ἔσπασε ἓνας γρέ-
γος δυνατὸς ποὺ μᾶς τάραξε. Θαλασσο-
δέρναμε δυὸ ἡμερώνυχτα χωρὶς νὰ μπο-
ροῦμε νὰ κουμαντάρουμε τὸ καράβι. Ὁ
καπετάνιος θλασθημοῦσε μέσα στὰ πα-
χειὰ του τὰ μουστάκια. Δὲν ξεκολλοῦ-
σε ἀπὸ τὸ τιμόνι. Κι' ὁ γρέγος ὅσο πῆ-
γαινε καὶ δυνάμωνε. Σπᾶσανε τ' ἀλ-
μπουρέτα μας, κουρελιάστηκαν ὁ πα-
παφίγκος κι' ἡ γάμπα μας. Εἶδαμε κι'
ἐπάθαμε ὡς ποὺ νὰ μῶμε στὸ λιμάνι
τῆς Τζέιλας καὶ ν' ἀράξουμε...

Σώπασε καὶ ξαναγέμισε τὴν πίπα του
ποὺ εἶχε σθῆσει.

Τράβηξε μιὰ δυὸ ρουφηξιὲς κι' ἔπειτα
συνέχισε:

— Φτάσαμε δειλινὸ. Τὸ μικροκομπέστιο
ἦταν σὲ κακὰ χάλια κι' ἤθελε δυὸ
τρεῖς μέρες δουλειὰ γιὰ νὰ θάλλῃ πλῶ-
ρη ξανά. Ἦμουν κατατασκισμένος ἀ-
πὸ τὴ φουρτοῦνα ποὺ περᾶσαμε καὶ ὅλη
κα νὰ πατήσω στεριά γιὰ νὰ συνέλθω.

Στὴ Τζέιλα ἔβρεχε, μιὰ θορυχὴ ραγδαία
ἀδιάκοπη, σὰν αὐτὲς ποὺ δέρνουν τέ-
τοιαν ἐποχὴ τὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς. Φαί-
νεται πῶς ἡ θύελλα εἶχε ξεσπάσει κι'
ἐκεῖ, γιατί ἔβλεπα μιμόζες καὶ ταμα-
ρίνδες μὲ τὰ κλαριά τους σπασμένα.

Στοὺς δρόμους οἱ διαβάτες μετριόντου-
σαν στὰ δάχτυλα. Ἀντάμωσα δυὸ με-
χαρίστες καβάλλα στὲς γκαμήλες τους
ποὺ ζωσμένοι τὲς μπαλάσκες τους, μὲ τὰ
τουφέκια περασμένα στοὺς ὤμους, τρα-
βοῦσαν κατὰ τὸ στρατιωτικὸ σταθμὸ.

Μερικὰ ἀρπακίκα κυλιόντουσαν στὲς λά-
σπες τοῦ δρόμου, κι' ἓνας λευκὸς πέρα-
σε τρέχοντας, τυλιγμένος στὸ ἀδιάβρο-
χό του. Ὅλα τὰ σπίτια κατάκλειστα,
θαρρεῖς κι' ἡ Τζέιλα ἦταν ἔρημη. Κανέ-
νας ἄλλος δὲν εἶχε ὅλη ἀπὸ τὸ καρά-
βι. Γυρνοῦσα λοιπὸν μονάχος μου, ψά-
χνοντας νὰ θρῶ κανένα κέντρον γιὰ
νὰ γωθῶ μέσα. Στὴν τσέπη μου εἶχα
μερικὲς ρουπιές, καὶ διαζόμουνα νὰ τὲς
ξοδέψω.

Ἐἶχα περάσει ἀπὸ τὴν συνοικία τῶν
ἰθαγενῶν, μὲ τὲς χορταρένιες τους κα-
λύβες, κι' εἶχα μπῆ στὸν κεντρικὸ δρό-
μο, ὅπου ἔρισκονταν μερικὰ σπίτια. Σ'
ἓνα ἀπ' αὐτά, στὸ ἰσόγειο, εἶδα μιὰν
μεγάλῃ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔγραφε:

«Μπάρ». Τόχε κάποιος ρωμιός. Μπῆκα
μέσα εὐχαριστημένος, ποὺ θάβρισκα
συμπαιριώτῃ σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι τῆς Ἀ-
φρικῆς.

Καλὰ - καλὰ δὲν ἐπρόκειτο γιὰ
μπάρ. Ἦταν καὶ ταβέρνα καὶ καφενεῖο
καὶ ρεστωράν κι' ἀπ' ὅλα. Τὸ ἀπάνω
πάτωμα μάλιστα χρησίμευε γιὰ ξενο-
δοχεῖο.

Ἐπιασα γνωριμία μὲ τὸν καταστη-
ματάρχη, ἓναν Κεραλλωνίτη ποὺ εἶχε
φάει μὲ τὸ κουτάλι τὴν Ἀφρικὴ καὶ ποῦ,
στὰ πενήντα του χρόνια, καταστάλαξε
στὴν Τζέιλα κι' ἀνοῖξε αὐτὸ τὸ κέντρον.

Μιλήσαμε γιὰ τὴν πατρίδα, τοῦ εἶ-
πα πῶς τὸ μικροκομπέστιο μᾶς θάμενε
δυὸ τρεῖς μέρες στὸ λιμάνι, τὸν ρώτησα
ἂν εἶχε ἄλλους ρωμιούς στὴν Τζέιλα.

— Εἶναι ἄλλοι τρεῖς ἐγκατεστημένοι
ἐδῶ, μὲ ἀποκρίθηκε. Περνᾶν ὁμῶς κά-
θε τόσο κι' ἄλλοι γιὰ δουλειὰς τους.
Αὐτὸν τὸν καιρὸ ἔχουμε καὶ δυὸ θεα-

τρίνους.

» Θεατρίνους στὴν Τζέιλα; Παραξευέ-
τηκα.

— Εἶχε ἔρθει ἓνας μικροθιάσος, μὲ
ἐξήγησε ὁ καταστηματάρχης, μὰ δὲν ἔ-
κανε δουλειὰ καὶ σκόρπισε. Μείνανε
δυὸ ἐδῶ πέρα, πατέρας καὶ κόρη καὶ
δίνουνε κάθε θράδυ παραστάσεις ἐδῶ
μέσα.

» Τί εἶδους παραστάσεις μπορούσαν νὰ
δώσουν δυὸ ρωμιοὶ στὸ μπάρ ἐκεῖνο τῆς
Τζέιλας; Εἶμουνα περίεργος νὰ ἰδῶ, Ἀ-
ποφάσισα λοιπὸν νὰ μὴ γυρίσω τὸ θρά-
δυ στὸ μικροκομπέστιο καὶ νὰ κοιμηθῶ
στὸ ξενοδοχεῖο.

» Ὅλος - ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Τζέι-
λας ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, καθὼς μὲ ἐξήγη-
σε ὁ καταστηματάρχης, ἦταν δὲν ἦταν
ὀγτὼ χιλιάδες. Τὰ καλοκαίρια, ποὺ ἡ
ζέστη ἦταν ἀποπνικτικὴ, ὁ ἀριθμὸς αὐ-
τὸς κατέβαινε κάτω ἀπὸ τὲς τρεῖς χιλι-
άδες.

Σώπασε πάλι καὶ δὲν ἤξερα ἂν προ-
σπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὲς ἀναμνή-
σεις του, ἢ ἂν ἐδίσταζε νὰ προχωρήσῃ.

Ἡ αἰώνια πίπα του, κάθε ποῦ τραβοῦ-
σε μιὰ δυνατὴ ρουφηξιὰ, ἔριχνε μιὰν
ὥχρη ἀνταύγεια στὸ πρόσωπό του, ποὺ

τὸ χτυποῦσε λοξὰ ἡ ἑσπέρη.

Μοῦ πῆξε τὰ στήθη ἡ σιωπὴ του. Δὲν
ἐθάταξα:

— Τί ἔγινε ἔπειτα; τὸν ρώτησα.

Φάνηκε σὰ νὰ μὴν ἀκούσε τὴν ἐρώτη-
σή μου, γιατί δὲν μούδωσε καμμιά ἀ-
πόκριση. Ἐτοιμαζόμουν νὰ τὸν ξανα-
ρωτήσω, ὅταν ἄρχισε πάλι νὰ διηγῆται,
μὲ περισσότερη τώρα ζωηρότητα:

— Κανόνισα λοιπὸν νὰ μείνω σ' ἐκεῖνο
τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἄλλωστε ἔμειναν κι'
οἱ δυὸ ρωμιοὶ θεατρίνοι. Τοὺς γνώρισα
σὲ λίγο ποὺ κατέβηκαν στὸ Μπάρ. Ὁ
πατέρας ἦταν ψηλός, ἀδύνατος, μ' ἓνα
θλέμμα ἀνήσυχο, ποὺ μὲ θυμισε κυνη-
γῆμένο ἀγρίμι. Τὰ μάτια του στριφογύ-
ζαν διαρκῶς, σὰν ν' ἀναζητοῦσαν μιὰ
διέξοδο, ἀπὸ κάποιο κίνδυνο ποὺ τὸν
ἀπειλοῦσε. Μιλοῦσε μὲ πομπώδεις φρά-
σεις, καὶ συνήθιζε νὰ κάνῃ πλατεῖες
χειρνομίες, σὰ νάθελε μ' ὅλες τὲς
δυνάμεις νὰ πείσῃ τὸν συνομιλήτῃ του.

» Ἡ κόρη του ἦταν διαφορετικὸς τύ-
πος. Μελαχροινὴ — ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς
ἦταν ξανθός — κοντὴ, λεπτή, μὲ μιὰ μέ-
ση δαχτυλιδένια καὶ μὲ μαλλιά ποὺ πέ-
φτανε σὲ μπούκλες στοὺς ὤμους τῆς.

Δὲν θὰ τὴν ἔκανες παραπάνω ἀπὸ δεκα-
οχτὼ χρονῶν. Ὅσο ὁμιλητικὸς ἦταν ὁ
πατέρας τῆς, τόσο αὐτὴ ἦταν συμμα-
ζεμένη καὶ σιωπηλὴ, κι' ἀπαντοῦσε μὲ
μονοσύλλαβα ὅταν ἐκείνος ἔστρεφε
πρὸς τὸ μέρος τῆς γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ
γνώμη τῆς ἢ μιὰν ἐπιβεβαίωση τῶν λε-

Ἡ Λιάνη κατέβαλλε ἰσχυρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ πείσῃ τὸν ὁλοκλήρωτο

γομένων του. Την έλεγαν Λιάνα.

» Ο Ραπάκης, ο πατέρας της, με κάλεσε στο τραπέζι τους.

» Μου ζήτησε πληροφορίες για το μπαρκομπέστι, κι' όταν του είπα πως θα μέναμε δυο τρεις μέρες στο λιμάνι, έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον.

» —Θα μπορούσαμε να δώσουμε μιάν εξαιρετική παράσταση χάριν των Έλληνων ναυτικών, που τιμούν δια της παρουσίας των την Τζέιλαν! μου είπε απλώνοντας τα μακριά αδύνατα χέρια του.

» Κι' άρχισε να μου αναπτύσσει το πρόγραμμά του, να μου υποσχεται πως θαίνατε μιά «εξαιρετική βραδιά» και κατέληξε να μου ζητήσει να τον βοηθήσω.

» —Σας ζητούμε φιλικώς αυτήν την έκδουλευση, κι' εγώ κι' η κόρη μου! μου είπε.

» Κύτταξε την Λιάνα. Κατέβασε τα μάτια κι' έγινε κατακόκκινη.

» Ενοίωσα μιά τρεμούλα στην καρδιά. Να λογαριάσω πως είχα μήνες στο μπαρκομπέστι μέσα κλεισμένος. Όποτε έτυχε να βγω σε πόρτο και να πάω σε καμιά ταβέρνα από κείνες όπου συχνάζανε ναυτικοί, έβρισκα όλων των ειδών τις γυναίκες — έκτος από τέτοια!

» Όταν μου μίλησε ο κατασκευαστής γι' αυτούς, περίμενα ν' αντικρύσω μιά θεατρίνα, κι' είδα μπροστά μου ένα κορίτσι.

» Δεν μπορούσα να καταλάβω τι είδους παράσταση θαδίνε αυτή η κοπέλλα. Δεν έμιλούσε καθόλου, είχε πάντα κατεβασμένο το κεφάλι, κι' όποτε το σηκώνε, τα μάτια της κυττούσαν στο κενό, σά νάβλεπαν κάτι άοριστο και μακρινό που έμεινε οι άλλοι στο να διακρίνουμε.

» Υποσχέθηκα στον Ραπάκη να τον βοηθήσω όσο μπορούσα. Κι' ήμουν αποφασισμένος να κάνω τ' αδύνατα δυνατά για να κουβαλήσω το άλλο θράδυ όλο το σοδύμο στην παράστασή του.

» Του τ'όσα. Πρόσταξε να μ'ας φέρουν ένα ποτό, και καθώς τσουγκρίζαμε τα ποτήρια έβγαλε απ' την τσέπη του ένα λιγδιασμένο μπλόκ.

» —Νά σ'ας δώσω μερικά εισιτήρια; μου πρότεινε χαμογελώντας μου μ' όση γλυκύτητα μπορούσε να δείξει το πρόσωπό του.

» Η Λιάνα έκανε μιά κίνηση σαν νάθελε να του μιλήσει, να τον εμποδίσει, μα δεν είπε τίποτα. Έστρεψε μόνο τα μάτια της άλλου, κι' από κείνη τη στιγμή δεν με ξανακύτταξε.

» Πήρα δέκα εισιτήρια παι του προπλήρωσα τα πέντε.

» Σιγά - σιγά το μπάρ εγέμιζε από κόσμο. Ήσαν άποικοι, περαστικοί έμποροι, που είχαν έρθει με τα καραβάνια τους, φορτωμένα μ' έλεφαντόδοντο, δέρματα θηρίων, καφέ, φτερά στρουθοκαμήλων, που θα τα πήγαιναν στο Χαρράρ. Η Τζέιλαν ήτανε σταθμός καραβανιών.

» Εξώ ή θροχή εξακολουθούσε να χτυπάει πλακатыζοντας πάνω στο δρόμο και στην κλεισμένη πόρτα και μέσα η αίθουσα είχε γεμίσει από καπνούς.

» Εμεινα στην «παράσταση». Πατέρας και κόρη έπαιζαν μερικές παντομίμες, μπαίνοντας κάθε τόσο πίσω από ένα καραβάν για ν' αλλάξουνε ρούχα.

» Καθώς καθόμουνα μπροστά μπροστά κοντά στο πρόχειρο παλκοσένικο, που είχε στηθεί με μιά γωνία του μπάρ, παρακολουθούσα την Λιάνα.

» Εσφιγγε τα δόντια της, σά να κατέβαλλε ίσχυρη προσπάθεια για να κάνει τις χειρονομίες που απαιτούσε ο ρό-

λος της.

» Και μου φάνηκε πιο αξιολύπητη έτσι. Η παράσταση έτελειωσε με την επίδειξη ενός μεγάλου φιδιού που κοιτώνταν ναρκωμένο μέσα σε μιά μεγάλη κλούβα.

» Ο Ραπάκης διηγήθηκε μιάν ολόκληρη φανταστική ιστορία για ένα κυνήγι του στα θαβεία της ζούγκλας, όπου έπιασε το τρομερό αυτό φίδι, που λίγο έλειψε να τον φάει.

» Οι λιγοστοί θεατές δεν φαινόταν σαν να είναι και τόσο ευχαριστημένοι από την παράσταση.

» —Ζητάνε κάτι καινούργιο! μου εξήγησε έπειτα ο Ραπάκης, όταν ξεντύθηκε κι' ήρθε μαζί με την κόρη του να καθήσουνε στο τραπέζι μου.

■ ■

» Όλη την νύχτα δεν έκλεισα μάτι. Δεν ήτανε που κοιμώμουνα μέσα σε δωμάτιο, ύστερα από τούσους μήνες, καρναίσιας ζωής. Ήτανε που σκεπτόμουν αυτούς τους δυο θεατρίνους, που είχανε ξεπέσει σε τούτο το Άφρικανικό λιμάνι.

» Πίσω από τα μεγάλα λόγια και τις πλατειές χειρονομίες του Ραπάκη, μάντευα τη δυστυχία που τους έδερνε. Κι' άποφάσιμα, αν δεν πουλούσα όλα τα εισιτήρια που μου είχε δώσει, να του τα πληρώσω από τα δικά μου. Είχα μερικές ρουπίες στην τσέπη μου, στην ανάγκη, θα ζητούσα από τον πλοίαρχο και τους μισθούς μου.

» Αργά τα ξημερώματα, που με πήρε ο ύπνος, είδα πως το φίδι είχε ξυπνήσει από το λήθαργό του κι' είχε τυλίξει γύρω από το κορμί μου. Και καθώς πάλευα να του ξεφύγω, μου φάνηκε πως το κεφάλι του είχε πάρει τη μορφή του θεατρίνου.

» Ξύπνησα λουσμένος στον ιδρώτα. Ντύθηκα και κατέβηκα στο λιμάνι. Ο πλοίαρχος μ' έβαλε μπροστά στον άνεθκα στο μπαρκομπέστι. Δεν του είχα πη πως θα κοιμώμουν έξω και είχε άνησυχήσει. Του δικαιολογήθηκα πως έμεινα έξ αιτίας της θροχής.

» Επειτα όταν βρήκα κατάλληλη ευκαιρία, μίλησα στους συντρόφους για γιά την «παράσταση». Όταν άκουσαν πως υπήρχε μιά ρωμιά «θεατρίνα» στη Τζέιλαν, τα μάτια τους άστραψαν. Αρχισαν να με ρωτούν όλοι μαζί!

» —Είναί βολικά;

» —Είναί βολικά;

» —Τρώγεται;

» —Πόσων χρονών είναι;

» Οι έρωτήσεις τους με πείραξαν. Ενοιωθα κάτι σαν ζήλεια να μου σφίγγει την καρδιά και παραξενεύομουν κι' ο ίδιος. Μετανόησα που είχα την έμπνευση να πουλήσω εισιτήρια. Κι' όσο σκεπτόμουνα πως σε λίγο όλο το σοδύμο θα βγαίνει για να πάει να την ιδί, με μιά περιέργεια που ήξερα τη λαγνεία της, μούρχότανε να τρελλαθώ...

Γέλασε και κόβοντας τη διήγησή του, με ρώτησε.

—Δεν είναι παράξενο πράγμα; Μα να σκεφτής πως ήμουν είκοσιπέντε χρονών.

—Αηλαδὴ τώρα δεν θάκανες τὸ ίδιο; τοῦ είπα.

—Εμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα, με φωνή σιγανή, που μόλις άκούγόντανε, μου άποκρίθηκε.

—Γι' αυτή τη γυναίκα, ναί... Γέμισε την πίπα του, που είχε σβύσει πάλι, την άναψε κι' εξακολούθησε:

—Καθώς καταλαβαίνεις, οι σύντροφοί μου πήγανε με την άπόφαση να της ριχτούνε. Μα κατάλαβαν άμέσως πως δεν ήταν από τις «θεατρίνες» που ξέρανε. Έπειτα ήτανε κι' ο πατέρας της διαρκώς πλάι της, σωστός Κέρβερος. Είχε την κόρη του για δόλωμα, μα δεν άφινε και στο ψάρι να τσιμπήσει. Προλάβαινε αυτός και κανόνιζε τόσο καλά τις δουλειές του, ώστε να μην τα χαλάει κιόλας με τους «υποψήφιους» που άπελπίζονταν από την Λιάνα.

» Η τιμητική παράσταση έγινε, και μ' όσα μάζεψε ο Ραπάκης μπόρεσε να ξεπληρώσει ένα μέρος από το χρέος του στον ξενοδόχο. Αργά την νύχτα, μου έξωμολογήθηκε πως χρωστούσε ακόμα πολλά και πως για να ξεφύγει και για να μπορέσει να φύγει από την Τζέιλαν για καμμιάν άλλη πιάτσα πιδ έκμεταλλεύσιμη, έπρεπε να βρή κάτι «καινούργιο» που θα τουφερνε κόσμο και εισπράξεις.

» —Τι να σου κάνω μ' ένα φίδι, άγαπητέ μου; μούλεγε χειρονομώντας διαρκώς. Δεν σου λέω πως θάθελα ναάα ένα ολόκληρο θηριοτροφείο. Οι φιλοδοξίες μου δεν είναι τόσο μεγάλες. Άλλ' αν είχα ένα τέρας να τους παρουσιάσω, θάβλεπε τι ρουπίες θα μάζευσα. Θα γινόμουνα πλούσιος.

» Η Λιάνα άκουγε, άμίλητη όπως πάντοτε.

» —Έτσι δεν είναι; την ρώτησε ο πατέρας της.

» Εκείνη έκαμε ένα νόημα με το κεφάλι και ξανάπεσε στη συλλογή της.

» Την κυττούσα προσέχοντας να μην το καταλάβει. Ενοιωθα γι' αυτήν μιά τρυφερότητα που, ώρα με την ώρα, μεγάλωνε πιο πολύ. Και όσο σκεπτόμουνα πως την άλλη μέρα το μπαρκομπέστι θα άκανε πανιά και θάφευγα, μάτωνε η καρδιά μου.

» Για μιά στιγμή σκέφθηκα να τους προτείνω ναάβουνε μαζί μ'ας. Μα, πρώτα - πρώτα, ο καπετάνιος δεν θα δεχόταν επιβάτες και μάλιστα μιά γυναίκα που θα ξεσήκωνε το μυαλό όλων μέσα στο καράβι. Έπειτα κι' αν τον κατάφερνα να δεχθί, έπρεπε πρώτα να εξοφληθί το χρέος του ξενοδόχου και να πληρωθούνε κι' οι ναύλοι. Κι' οι μισθοί που είχα να παίρνω δεν έφταναν ούτε για τ'όσα.

» Εσπαζα το μυαλό μου να βρω μιά λύση, χωρίς να το κατορθώνω.

» Στο άναμεταξύ, ο Ραπάκης εξακολουθούσε να μου λέει τον καύμό του: —Μη νομίζεις, άγαπητέ μου πως δεν έχω έμπνεύσεις. Είχα σκεφθί κάτι πραγματικά μεγαλοφύες. Θάπαίρνα να μ'αυρό και θα τον έφτιαχνα άνθρωποπιθήκο...

—Άνθρωποπιθήκο; τον ρώτησα παραξενεμένος. Πώς είναι δυνατόν;

» Μου εξήγησε το σχέδιό του. Θα κολούσε άπάνω στο κορμί του πούπουλα από στρουθοκαμήλους — που υπήρχαν άφθονα και πάμφθινα στην αγορά της Τζέιλαν — θα τον έκλεινε μέσα στην κλούβα όπου είχε το φίδι και θα τον έδειχνε στο κοινό με είσοδο.

—Θάκανα, λεφτά άγαπητέ μου. Με καταλαβαίνετε;

» Βρήκα έξυπνο το σχέδιό του.

—Γιατί δεν το σκορώνεις, λοιπόν το κόλπο σου; τον ρώτησα.

» Σήκωσε τα χέρια του με μιά κίνηση άπελπισίας.

—Στη Τζέιλαν θα τον άναγνώριζαν άμέσως, μου είπε. Και καταλαβαίνεις, άγαπητέ μου, τι θα πάθαινα...

» Είχε δίκιο. Ήταν ένας τρόπος α-

Επέρασαν οι γιορτές. Και ο κ. Φαγάνας έτρωγε άκόμη. Γιατί ο κ. Φαγάνας δεν έγνώριζε άλλην άπόλαυση στην ζωή του από το γεμάτο πιάτο. Ή θρησκεία υπάρχει, έλεγε, για να όρίσει τις έορτές και οι έορτές υπάρχουν για να τρώμε. Έτρωγε και τον άλλον καιρόν. Άλλά τις γιορτές ήταν άσυγκράτητος, εις καταβροχθιστικήν μάιναν.

Εύρίσκονταν στρωμένος στο τραπέζι ο κ. Φαγάνας. Ήερωτεστιά! Ήταν ο κλασικός τύπος του φαγά έτσι όπως τον περιέγραψε ο Ραμπλαί. Έβουτούσε τα κρέατα με τα χέρια του, έτρεχαν τα μου-

στάκια του σάλτσες, έκυλούσε δεξιά και άριστερά τα μάτια του καθώς είχε διαγκωμένο το κόκκαλο.

—Νικολάκη, του άπηύθυνε τον λόγο ή συμβία.

—Γrrrrr...

Αυτή ήταν ή άπάντησή του. Δεν τον ένδιεφερε τίποτε. Ούτε οι υποθέσεις του. Ούτε τα παιδιά του. Ούτε ή γυναίκα του. Ή τελευταία αυτή μάλιστα είχε βρή τον τρόπο να άπομακρύνει κάθε ίχνος ύποψιας από τις ύποπτες άπουσίες της. Έβγαίνει για την έπίσκεψη της φίλης, έπισκέπτετο τον φίλο. Και το βράδυ είχε έτοιμασμένο ένα υπερπλήρες πιάτο για τον κ. Φαγάναν. Έσερβίριζε τα θέλγητρά της εις τον φίλον και τα θέλγητρά της κουζίνας εις τον σύζυγον.

—Ποδ ήσουν Εύσταθία;

Άλλά ή σοφή Εύσταθία αντί άπαντήσεως έφερνε άχνιστόν τον κόκκορα. Θαύμα! Έπαυε ο σύζυγος να παριστάνη τον κόκκορα, καθ' όσον ο θυμός και οι ύποψίες του έπνιγντο μέσα στις σάλτσες του άγνίζοντος πιάτου. Πόσα τέτοια πιάτα κατεβρόχθισε αυτές τις ήμέρες; Γάλους, γαλοπούλες, γουρουνόπουλα, άρνιά, μοσχάρια, κόττες, κοτόπουλα, γελάδες και γελαδόπουλα, ψητά, βραστά, κοκκινιστά. Καταστροφή είχε ζέρει στο βασίλειο των ζώων. Ο Άννιβας δεν είχε τόσα θύμανα. Ούτε ο Ταμερλάνος. Το στομάχι του

είχε καταντήσει νεκροταφείο ζώων, κατά το ρητόν του Μπερνάρ - Σω. Και ο κ. Φαγάνας, έφούσκωνε έφούσκωνε σαν διάβολος.

■ ■

—Εύσταθία αισθάνομαι ένα βάρος στο στομάχι άπόψε.

—Έφαγες πολύ;

—Μπα! Ένα πιάτο άρνάκι, δυο πιάτα ψητό, το πόδι της γαλοπούλας, τον λαϊμό από τον κόκκορα, τους κεφτέδες απ' το μοσχάρι, τις μπριζόλες απ' το γουρουνάκι.

—Μπα; Και σε βάρουναν,

—Ξέρω γά; Περιέργο μου φαίνεται.

Και ο κ. Φαγάνας έπεσε να κοιμηθί λίγο άνήσυχος. Ή κοιλιά του είχε τόσο στρογγυλέψει, ώστε δεν μπορούσε να την τοποθετήσει. Έγύριζε δεξιά, έγύριζε άριστερά, αλλά δεν εύρισκε το χουζούρι του. Έτσι έβασανίσθη άρκετη ώρα όταν νόμιζε πως άκουσε χτυπήματα στην πόρτα. Έτέντωσε τ' αυτιά του κι' έβεβαιώθηκε. Έσηκώθηκε ν' άνοιξη. Έμεινε κατάπληκτος. Ήταν μιά μεγάλη γαλοπούλα, ψηλή και θρεμμένη με στολή και καπέλλο πόλισμαν.

—Είσοθε ο κ. Φαγάνας;

—Μάλιστα.

—Έχω ένα ένταλμα συλλήψεως έναντίον σας!

Και ή γαλοπούλα με τη στολή του έδειξε το ένταλμα. Ο κ. Φαγάνας έγινε χλωμός από το φόβο του. Τι έσήμαινε τούτο; Ένταλμα συλλήψεως;

—Μά τι έχω κάνει;

—Θά το μάθετε στο δικαστήριο.

—Δικαστήριο;

—Βεβαίως! Έκανε ή γαλοπούλα - πόλισμαν.

Και άφου του έπέρασε τις χειροπέδες τον έπηρε μαζί της, τον έβαλε σ' ένα ταξι και τον πήγε ίσια στο κακούργιοδικείο.

Ο κ. Φαγάνας τώρα ήταν κατάχλωμος καθώς έμπαινε στη μεγάλη αίθουσα του δικαστηρίου. Το άκροατήριο ήταν πυκνότατο από διάφορα ζώα, άρνιά, γουρουνε, γουρουνόπουλα, μοσχάρια, και κάθε είδος πουλερικά που έκαναν ένα δαιμόνιο θόρυβο. Έπέρασε μπροστά από βλέμμαθα και ούρλιασμα έχθρικά ως που έφθασε τρέμοντας μπροστά στο προεδρείο.

Εκεί θα ήταν περισσότερο από σκούρα τα πράγματα. Την θέση του προέδρου είχα ένα μεγάλο βώδι, με τεράστια κέρατα και μίσια άγρυπνα. Την θέση των συνέδρων ένα γουρουνι και ένα άρνι. Την θέση του εισαγγελέως ένας τράγος με μοβ-σι και τρίχωμα γυαλιστερό που έμοιαζε με ήβρηνο. Την θέση του γραμματέως ένας κόκκορας.

Ο πρόεδρος άνοιξε το τεράστιο στόμα του:

—Ονομάζεσαι;

—Νικόλαος Φαγάνας!

—Έτών;

—Τριάντα - δυο.

—Κατηγορείσαι, κατηγορείσαι... και γιατί δεν κατηγορείσαι. Κάτσε εκεί και θ' άκούσης τώρα.

Και του έδειξε πάντα με άυστηρη φωνή το έδωλό του κατηγορουμένου. Ο πρόεδρος πάντα σοβαρός και άυστηρός άρχισε να φωνάζει τους μάρτυρας κατηγορίας.

Ήλθε πρώτα ένα άρνάκι:

—Γνωρίζεις τον κύριο από δω;

—Πώς, κ. πρόεδρε. Είναι κακούργος άρχισε να λέει το άρνάκι με δάκρυα στα μάτια, σαν να του καθάριζαν κρεμμύδια. Αυτός είναι που μ'ας έφαγε τη μάννα μ'ας!

—Είναι αυτός λοιπόν;

—Αυτός! Μ'ας έφαγε τη μητέρα μ'ας και μ'ας άφίνει τρία παιδιά όρφανά.

—Ψέμματα! διαμαρτυρήθηκε ο κ. Φαγάνας. Λέει ψέμματα!

—Δεν έφαγες άρνι;

—Έφαγα μ'ας ήταν μικρό. Δεν μπορούσε να έχη τρία παιδιά! Είναι ψευδομάρτυς!

—Τ' άκούς; γύρισε ο πρόεδρος στον μάρτυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

—Τ' άκούω κ. πρόεδρε. Άλλά δεν λέει αλήθεια. Έτσι τις λένε πάντα εκείνοι που σφάζουν και μ'ας πουλάνε τις μανιάνες. Πώς είναι το γάλακτος! Κι' όλες έχουν παιδιά κι' έγγόνια που τ' άφήνουν έρημα!

Ο πρόεδρος εφώνασε ύστερα άλλο μάρ-

τυρα.

πρόεδρε. 'Εκεί έχουν χαθή και τὰ τεσσερα. Τὴν βλέπετε πῶς φουσκώνει;

—Μιμ... ἔκανε ὁ πρόεδρος.

—Υστερα ἦλθε μιά κόττα με δάκρυα κι αὐτὴ στὰ μάτια, χαμηλοβλεπούσα, ντυμένη στὰ μαύρα μ' ἓνα πικνὸ κρέπ στὸ κεφάλι, φαινόταν χήρα. Ὁ πρόεδρος τῆς μίλησε με πολλὴ εὐγένεια.

—Γνωρίζετε κυρία μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

—'Αχ ναί, συμφορά μου, κ. πρόεδρε.

Τὸν γνωρίζω πού νά μὴν ἔσωνα!

—Καὶ τί κακὸ σὰς ἔκανε;

Τὰ κλάμματα ἐπήρσαν τὴν νεαρὴ χήρα

καὶ δὲν μπόρεσε νὰ καταθέσῃ. Ὁ εἰσαγγελεὺς ζήτησε νὰ δ' αἰσαστὴ ἡ κατάθεσή της καὶ ὁ πρόεδρος πῆρε τὸ ἔγγραφο πού ἔγραψε ἡ ἴδια νὰ τὴν ἐιαβάσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἔβγαζε τὰ γράμματα:

—Αὐτὰ κυρία μου, εἶναι ὀρνιθοσκαλισματα. Προσπαθήστε νὰ μᾶς τὰ πῆτε προφορικῶς. Τί κακὸ σὰς ἔκανε;

—Τί ἄλλο νὰ μοῦ κάνῃ παιδί μου; Μοῦ ἔφαγε καὶ τὸν τρίτο ἄνδρα μου ὁ καταραμένος. Ἦταν ἓνας κόκκορας λεβέντης ὁ μακαρίτης! Λεῖρι σὰν φούντα, παλληκαριά, καπατσούνη! Ἦταν τὸ καμάρι τῆς γειτονιάς παιδί μου! Καὶ μιά φωνή! Κόκκορας τοῦ μελοδράματος, πού ἔκανε σὰν τοὺς μεγάλους ἄνθρώπους, συναδέλφους τοῦ κοκκοράκια ὅταν τραγουδοῦσε! 'Αχ, τί ἔπαθα ἡ καφερή!

Καὶ ἡ χήρα κόττα ἄρχισε νὰ κλαίῃ τώρα με τέτοιους λυγμούς πού συνεκινήσαν ὅλοι κι' ὁ πρόεδρος διέταξε ἐνὸς λεπτοῦ σιγὴ εἰς μνήμην τοῦ μακαρίτη. —Ε-τρεμε πάντα ὁ κ. Φαγάνας ἀλλὰ ἔγινε τώρα κίτρινος σὰν τὸ φλουρί σὰν εἶδε ἓνα λεβριέ νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ προεδρεῖο.

—'Εσὺ τί εἶσαι; ρωτάει ὁ πρόεδρος.

—Χαφίς ἀπάντησε τὸ λεβριέ.

—Καὶ ξέρεις τίποτα γι' αὐτὸν ἐδῶ;

Ὁ χαφίς ἄρχισε νὰ λὲξ φοβερά πράγματα:

—Τὸν εἶδα πού ἔφαγε σὲ μιά καθισιὰ ἓνα ἀρνί!

—Μόνος;

—Ναί! Κι' ἓνα γάλο!

—Καὶ γάλο μονάχος του;

—Μάλιστα. Καὶ μιά ἄλλη μέρα τὸν πέτυχα νὰ καταβροχθίζῃ ἓνα βῶδι!

—Μὰ αὐτὸ εἶναι τρουερό!

—Καὶ ἓνα γουροῦνι ὀλόκληρο!

—Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο!

—Κι' ὅμως κ. Πρόεδρε τὰ εἶδα με τὰ μάτια μου.

Τὰ πράγματα ἦταν ἀσχημα. Ὁ κ. Φαγάνας δὲν κατάφερε οὔτε ν' ἀπολογηθῇ. Ὁ εἰσαγγελεὺς -τράγος σηκώθηκε σοβαρὸς -σοβαρὸς ἐπάνω, χάιδεψε τὸ μοῦσι του κι' ἄρχισε μιά φοβερὴ ἀγόρευση:

—Τὴν χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Αὐ-

τὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς κατέφαγε τοὺς ἀδελφούς! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς κατέσπαρξε τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους. Ἦ φουσκώμε-η κοιλιά του εἶναι ἡ ἀπόδειξις. Ζητῶ ἀπὸ τὸ δικαστήριον σας δικαιοσύνην. Τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν!

Τὸ δικαστήριον ἀπεσύρθη με κατεβασμένες φάτσες. Ἐπέρασαν ὀλίγα λεπτά ἀγωνίας, καὶ ξαναγύρισε στὴν θέση του. Ὁ πρόεδρος ἐδιάβασε μέσα σὲ νεκρικὴ σιγὴ τὴν ἀπόφαση:

«Ἐπειδὴ ὁ κ. Φαγάνας ἔφαγε ἀρνιά, γουρουνοπούλα, γάλους, κόττες, κοκκόρους, μοσχαρακία καὶ βῶδια, ἐπειδὴ σκόρπισε τὸ πένθος σὲ πολλὰς οἰκογένειες, διὰ ταῦτα συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 00000 τῆς ποινικῆς δικονομίας τῶν ζώων καταδικάζεται εἰς τὸν διὰ κερατισμοῦ θάνατον...»

Ἐνα τεράστιο βῶδι πλησίασε τὸν κ. Φαγάναν καὶ τοῦ ἔτεινε τὰ κέρατά του.

—Ἐνα, δύο... ἄρχισε νὰ μετρά ὁ πρόεδρος...

Καὶ τὸ βῶδι ἐπῆρε φόρα, τὰ κέρατά του ἦσαν ἐτοιμα:

—Τρία!...

Ὁ Φαγάνας τινάχτηκε καὶ βρέθηκε τρομαγμένος στὸ κρεβάτι του, φωνάζοντας:

—Βοήθεια! Βοήθεια!

Ἀλλὰ ἡ κυρία Φαγάννα ἔλειπε στὴν φίλη της ὡς συνήθως. Καὶ ὁ κ. Φαγάνας ἔβλεπε ἀκόμα κατάχλωμος τὰ τεράστια κέρατα τοῦ βωδίου, προσπαθώντας νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴ σημασία καὶ τὸ μυστήριον τοῦ ὄνειρου...

MIM. ΨΑΘ.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ταξίδι

Μοῦ σφίγγει ὁ καὺμός σὰ θηλειὰ τὸ
λαϊμό

καὶ μέσ' στὴν καρδιά με δαγκώνει σὰ
φείδι.

Παράξενο θέλω ν' ἀρχίσω ταξίδι...

χωρίς, μὰ χωρίς τελειωμό.

Τὸ δρόμο μου ἀργὰ νὰ τραβῶ, νὰ τραβῶ,

ἀλλὰ πουθενὰ καὶ ποτὲ νὰ μὴ στέκω,
ψυχὴ νὰ μὴ θρίσκω, ἢ πάντα νὰ μπλέκω

με κόσμο τυφλὸ καὶ βουβό.

Νὰ νοιώθω τριγύρω πλατειὰν ἐρημιὰ...
Κλεισμένα τὰ σπίτια, τὰ τζάνια σβυσμένα...

Ψηλὰ νὰ μὴ φέγγῃ ἀστέρι κανένα,
καὶ κάτω γυναῖκα καμμιὰ.

Ἐ! ἴσως σὲ τέτοιο ταξίδι ἂν ριχτῶ,
ἀτέλειωτο, ἔρμιο, σ' ἀγνώριστη χώρα,
δὲν θάχω τρομάρα μὴ γίνω σὰν τώρα
τῆς ψεύτρας ἀγάπης σφαχτό.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΣΦΑΛΩΣ ΘΑ ΤΟ ΕΙΧΕ ΚΙ' ΑΥΤΟ

Κάποτε ἓνας παπᾶς, γνωστὸς γιὰ τὴν ὑποκρισία του, τὴν πονηρία του καὶ ἄλλα πολλὰ του ἐλαττώματα, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔκανε παντοῦ τὸν ἅγιο, παρουσιάστηκε στὸν μεγάλο συγγραφέα Ἐρνέστο Ρενάν.

Κατὰ τὴν συνομιλία τοὺς ὁ Ρενάν ἔβγαλε καὶ πρόσφερε στὸν παπᾶ ταμπάκο ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ τῆς μόδας τότε.

—'Α εὐχαριστῶ ἔκανε ὁ παπᾶς. Δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

—'Αστα αὐτά, τοῦ εἶπε τότε ὁ πνευματώδης Ρενάν. Ἄν τὸ πρεζάρισμα τοῦ ταμπάκου ἦταν ἐλάττωμα, δὲν μπορούσες παρὰ νὰ τὸ εἶχες κι' αὐτό!...

□ □

Η ΚΑΤΑΠΑΛΗΣ ΤΟΥ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς καρδινάλιος Ρισελιέ, εἶχε ἐπιβάλλει κάποτε στοὺς δικαστὰς νὰ καταδικάζουν εἰς θάνατον τὸν Μαριγιάν.

Ὅταν τοῦ ἀγγέγιλαν ὅτι οἱ δικασταὶ κατεδίκασαν πράγματι τὸν στρατάρχη εἰς γάμον, ὁ Ρισελιέ ὑποκρινόμενος τὸν κατάπληκτο, εἶπε:

—Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι ὁ Θεὸς δίδει στοὺς δικαστὰς ἰδιαιτέρα φῶτα, τὰ ὁποῖα ἀρνεῖται νὰ δώσῃ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους!...

□ □

ΔΕΝ ΒΗΓΚΕ ΠΟΤΕ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΞΗΡΑ!

Αὐτὲς τὲς μέρες πέθανε σὲ μιά μικρὴ πόλη κοντὰ στὸ Χόγκ-Κόγκ, ὁ πῶς περιεργὸς Κινέζος τοῦ κόσμου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πού ἦταν πολὺ γέρος, ζοῦσε μέσα σ' ἓνα πάλιο, αἰωνόβιο ἱστιόφωρο, δεμένο στὸ λιμάνι, ἀπὸ τὸ ὁρεῖο δὲν εἶχε βγῆ ποτὲ στὴν ζωὴ του. Ἐκεῖ εἶχε γεννηθῇ, ἐκεῖ καὶ πέρασε ὅλη του τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ βάλῃ τὸ πόδι του στὴν ξηρά. Μόνη του συντροφιά ἦταν ἓνας βουβὸς ὑπέρτης, ἡλικίας σήμερα 100 ἐτῶν. Αὐτὸς ἔβγαине στὴν ξηρὰ καὶ ἔκανε τὰ ψώνια. Ἀλλωστε ὁ Τσοῦν-Λί-Κάι, ὁ κύριός του, ἦταν πολὺ λιτοδίαιτος, ἔτρωγε μονάχα ρυζί. Πῶς ὅμως περνοῦσε τὸν καιρὸ του τόσα χρόνια; γράφοντας, γράφοντας διαρκῶς! Ὅταν ἐνοιωσε τὸ τέλος του, εἶπε στὸν ὑπέρτη του νὰ εἶξῃ ὅλα τὰ χειρόγραφα του στὴ θάλασσα.

—Γράφω γιὰ τὸν ἑαυτό μου τοῦ εἶπε καὶ ὄχι γιὰ τοὺς ἄλλους, πού τοὺς περιφρονῶ! Ἦ ἐπιθυμία τοῦ σοφοῦ καὶ τόσο ἰδιόρρυθμοῦ αὐτοῦ Κινέζου ἐξεπληρώθη.

□ □

ΤΟ ΟΥ'ΙΣΚΥ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

Νὰ καὶ μιά περίπτωση πού τὸ ἀλκοὺλ σώζει —ἔστω καὶ ἐμμέσως—τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου.

Ἐνας Ἀγγλὸς στρατηγὸς πού ὑπηρετοῦσε στὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρική, καθόταν ἓνα βράδυ στὴ βεράντα του πίνοντας ἓνα ποτήρι οὐίσκυ, ὅταν μιά λεοπαρδαλὴς βγήκε ξαφνικὰ ἀπ' τὴ σιὰ καὶ πῆδησε στὸ λαϊμό του. Τὸ ζῶον ὅμως, ἀντὶ νὰ δαγκώσῃ τὸν λαϊμό δάγκωσε τὸ ποτήρι πού ὁ στρατηγὸς εἶχε στὸ στόμα του. Ἐτσι, τὰ γυαλιὰ χάθηκαν στὸ λαγύγγι του καὶ τὸ θηρίο κύλησε κάτω, στὴ γῆ μονοκρίζοντας. Ὁ στρατηγὸς ἐπωφελέθη τῆς ἐκκαιρίας γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ρεβόλβερ του καὶ νὰ χτυπήσῃ τὸ θηρίο.

ΕΠΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΡΙΚΟ ΣΕΡΕΤΤΑ

ἀ

λλο, ἐσὺ εἶσαι, ἀγάπη μου;

—Ναί, ἐγὼ εἰμαι, καλημέρα.

Σὲ τί ὀφείλεται αὐτὸ τὸ τηλεφώνημά σου τέτοια ἀσυνήθιστη ὥρα;

—Γιατί; Ὑπάρχει ὠρισμένη ὥρα γιὰ τηλεφώνηματα;

—Γιὰ τὰ δικὰ σου, ναί. Ἀλλῃ ὥρα συνήθιζες νὰ μοῦ τηλεφωνᾷς.

—Κοιμώσουν;

—Μὲ συγχωρεῖς! Ἔργαζόμουν.

—Τότε εἰμαι εὐχαριστημένη πού δὲν σὲ ἀνησύχησα. Ἀκουσε λοιπόν... Ἐχοῦν νὰ σοῦ πῶ κάτι... κάτι πού τὸ συλλογίστηκα πολὺν καιρὸ.

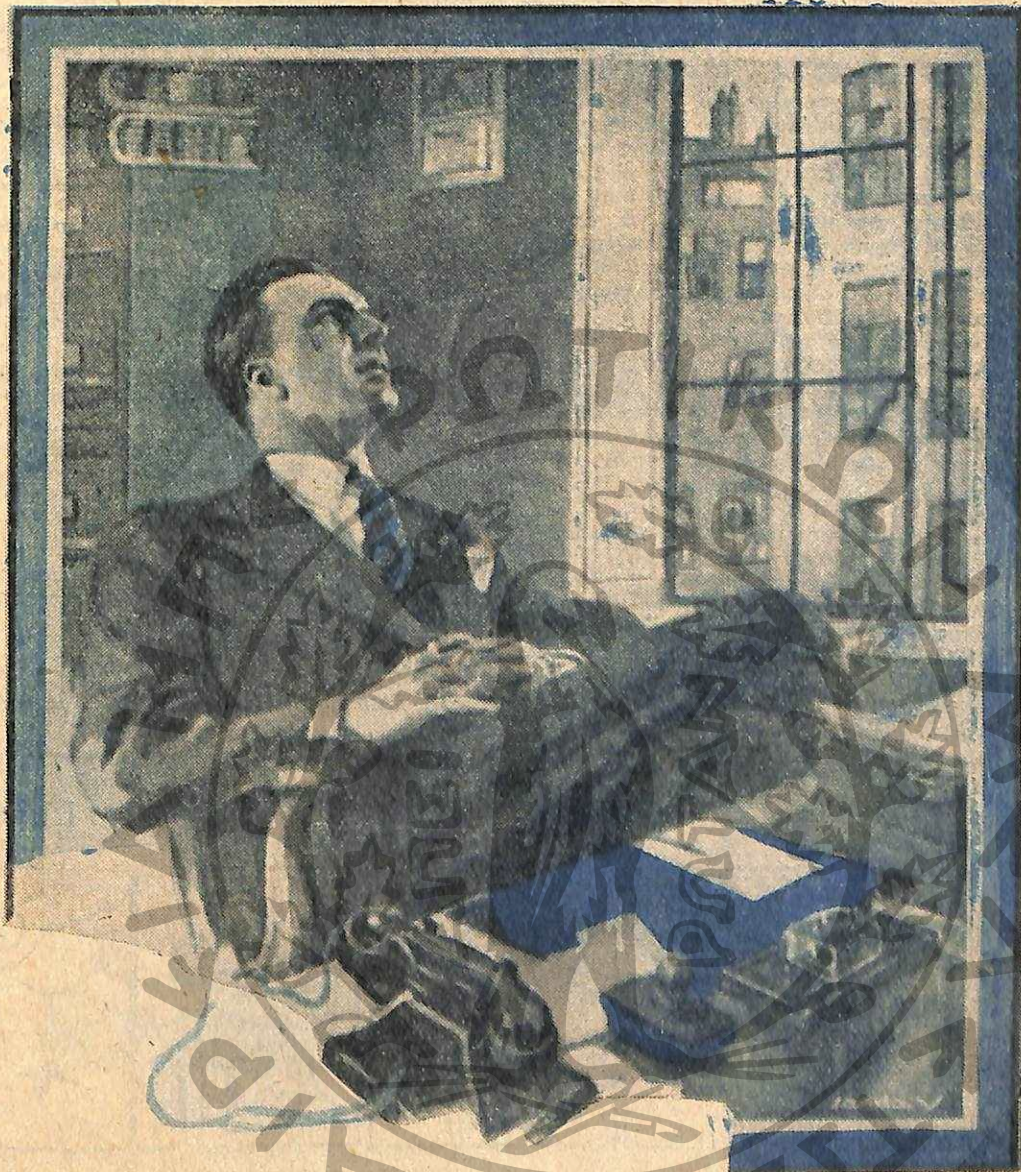
—'Απόψε;

—Κάθε ἄλλο. Χρόνια τὸ συλλογίζομαι, χωρὶς νάχω ποτὲ τὸ θάρρος τὸ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Τώρα ὅμως τὸ ἀποφάσισα πιά.

—Μὲ τρομάζει. Περὶ τίνος πρόκειται; —Θαρρεῖς πῶς εἶναι εὐκολο νὰ σοῦ τὸ πῶ τηλεφωνικῶς; Περιμένε με στὸ σπίτι σου τὸ ἀπόγευμα... ἀργά... Κατὰ τὴς ἑξῆς. Συμφωνοῖ;

—Λαμπρά. Ὁρβουάρ, ἀγάπη μου.

Ἀφίνοντας τὸ ἀκουστικὸ ὁ Φαμπρίσιο ἀναρωτιόταν τί ἄραγε εἶχε νὰ τοῦ πῇ ἡ Τζοβάννα ὕστερα ἀπ' αὐτὸν τὸν πρόλογο. Καμμιὰ δεκαριά μέρες εἶνε νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς. Καὶ παραξενευόταν γιατί ἦταν λίγος καιρὸς πού εἶχαν διακοπῇ τὰ καθημερινὰ μέρη τῆς ἐρωτικῆς κωμωδίας. Τώρα ὅμως, ὁ Φαμπρίσιο, θυμόταν πῶς στὴν τελευταία τους συνάντησιν, ἡ Τζοβάννα εἶχε φανῇ πιὸ ἀφηρημένη ἀπὸ τὸ συνήθες, σὰν νὰ τὴν παρέσυρε ἡ σκέψιν πού ξέρεε σὲ ποῖο μέρος, μακριὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ σαλονάκι ὅπου εἶχαν περάσει τόσες εὐτυχισμένες στιγμές. Δὲν τῆς εἶχε πῇ τίποτα, κάνοντας πῶς δὲν τὴν εἶχε ἀντιληφθῇ. Καὶ γιατί στὴν πραγματικότητα ὅτι κι' ἂν συνέβαινε πιά μεταξὺ τους, τὸν ἄφηνε ἀδιάφορο. Δὲν ἔβρισκε πιά τίποτα τὸ δροσερό, τὸ ἐλκυστικὸ στὴν ἀγάπη τους πού εἶχε χάσει πιά τὴν παλὰ γοητεία τῆς μέσα σ' ἓνα ψυχρὸ, κοσμικὸ πλαίσιο. Δὲν ἦταν πιὸ μυστικὸ ἀπὸ κανέναν, δὲν ὑπάρχει δὲ τίποτα τὸ πιὸ κοινὸ ἀπὸ ἓνα ἀμάρτημα πού δὲν μένει κρυφὸ. Ἀπὸ λίγον καιρὸ, στὴν «καλὴ κοινωνία» πού εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιεικὴς σὲ ὠρισμένα παραπτώματα, εἶχαν φθάσει στὴν δευτέρην φάσιν τῆς κοσμικῆς «ἀνεκτικότητος»: Κι' οἱ πῶς καλὸς οἰκοδόμοι-νες πού ἄλλοτε θεωροῦσαν ὑποχρέωσή τους νὰ τοὺς καλοῦν μαζὶ στὶς δεξιώσεις των, τώρα ἀπεναντίας ἐσχνόυσαν συστηματικὰ ἢ ἐκείνον ἢ ἐκείνην, φοδούμενες μὴν παρεξηγηθοῦν ἀπ' τοὺς καλῶν χρόνιαν καὶ ἀσχολίες δὲν ἔπαυε νὰ θεωρῇται ὡς ἡ λεία γιὰ τοὺς ἐρωτιδεῖς. Λεία ὅμως ὄχι τόσο εὐκολή, ἀφοῦ ἀπέφυγε μ' ἐπιτηδεύματα τις ἐνέδρες καὶ τὰ δίχτυα πού τῆς ἔστηναν. Κι' ὁ Φαμπρίσιο εἶχε ξαναρχίσει τὴν ἡσυχὴ ζωὴ τοῦ ἐργένῃ, ἀποφεύγοντας

λείπῃ μιά γυναῖκα, δὲν πρέπει νὰ τῆς ἀρνηθοῦμε τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι θὰ τὴν ζητᾷμε γιὰ πολὺν καιρὸ. Κατὰ θάθος, εἶναι κάτι πού χρωστάμε σ' αὐτὲς τὲς γυναῖκες γιὰ τὲς εὐχάριστες στιγμὲς πού περάσαμε κοντὰ τους!...

Τώρα ὅμως ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο ἡ Τζοβάννα, μπαίνοντας, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του, ἀνέτρεψε ὅλες τὲς προβλέψεις του. Ὅχι, αὐτὸ τὸ ἀγκάλιασμα κι' ἀκόμα λιγώτερο ἢ ἔκφραση τοῦ προσώπου τῆς, ἡ φωνὴ τῆς, τὸ βλέμμα τῆς —τίποτα δὲν τοῦ ἐδειχναν πῶς ἐρχόταν νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ. Ἦταν ἀπλούστατα ἓνα ἐρωτικὸ ραντεβού πού ὁ Φαμπρίσιο ἀπέφυγε νὰ διαταράξῃ με τὴν ὑπόμνησιν τῆς πρωϊνῆς τηλεφωνικῆς ὑποσχέσεως.

Ἡ Τζοβάννα ὅμως δὲν εἶχε ξεχάσει. Πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἤθελε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της.

—Φαμπρίσιο, εἶπε καθημένη στὰ γόνατά του καὶ γέρνοντας τὸ κεφάλι της στοὺς ὤμους του, σκέφθηκα νάρθω ἐδῶ

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΕΛΟΣ

Ο Ζιλμπέρ πηγαίνει να ταχυδρομήσει ένα όβριστο γράμμα στον Νερίαλ, με το ποσό που του χρωστούσε και το οποίο του το είχε δώσει ο Ζαφέ. Αυτός σκέπτεται τώρα πόσο κατεργάρης υπήρξε ο χορευτής.

8

(Η συνέχεια)

Υιό να κάνει λόγο ο Ζιλμπέρ στην Ρενέ για τον ευεργέτη του... "Ας είναι... Η δικαιοσύνη έκανε το καθήκον της. Ήταν καιρός".

□ □

Ο Ζαφέ θα ήταν λιγότερο ήσυχος αν μπορούσε το βλέμμα του να παρακολουθήσει μέσα από τις πυκνές συστάδες των δένδρων, εκείνον που τον νόμιζε να κατευθύνεται στο ταχυδρομείο της Ύερ. Πραγματικά, ο Ζιλμπέρ μόλις έκαμε διακόσια βήματα σταμάτησε απότομα και στράφηκε προς την αντίθετη διεύθυνση. Μετά ένα τέταρτο διέσχιζε τη δροσερή κοιλάδα της Σομπόν. Η έκφραση όμως του προσώπου του, κάθε άλλο παρά ενδιαφέρον μαρτυρούσε για την γύρω του ομορφιά. Η αγωνία ήταν διάχυτη στην μορφή του. Και δεν ήταν μονάχα η αγωνία που ένοιωθε ύστερα από τις αποκαλύψεις του Ζαφέ, όσον άφορα την απόπειρα απόπειρα της αδελφής του. Μια σκέψη άλλη τον κυνηγούσε επίμονα ενώ έπληγαινε. «Αν είναι αλήθεια, έλεγε μέσα του, ότι έχει κάνει κόρτε της Ρενέ, παίζοντάς μου αυτή την κωμωδία, τι φοβερή υποκρισία!... Μά όχι, δεν είναι αλήθεια. Και είναι ντροπή μου που δεν φώναξα του Ζαφέ: έγω έκλεψα την καρφίτσα της λαίδης "Αντραχαν".

Ο άπλος εκείνος αστυνομικός υπάλληλος είχε ιδεί πολύ καλλίτερα την υπόθεση αυτή από τον διάσημο δικηγόρο, μ' όλα του τα σοφά συμπεράσματα και τα δεδομένα επάνω στα οποία ήθελε να βασισθώ.

Θυμάται και τα λόγια του αστυνομικού για τον χορευτή, ενώ όμολογούσε την υποτιθέμενη κλοπή του: «Θυσιάζεται για κάποιον κι' είναι υπερήφανος γι' αυτό». Η διαίσθησή του τον έκανε να προαισθανθώ ένα δόγμα του οποίου όλες οι σικνές ξαναζωντανεύουν μέσα στην μνήμη του Ζιλμπέρ, συμπεριλαμβανομένης της τελευταίας που μόλις τότε

είχε πληροφορηθεί. Πριν απ' την συνομιλία του με τον Ζαφέ είχε δώσει σ' αυτές που γνώριζε μίαν έννοια που έπαιρνε να την έχουν τώρα, αν οι σχέσεις του χορευτού με την αφε- ή μαθήτριά του ήταν όπως τις κατήγγειλε ο δικηγόρος κι' αν αυτός ο καταχθόνιος Νερίαλ είχε καταστρώσει το σχέδιο να χρησιμοποιήσει τον αδελφό ως όργανο για να παρασύρει μίαν πλούσια κληρονόμο:

«Ωστε ήθελε να μου κάνει έναν έκβιασμό, σκεπτόταν, έναν φριχτό έκβιασμό! Νά πως τιμωρούμαι για την άπαισία πράξη που έκανα!»

Ξανάβλεπε τον έαυτό του πριν από πέντε μέρες, να κάζεται στο τραπέζι του μπακάρ, στο Καζίνο: στην αρχή κέρδιζε κι' ύστερα έχανε. Αυτό το χρέος που είχε όμολογήσει στον Ζαφέ άποσιωπώντας τα περαιτέρω, το είχε συνάψει μέσα στην μέθη της γκίνιας που παραλύει προς στιγμήν κάθε σκέψη στον παίκτη. «Ένας απ' τους συμπαίκτες του είχε πη με χαμηλή φωνή, δείχνοντάς του έναν υπάλληλο: «Αν έχετε ανάγκη χρημάτων, αυτός εδώ θα σας δανείσει, όχι όμως χωρίς τόκο». Κι' ο Ζιλμπέρ δεν μπόρεσε να αντισταθί στον πειρασμό. Δανείστηκε απ' τον μουσικό τοκογλύφο χίλια φράγκα, ποσόν υπέρογκο για τον φοιτητικό του προϋπολογισμό. Τα χίλια φράγκα τα έπαιξε και τα έχασε... Πώς να τα επιστρέψει; Να γράψω στον πατέρα του; Και μόνη η σκέψη αυτή τον τρόμαζε. Νά τα ζητήση απ' την μητέρα του; Οι γιατροί είχαν απαγορεύσει και την παραμικρή συγκίνηση στην καρδιά. «Έμενε ο Νερίαλ. Ηδη κάποτε είχε πάρει δανεικά απ' τον χορευτή. Προς το παρόν, ντρεπόταν να ξαναρχίσει. Τι να κάνει όμως; Είχε αναλάβει την υποχρέωση, ένουστο γράφως, να εξοφλήση το χρέος του σε μια έδομάδα. Θά το κάτρωθω άραγε; "Αν δεν φαινόταν συννεπής κι' ο δανειστής αποτεινόταν στον συνταγματάρχη ή στην κ. Φαβύ; Βασανισμένος από αυτήν την αγωνία, περνώντας έξω από ένα δωμάτιο του πρώτου πατώματος του ξενοδοχείου, είδε την πόρτα ανοιχτή κι' επάνω στο τραπέζι μίαν αδαμαντοκόλλητη καρφίτσα αφισμένη εκεί, ασφαλώς από μια γυναίκα απάνω στην διασύντη της — έφ' όσον μάλιστα δεν είχε σβύσει ούτε το ήλεκτρικό, ούτε κλείσει καλά — καλά την πόρτα. Άσυναίσθητα, ο νέος μπήκε, πήρε το κόσμημα κι' έφυγε...

Πέρασαν σαρανταοχτώ ώρες που κατὰ την διάρκειά τους ο δυστυχισμένος ένοιωσε τις πιο βασανιστικές τύψεις.

Πώς ο γυιός του συνταγματάρχη Φαβύ να υποπείση σ' ένα τέτοιο παράπτωμα; Του φαινόταν άπίστευτο πως είχε κληδώσει έτσι την τιμή του. Άδύνατον να αναγνωρίσει πια τον έαυτό του! Κι' όμως ήταν τόσο απλό να επανορθωθεί! Η κάτοχος του κοσμήματος θά μπορούσε να πιστέψει πως δεν το είχε καρφίτσωσει καλά στο κοράσι της και τότε θα σ' έφερνε πίσω στο γραφείο του ξενοδοχείου, λέγοντάς πως το είχε βρει. Η σκέψη αυτή, που η έκτελεσή της είναι τόσο εύκολη, τον είχε κυριεύσει όχι μιά φορά μονάχα, αλλά είκοσι, τριάντα φορές τις ώρες που έπακολουθούσαν και κάθε φορά τον σταματούσε μιά εικόνα: το τραπέζι του μπακάρ, γεμάτο, φίστες χρυσάφι και χαρτονομίσματα. Θά πουλούσε το κόσμημα που άξιζε πολύ παραπάνω από χίλια φράγκα κι' έτσι θα είχε χρήματα για να εξοφλήση το χρέος του και για να δοκιμάσει ξανά την τύχη του.

Κινούμενος από αυτήν την δεύτερη σκέψη, σταμάτησε κατ'έπανάληψη μπροστά στα διάφορα κοσμηματοπωλεία του Ύερ, μελετώντας, ανάμεσα απ' τα τζάμια, την φυσιογνωμία του εμπόρου. Τον εμπόδιζε όμως η σκέψη των έρωτήσεων που θα του έθεταν: «Το όνομά σας, κύριε, Η διεύθυνσή σας;» Αν απαντούσε ψέμματα, μιά τυχαία συνάντηση μπορούσε να τον καταστρέψει. Δεν ήταν μονάχα το Ύερ όμως. Ήταν η Τουλών, η Μασσαλία. Είχε πάρει το τρέινο, ένα απόγευμα για να πάη στην Τουλών. Εκεί μπήκε σ' ένα κοσμηματοπωλείο, διήθεν για να του εκτιμήσουν την καρφίτσα. Το ευτελές ποσόν που του είπε ότι αξίζει ο έμπορος τον απογοήτευσε, ακόμα περισσότερο όμως η άπαισία έκφραση συννεοχής που διάβαζε στα μάτια που ήταν καρφωμένα απάνω του. Το βλέμμα έλεγε: «Είναι κλεμμένο. Θά το πάρω για ένα κομμάτι ψωμί». Είχε άποσυνθι κατακόκκινος μ' αυτά τα λόγια που διέψευδαν την άρχική πρόφασή του: «Σας ευχαριστώ. Θά ξαναγυρίσω. Με φρίκη άντελήφθη τον έμπορο να τον συνοδεύη ως έξω, στο πεζοδρόμιο, επιμένοντας κι' απλώνοντας το χέρι σαν να ήθελε να ξαναπάση την λεία του:

—Δεν εξέτασα καλά το σμαράγδι, κύριε. Θά μπορούσα ίσως να το πληρώσω έφτακόσια ως οχτακόσια φράγκα...

—Μά δεν έχω διάθεση να πουλήσω το κόσμημα, αποκοίθηκε ο Ζιλμπέρ κι' απομακρύνθηκε βιαστικά.

«Πρέπει, σκέφθηκε επιστρέφοντας, να απαλλαγώ απ' αυτό το κόσμημα, να το άφισω και πάλι εκεί απ' όπου το πήρα ή μάλλον να το πετάξω. Όσο για χρήματα, θά επιχειρήσω και πάλι να πάρω απ' τον Νερίαλ Μοδ δάνεισε και άλλοτε και του τα έπείστω. "Ωστε..."

Θυμάστε την κατηγορηματική άρνηση του χορευτού στο δεύτερο διάβημα. Τι να κάνει; Στην αρχή σκέφθηκε να κάνει ένα ταξίδι στην Μασσαλία όπου ήταν ένδεχόμενο να επιτύχει καλλίτερη τιμή. Δεύτερη όμως σκέψη του επέβαλε και πάλι την επιστροφή του κοσμήμα-

τος στην δικαιοδύχον. Είχε πάει γι' αυτό, την ώρα που το χορευτικό τσάι είχε συγκεντρώσει τους ένοίκους του ξενοδοχείου στο σαλόνι και ήταν έρημοι οι διάδρομοι. Έφθασε σχεδόν ως το διαμέρισμα της λαίδης "Αντραχαν, με δυνατό καρδιοχτύπι, ενώ λύγισαν τα γόνατά του κι' όταν ο Νερίαλ, θγαίνοντας απ' το άσυνερ, μπήκε κατά λάθος σ' ένα ξένο δωμάτιο, είχε δη πραγματικά τον αδελφό της Ρενέ να φεύγει κατατρομαγμένος με την σκέψη: «Όχι, είναι πολύ επικίνδυνος...»

«Όλες αυτές οι αναμνήσεις στριφογύριζαν στο μυαλό του Ζιλμπέρ Φαβύ, ενώ προχωρούσε δρόμοι μπροστά του, κάτω απ' τον ήλιο κι' ο μαιστρος είχε άρχισι να φυσά δυνατά. Δεν είχε να φοβηθί τίποτα πια απ' τις συνέπειες αυτής της κλοπής. Ύστερα από την απόδοση του κοσμήματος, είχε ξεχασθί η κλοπή. Κι' όμως μιά χειρότερη αγωνία τον βασάνιζε. Τον φάκελλο που είχε μέσα στο πορτοφόλι του με την αποκαλυπτική διεύθυνση, γραμμένη απ' το χέρι του Ζαφέ θά την έστειλε άραγε στον Νερίαλ, εξοφλώντας έτσι θάνατος, προσβεβλητικά ένα χρέος που είχε συνάψει σε τόσο δύσκολες στιγμές που δεν είχε συγκινήσει, κάνοντάς του να νοιώση την μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη για τον σωτήρα του; Ξανάβλεπε με την σκέψη την στιγμήν που είχε δει τον Πιέρ - Στεφάν Μπερτέν — που τώρα τον δνόμαζε με το αληθινό του όνομα — να μπαίνει μέσα στο δωμάτιό του το πρωί της προηγούμενης μέρας. Ο Πιέρ - Στεφάν του είχε πη:

—Έρχομαι να σας αποχαιρετίσω. Φεύγω από το «Μήδεια» - Παλάς.

—Κι' η μητέρα σας; άρρωστη όπως είναι θά άνθξει άραγε στο πλήγμα; Και θέλετε να σας πω πως μάντεψα, όταν ο διευθυντής μου μίλησε για το κόσμημα, πως έσεις το είχατε πάρει κι' όλη την ιστορία σας; Γιατί είναι η δική μου. Θά την μαθαίνετε σήμερα από τον κ. Ζαφέ που είναι στο ξενοδοχείο και τον όποιο γνωρίζετε. Έπαιξα όπως έσεις, δανείστηκα χρήματα από έναν ταμία της λέσχης, όπως έσεις από έναν υπάλληλο του Καζίνο, έπαιξα και ξανάχασα. Ο κ. Ζαφέ είχε μέσα στην θιέβλια θήκη του θιέβλια αξίας. Τα πήρα όπως έσεις την καρφίτσα απ' το δωμάτιο της λαίδης "Αντραχαν. Μόνο που τα θιέβλια είναι εύκολο να τα πουλήση κανείς, ενώ ένα κόσμημα όχι και τόσο. Το έχετε ακόμα, καθώς μου είπατε. Συσχετίζοντας τα γεγονότα μεταξύ τους: την εξαφάνιση της καρφίτσας, τις εκμυστηρεύσεις σας, τον πυρετό που έβλεπα να σας κάνει, πείσθηκα. Ξαναζούσε ολόκληρο το δράμα που πέρασα στην ζωή μου. Συλλογίστηκα: θά μάθω αν είναι πραγματικά όπως ήμουν εγώ, αν στέκεται ψηλότερα απ' την πράξη του θά του πώς με υποπεύονται και γιατί με υποπεύονται. "Αν είναι ένας άθλιος χωρίς κανένα αίσθημα στην καρδιά, δεν θά δώσει καμιά σημασία. Και στην περίπτωση αυτή, φυσικά... "Αν όμως έχω καρδιά που νοιώθει, θά συγχυστώ, όπως συγχυστήκατε, φίλε μου, και τότε θά τον βοηθήσω όπως θά ήθελα να με βοηθήσουν. Θά τον σώσω...

Ο Ζιλμπέρ θαρρούσε πως ένοιωθε ακόμα τα χέρια του να τον σφίγγουν και ξανάκουγε την φωνή του να έπιμειν στοργικά:

—Και τώρα χρειάζεται φρόνηση. Το κυριώτερο, είναι η μητέρα σας να τα άγνοηση όλα. Πήρατε το κόσμημα για να εξοφλήσετε ένα χρέος. Θά μου πητε το ποσόν κι' αυτή την φορά σας το δανείζω εγώ. Θά μου το επιστρέψετε όποτε εύκολυνθήτε. Όσο για το κόσμημα

—Ναί, είπε ο Ζιλμπέρ κεντάζον

—Μά για ποιά λόγο;

—Είμαι λίγο κουρασμένος. Το έπαγγελμά μας είναι πολύ επίπονο, το ξέρετε. Πλησιάζει να τελειώση κι' η σαιζόν. Πάω να ξεκουραστώ στην Κοστεμπέλ για λίγες μέρες. Μόνο που φεύγω υπό λιαν θλιβεράς συνθήκες...

—Τι σας συμβαίνει;

—Κλάπηκε ένα κόσμημα, η αδαμαντοκόλλητη καρφίτσα που είχε η λαίδη "Αντραχαν στο κοράσι της. Χορέψατε μαζί της. Θυμάστε το όμορφο σμαράγδι;

—Ναί, είπε ο Ζιλμπέρ κεντάζοντας με τρόπο τον Νερίαλ ενώ κρύος ιδρώς τον περιέλουσε σύγκορμα.

—Η καρφίτσα αυτή εξαφανίστηκε, συνέχισε ο Πιέρ - Στεφάν. Κι' όταν άνηγγελα την αναγνώστη μου στον διευθυντή, δεν μου απέκρυψε ότι με υποπεύονταν. «Ψάξτε με, του πρότεινε, ψάξτε τα μπαούλα μου». Δεν μου έκανε αυτή την προσβολή. Πάντως είναι πολύ σκληρό να φεύγω υπό αυτές τας συνθήκες. Τι πάθατε όμως...;

—Τίποτα, αποκρίθηκε ο Ζιλμπέρ.

—Ναί, μικρέ μου φίλε, συνέχισε ο Πιέρ - Στεφάν με άσυνθηστη τρυφερότητα. Δεν μπορείτε να άνεχθите να με υποπεύονται γι' αυτήν την πράξη και ξέρω το γιατί.

—Ε λοιπόν! ναί!... διέκοψε ο Ζιλμπέρ, έγω πήρα το κόσμημα κι' είναι αλήθεια πως δεν θά άνεχθώ να κατηγορηθήτε σεις. Θά το επιστρέψω στον διευθυντή και θά του τα αποκαλύψω όλα.

—Κι' η μητέρα σας; άρρωστη όπως είναι θά άνθξει άραγε στο πλήγμα; Και θέλετε να σας πω πως μάντεψα, όταν ο διευθυντής μου μίλησε για το κόσμημα, πως έσεις το είχατε πάρει κι' όλη την ιστορία σας; Γιατί είναι η δική μου. Θά την μαθαίνετε σήμερα από τον κ. Ζαφέ που είναι στο ξενοδοχείο και τον όποιο γνωρίζετε. Έπαιξα όπως έσεις, δανείστηκα χρήματα από έναν ταμία της λέσχης, όπως έσεις από έναν υπάλληλο του Καζίνο, έπαιξα και ξανάχασα. Ο κ. Ζαφέ είχε μέσα στην θιέβλια θήκη του θιέβλια αξίας. Τα πήρα όπως έσεις την καρφίτσα απ' το δωμάτιο της λαίδης "Αντραχαν. Μόνο που τα θιέβλια είναι εύκολο να τα πουλήση κανείς, ενώ ένα κόσμημα όχι και τόσο. Το έχετε ακόμα, καθώς μου είπατε. Συσχετίζοντας τα γεγονότα μεταξύ τους: την εξαφάνιση της καρφίτσας, τις εκμυστηρεύσεις σας, τον πυρετό που έβλεπα να σας κάνει, πείσθηκα. Ξαναζούσε ολόκληρο το δράμα που πέρασα στην ζωή μου. Συλλογίστηκα: θά μάθω αν είναι πραγματικά όπως ήμουν εγώ, αν στέκεται ψηλότερα απ' την πράξη του θά του πώς με υποπεύονται και γιατί με υποπεύονται. "Αν είναι ένας άθλιος χωρίς κανένα αίσθημα στην καρδιά, δεν θά δώσει καμιά σημασία. Και στην περίπτωση αυτή, φυσικά... "Αν όμως έχω καρδιά που νοιώθει, θά συγχυστώ, όπως συγχυστήκατε, φίλε μου, και τότε θά τον βοηθήσω όπως θά ήθελα να με βοηθήσουν. Θά τον σώσω...

Ο Ζιλμπέρ θαρρούσε πως ένοιωθε ακόμα τα χέρια του να τον σφίγγουν και ξανάκουγε την φωνή του να έπιμειν στοργικά:

—Και τώρα χρειάζεται φρόνηση. Το κυριώτερο, είναι η μητέρα σας να τα άγνοηση όλα. Πήρατε το κόσμημα για να εξοφλήσετε ένα χρέος. Θά μου πητε το ποσόν κι' αυτή την φορά σας το δανείζω εγώ. Θά μου το επιστρέψετε όποτε εύκολυνθήτε. Όσο για το κόσμημα

δεν άρκει να το επιστρέψετε. Πρέπει με κάθε θυσία να μη σας όποπτευθουν κι' όλας... Είναι προτιμότερο να το δώσετε σε μένα. Θά πάω στον αστυνόμο, θά του πω πως έκπληρω μίαν άποστολή την όποίαν μου άνέθεσαν, άπλούστατα. Θά επιστρέψω ο ίδιος το κόσμημα στον διευθυντή που θά είναι πολύ ευχαριστημένος κι' ακόμα περισσότερο η λαίδη "Αντραχαν, ώστε άμφιβόλλω αν σκεφθούν να όποπτευθουν έσας!...

Κι' ύστερα από είκοσιτέσσερις ώρες — γιατί ο Πιέρ - Στεφάν έπρεπε να συναντήση τον αστυνόμο μόνο στο γραφείο του — ο Ζιλμπέρ έπαιρνε αυτό το μπιλιετάκι: «Όλα έχουν κανονισθώ. Μείνετε άπόλυτως ήσυχος και μην ξεχνάτε την υπόσχεσή σας». Αυτή η υπόσχεση ήταν υποχρέωση τιμής — υπόσχεση που ο νέος είχε άναφέρει στον Ζαφέ. Είχε δώσει αυτήν την υπόσχεση με τόσον ένθουσιασμό! "Αν, παίρνοντας το σημείωμα, καταλάβαινε ότι έκείνο το: «Όλα έχουν κανονισθώ», σήμαιναν: "Αυτόκαταγγέλληκα ως ένοχος" τι δάκρυα ευγνωμοσύνης θά είχε χύσει!... Και τώρα, τι διέβλεπε πίσω από την χειρονομία του σωτήρος του, τι ήταν η χρηματική βοήθεια κι' ο οίκτος του; "Ενα άτιμο σχέδιο, ένας έκβιασμός για να τον ξαναγκάση σε τί;... "Ήταν άραγε δυνατό η τόση μεγαλοψυχία να έκυρε δεν ένα σκοτεινό σχέδιο κατακτήσεως που είχε καταγγείλει ο Ζαφέ και που η έξομολόγησή της Ρενέ έκανε τόσο καταφανές; Κι' άλλες εικόνες ξαναζωντανεύαν στο μν-λό του.

(Συνέχεια στο προσέχες)

τας με τρόπο τον Νερίαλ.

ΕΊΝΕ ΔΥΝΑΤΗ Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ;

Η Αμερική είναι πάντα ο τόπος των θαυμάτων. "Ετσι στο Χόλλυγουντ, κάποιος γιατρός Ράλλφ Ουίλλαντ νομομαζόμενος, ισχυρίζεται ότι θα ραπείει την φυματίωση... παγώνοντας τους άρρώστους! "Όταν τους ξεπαγώνει και τους επαναφέρει στην ζωή, όλα τα μικρόβια της φοβερής άρρώστειας έχουν καταστραφεί—όπως λέγει.

"Ωστε μπορούμε να παγώσουμε ένα σώμα χωρίς να του αφαιρέσουμε την ζωή;

Βέβαια. Και δεν οφείλεται αυτό αποκλειστικά στην σημερινή επιστήμη.

Ο διάσημος Σουηδός χημικός του περασμένου αιώνα Μπερζέλιους διηγούνταν τα εξής: Είχαν βρή έναν χωρικό ήλικας σαράντα περίπου χρονών, θαμμένο μέσα στα χιόνια. "Από το ντύσιμό του φαινόταν να ανήκει ο άνθρωπος αυτός σε πολύ παλαιότερη εποχή. Καθώς το πτώμα του ήταν ανέπαφο, παρ' όλο που τα μέλη του ήταν ευλιασμένα, το τοποθέτησαν σε μία ζεστή αθούσα κι' άρχισαν να σκέφτονται με μιά ζεστή ενθουσία με οινόπνευμα. Πρώς μεγάλη κατάπληξη των παριστανμένων ο χωρικός άνοιξε σε λίγο τα μάτια, αναστέναξε, ανέπνευσε βαθειά και τέλος αναστήθηκε. Είχε... αναστήθη.

Αυτός ο παράξενος νεκρoαναστημένος, καθώς αναφέρει ο Μπερζέλιους, κόνιταν 77 χρόνια κάτω από το χιόνι, σε μία βαθειά χαράδρα όπου τον είχε παρσούρει μιά δυνατή χιονοθύελλα. "Εζησε ακόμα είκοσι χρόνια, κερδίζοντας το ψωμί του με την αφήγηση του θανάτου του και της νεκρoαναστάσεώς του.

"Από την παραμυθία του κάτω από το χιόνι δεν είχε υποστεί καμιά απολύτως οργανική βλάβη.

□ □

Αυτό όμως το παράδειγμα δεν είναι το μόνο που αναφέρεται στην επιστήμη του παρελθόντος.

Ο πολωνός Ιατρός Κραζέβσκι διηγείται την ιστορία ενός ρώσου χωρικού που καταλήφθηκε από δυνατή χιονοθύελλα, τάφηκε με το άμάξι και το αλόγο του και βρέθηκε ζωντανός ύστερα από δώδεκα μέρες, εκεί που είχαν χάσει κάθε ελπίδα, να βρουν έστω και το πτώμα του δυστυχισμένου!

Ο σκύλος ενός κυνηγού, σταμάτησε άπ'άνω στο χιόνι κι' άρχισε να ξύνει με τις πατούσες του το έδαφος, σαν να είχε μυριστεί κάτι. Ο κυνηγός, βοηθούμενος από πολλούς χωρικούς, άρχισε να σκάβει το χιόνι και σε λίγο βρήκαν το πτώμα του αλόγου, ζεμένο στο άμάξι, και τον χωρικό.

"Αφού τον ζέσταναν, ο χωρικός άναζωογονήθηκε. Τους δυο πρώτους μήνες ήταν κάπως αδύνατος, ύστερα όμως ανέκτησε όλο το βάρος και τη δύναμή του. Μόνο που δεν άργησε να τυφλωθεί.

□ □

Κάποιος «φακίρης» άργεντινός, ο Πέ-

δρο Νατίλ, έκανε το εξής πείραμα:

Πρώτα με την αὐθιγοποβολή βυθίζονταν σε καταλήψια. "Υστερα τον τοποθετούσαν μέσα σ' ένα μεταλλικό φέρετρο γεμάτο νερό με το κομμάτι του άλειμμένο λίπος. Κατόπιν μετέφεραν το φέρετρο σε μιά αθούσα όπου η θερμοκρασία ήταν 5 βαθμών υπό το μηδέν. Σε λίγα λεπτά, μεταβαλλόταν σε πάγο.

Μετά 24 ώρες, έφερναν το μεταλλικό φέρετρο σε μιά αθούσα πιά ζεστή κι' ο πάγος έλυωνε. "Εβγαζαν τότε το πτώμα του έκαναν εντριβές επί μισή ώρα κι' ύστερα του έκαναν ένα χλιαρό μπάνιο.

Ο φακίρης επανέρχονταν στην ζωή, δροσερός και... χόρευε μάλιστα ρομπά για να ξεμουδιάσουν τα μέλη του!

□ □

Γνωρίζετε τον «Άνθρωπο με το Σπασμένο Αυτί», το ρομάντσο του 'Εντμόν 'Αμπού; "Ηρώς του βιβλίου είναι ένας συνταγματάρχης της Πρώτης Γαλλικής Αυτοκρατορίας που θάβεται ζωντανός μέσα στους πάγους κατά την έκστρατεία της Ρωσίας.

47 χρόνια άργότερα το 1860, το σώμα του αξιωματικού, «μουμιοποιημένο», αγοράζεται από έναν σοφό που έπιχειρεί να τον ξαναφέρει στην ζωή.

Χάρης σε επιδέξιες εντριβές, όλα τα όργανα ανακτούν τον κανονικό τους όγκο κι' άρχίζει η λειτουργία τους.

Κι' ο συνταγματάρχης Φουγκάς, που είχε πεθάνει 23 χρονών, εξακολουθεί να είναι νέος 23 χρονών, χαριτωμένος, ενώ έχει γυιό που είναι πατέρας... και παπούς!

Φαντάζεστε βέβαια τις παρεξηγήσεις που δημιουργούνται: ο έπιζων της Μεγάλης Στρατιάς του Ναπολέοντος δεν πιστεύει ούτε στους τηλεγράφους ούτε στους σιδηροδρόμους. Συχαίνεται τις μοντέρνες εφευρέσεις και μόνο που δεν νοσταλγεί την εποχή που ήταν... μούμια!

□ □

Είναι γνωστόν από πολλού καιρού ότι η φύξη, μεταβάλλοντας σε στερεά ουσία το νερό που αποτελεί μέρος κάθε ζώοντος οργανισμού, μάς δίνει τον τρόπο να σταματήσουμε τις έκδηλώσεις της ζωής χωρίς να πάυση αυτή να υπάρχει.

Περιηγητής που γύρισαν την Βόρειο 'Αμερική και την Ρωσία, διηγούνται ότι οι κάτοικοι αυτών των χωρών μεταφέρουν ψάρια όλωσδιόλου παγωμένα, ευλιασμένα που ύστερα από 15 μέρες τα επαναφέρουν στην ζωή βουτώντας τα μέσα σε νερό κανονικής θερμοκρασίας.

Πριν από καμιά έκασοστή χρόνια, ο φυσιοδίφης Γκαϊμάρ ανέλαβε να εξακριβώσει αν αυτό ήταν αλήθεια ή ψέμμα.

Πήρε βαθράκια, τα πάγωσε, τα ξύλια-

σε. "Αργότερα τα έβαλε σε νερό κι' άρχισε να τζοστανει σιγά-σιγά. Τα βαθράκια δεν άργησαν να ξαναζωντανέψουν.

□ □

"Εθεωρείτο επιστημονική οὐτοπία ή ελπίδα του μεγάλου άγγλου φυσιοδίφη Τζών Χοϋντερ να παρατείνει επ' άόριστον την ζωή ενός ανθρώπου με διαδοχικές ψύξεις! Κι' όμως, άλλοτε, ένας γάλλος έπιστήμων, ο δόκτωρ 'Ωγκύστ ντε Καστελάν-Σέϋμουρ Ισχυρίζονταν πως πραγματοποίησε αυτήν την οὐτοπία. Βεβαίως πως είχε βρή τον τρόπο να νεκρoανασταίνει τους όμοιους του... και τον εαυτό του!

Πριν από είκοσιδύο χρόνια, τον Μάιο του 1913, ο έφευρέτης εξέθεσε την ανακάλυψή του, που ήταν έπηρεασμένη από τα πειράματα επί ζώων με ψυχρό αίμα. (ψαριών, βαθράκων, κ.τ.λ.)

Ο δόκτωρ ντε Καστελάν-Σέϋμουρ έκανε πειράματα κι' επί θηλαστικών.

Τα πρώτα δεν έπέτυχαν. Καθώς τελειοποίησε όμως την μέθοδό του, βεβαίως πως κατώρθωσε να ξυλιάσει έναν σκύλο άφου τον έβαλε κάμποσο διάστημα μέσα σ' ένα ψυγείο και τον επανέφερε άργότερα στην ζωή.

Δεν έμεινε παρά να γίνει το πείραμα άπάνω σε άνθρωπο. Ο δόκτωρ προσφερόταν γι' αυτό το πείραμα, γιατί πιθανόν να μην έβρισκε άλλον πρόθυμο να παίξει με την ζωή του.

Ζητούσε μόνο έναν ίκανό γιατρό που να αναλάβει να τον ξεπαγώσει. "Υπελόγιζε δε να βγεί ζωντανός άπ' τον πάγο ύστερα από ένα μήνα, έναν χρόνο ή έναν αιώνα, σύμφωνα με τα γούστα του—άρκει να τον ξυπνούσαν.

"Η μέθοδός του, που κρατούσε μυστική, ήταν μιά ένεση που γινόταν στις φλέβες του.

Δυστυχώς, πέρασαν μέρες, μήνες. Ο δόκτωρ δεν έβρισκε γιατρό που να αναλάβει το πείραμα.

"Υστερα έξεργράφη ο πόλεμος. "Αντί να σκεφθούν πως να διασωθούν οι άνθρωποι δεν συλλογίζονταν τώρα παρά πως να άλληλοσκοτωθούν!

Τι να άπείγινε άραγε ο δόκτωρ Καστελάν-Σέϋμουρ;

"Αν ζή ακόμα, ή αναγγελία των πειραμάτων του δόκτωρος Ουίλλαντ του Χόλλυγουντ δεν θα έθιγνέη μέσα του την έπιθυμία να επαναλάβει το πείραμα για λογαριασμό του;

□ □

Για φαντασθήτε όμως τι ευχάριστο θά ήταν να εκλαϊκευθή ή μέθοδος της «κατά βούλησιν ψύξεως»!

Είναι τόσο βαρετή ή εποχή που ζούμε, που πολλοί από μάς θα προτιμούσαν να ξεπαγιάσουν για να ξυπνήσουν ύστερα από 100, 200 χρόνια!

Κοιμάστε ήσυχα-ήσυχα και... δροσερά με την έπιγραφή:

να πηγαίνετε προς έφευρησιν σε ειδικούς και έμπειρους τεχνίτες μεγάλων κουρείων. «Παράκληση να με ξυπνήσετε ύστερα από τόσα χρόνια».

Η Μοῦσα του Ρονσάρ

ΕΝΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Καθισμένος κοντά στο τζάκι, στην αθούσα του πύργου του της Ποσσινιέρ, ο Πιέρ ντε Ρονσάρ έέλεπε να καίγονται τα κούτσουρα, θυσιζόμενος σε μελαγχολικές σκέψεις. Κι' ήταν μόλις είκοσι χρονών.

Κι' όμως, είχε πιστέψει πως όλα θα του χαμογελούσαν. "Ηταν καλός Ιππότης κι' ο Φραγκίσκος 1ος που εκτιμούσε την οικογένειά του τον είχε πάρει για ακόλουθο στην Αύλη του. "Όταν ή Μαγδαληνή της Γαλλίας, κόρη του βασιλέως, παντρεύτηκε τον βασιλέα της Σκωτίας 'Ιάκωβο 5ο, είχε συμπεριληφθή κι' ο Ρονσάρ στα πρόσωπα της ακόλουθίας της. Κι' αυτό ακόμα, σήμερα, έκανε τον Ρονσάρ μελαγχολικό: άρα γε δεν ήταν μιά προειδοποίηση της μοίρας; "Υστερα από δυο μήνες, προτού περάση ή έντύπωση άπ' τις εορτές της

στεφώς, πέθανε ή δυστυχισμένη πριγκίπισσα. Κι' ή ακόλουθία της, ντυμένη στα μαύρα, είχε έπιστρέψει στην Γαλλία.

"Ο Ρονσάρ όμως ήταν τότε δεκαπέντε χρονών κι' ή θλίψη του, δεν είχε διαρκέσει πολύν καιρό.

"Απομακρυνθείς από την θέση του ακόλουθου σε ήλικία δεκαεφτά χρονών, με τα τριάντα χρυσά σκούδα που του είχε δώσει ο βασιλεύς, ο νέος είχε άρχισει να όνειρεύεται περιπέτειες και πολεμικούς άθλους δεδομένου ότι ή μητέρα του ήταν εξαδέλφη του άτρόμητου Ιππότη Μπαγιαρά.

Δυστυχώς μιά άρρώστεια τον έκανε κουφό. Κι' έτσι ο Ρονσάρ αναγκάστηκε να έγκαταλείψη τα πολεμικά όνειρά του. Τίποτα άλλο δεν λονάριαζε στον κόσμο.

Ο Ρονσάρ και ή Κασσάνδρα σ' ένα ρωμαντικό τους περίπατο.

Την είχε δη για πρώτη φορά πριν από δυο χρόνια, σε μιά δεξίωση που έδινε ο πατέρας της νέας, Μπερνάρντο Σαλβιάτι, Φλωρεντινός άρχων έγκατεστημένος στην Γαλλία. Πλουσιώτατος, έδινε στον πύργο του, στο Μπλουά, δεξιώσεις που συγκέντρωναν την άριστοκρατία των περιχώρων. Στις γιορτές αυτές, έλαμπε ή καλλονή της μεγαλύτερης κόρης του, Κασσάνδρα, που χόρευε και τραγουδούσε με άκομπανισμένο λύρας.

"Ηταν δεκάξη χρονών με λεπτό πρόσωπο, σκοτεινά μάτια και μαύρα μαλλιά. "Όταν τραγουδούσε, όλοι την άκουγαν κρεμασμένοι στα χείλη της. "Όταν χόρευε, μόνο αυτήν πρόσεχαν όλοι οι άνδρες. Κι' άπ' την πρώτη στιγμή που την είδε, ο Ρονσάρ την έρωτεύτηκε τρελλά.

Καθώς ο πύργος του δεν ήταν μακριά άπ' τον πύργο του Τελαύ, όπου έμενε ή νέα την συναντούσε συχνά μαζί με άλλους νέους και νέες που πήγαιναν περίπατο στους ωραίους κήπους. "Ηδη άρχισαν να τραγουδούν μέσα στην ψυχή του οι θείοι σίχοι που άργότερα θά του χάριζαν την δόξα. Μιά μέρα της ψιθύρισε αυτούς τους σίχους και ξετρελλαμένος της είπε πως γι' αυτήν ήταν ικανός να πουλήση τον πατέρα άπαρηνήθι την πατρίδα του, την μητέρα του, να προδώση τον βασιλέα του, τα άδέλφια του.

Τον άκουγε, γελαστή στην άρχή, ύστερα με πάθος, σοβάρά, με τα μάτια της καρφωμένα άπάνω του. Και μιά μέρα του έδωσε το δαχτυλίδι που είχε στο δάχτυλό της.

Τώρα όμως, φτωχός κληρικός δεν μπορούσε να φιλοδοξήση να την κάνει γυναίκα του. Γι' αυτό ήταν λυπημένος.

"Αν όμως δεν μπορούσε να ανήκει σ' αυτόν μπορούσε πάντως ο Ρονσάρ, όπως είχε κάνει άλλοτε ο Πετράρχης για την Λάουρα, να εξυμνήση την καλλονή της και τον άθάνατο έρωτά που της είχαν όρκιστή. "Ενοίωσε μιά καινούργια, φλογερά φιλοδοξία: να κατακτήση την δόξα όχι με τα όπλα, αλλά με την πένα. Με την ποίηση.

"Ηταν ή εποχή της Αναγεννήσεως που μέσα στα πνεύματα ξυπνούσαν οι άναμνήσεις της 'Ελλάδος και της Ρώμης με την άρχαϊκή αίγλη τους.

"Αποφασισμένος να επιδοθή σοβάρά στην μελέτη, ο Ρονσάρ πήγε στο Παρίσι. Κι' άρχισε μιά έπίπονη, συνεχής εργασία που έκανε να σκύβη επάνω στα βιβλία, μέσα σ' ένα άσκητικό κελί, έναν άνδρα που είχε τον πόθο να διδαχθή.

Είρηνε της τύχης: ο Μπερνάρντο Σαλβιάτι πάντρευε την Κασσάνδρα με τον Ζάν ντε Πενιέ, άρχοντα του Πρέ... τον όποιον ο ίδιος ο Ρονσάρ είχε συστήσει στον πυργοδεσπότη.

Φαντάζεστε βέβαια την άπελπισία του Ρονσάρ! Γιατί να εξυμνή πια την καλλονή της άφου εκείνη ανήκε σ' άλλον; "Επρεπε να την ξεχάση! "Επρεπε να σβύση το όνομα της Κασσάνδρας που το είχε χαράξει ο ίδιος τόσο βαθιά μέσα στην καρδιά του.

Κατάλαβε όμως πως αυτό ήταν άδύνατο και υποτάχτηκε στην μοίρα του.

Τὴν ξανάειδε. Καὶ νόμισε πὼς θὰ πέθαινε ἀπ' τὴν λύπη του γιὰ τὴν εἶδε μιὰ σκιά θλίψεως, μεταμελείας νὰ σκοτεινιάζῃ τὸ ὁμορφο πρόσωπό της.

□ □

Τὸ 1552, κατὰ τὴν ἐποχὴ πού ὁ Ἑρρίκος 2ος ἐτοιμαζέ τὸν στρατό του ἐναντὶ τοῦ Καρόλου Κουίντου, ὁ Ζὰν ντὲ Πενιὲ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὸν πόλεμο. Τώρα, ὁ Ρονσάρ εἶχε συναισθήσει τὴν μεγαλοφυΐας του καὶ ἐνοιώθη μιὰ παράξενη εὐτυχία μὲ τὴν σκέψῃ πὼς ἂν δὲν ἦταν δυνατόν στὴν Κασσάνδρα νὰ ἀνήκῃ σ' αὐτόν, μποροῦσε ὅμως αὐτὸς νὰ τὴν καταστήσῃ ἀθάνατη.

«Ἡ ἄπουσία, ἡ λησμονιά, ὁ χρόνος πού διαβαίνει δὲν ἐσθυσαν τὸ ὄνομα, τοῦ πρώτου ἐρωτᾶ μου, πού χάραξε πολὺ βαθειὰ στὴν φλογερὴ καρδιά μου...»

Ἐκεῖνὴν τὸν ἀκούγε μὲ συγκίνηση νὰ τῆς προφέρῃ τὰ θεῖα λόγια. Τῆς ἔλεγε, μέσα στὰ δάση ὅπου τῆς εἶχε κάνει τὴν πρώτη του ἐξομολόγηση:

—Θυμᾶσαι, τὸ δακτυλίδι πού σοῦ δώκα μιὰ μέρα; Κύτταξέ το στὸ δάχτυλό μου: δὲν τὸ ἀποχωρίστηκα ποτέ. Ἐκεῖνην τὴν ἡμέρα, Κασσάνδρα, ἴσως νὰ μ' ἀγαποῦσες... Ἀραγε νὰ λυπόσαι λίγο πού ἡ σκληρὴ μοῖρα δὲν μᾶς ἔνωσε; Κασσάνδρα, σ' ἀγαπᾶ, ὅπως τὴν πρώτη μέρα πού σὲ εἶδα γιὰτὶ δὲν πέρασε μὲρα πού νὰ μὴ νοιώθω πὼς σ' ἀγαπᾶ: «Τοὺς στίχους πού γράφω, νοιώθεις πὼς τοὺς γράφω γιὰ σένα καὶ πὼς μαρτυροῦν τὸν κρυφὸ καὶ μὴ τῆς καρδιάς μου; Σ' ἀγαπᾶ. Θέλω τὸ ὄνομά σου νὰ ἀκούγεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, γιὰ ν' ἀπαθανάτισῃ τὴν ἀνάμνηση τῆς καλλονῆς σου. Εἰς ἀντάλλαγμα, δὲν σοῦ ζητῶ παρὰ μονάχα μιὰ λέξη πού νὰ μὴ κἀνῃ νὰ πιστέψω πὼς εἰμαι ἀκόμα προσφιλεῖς, μιὰ λέξη πού νὰ μὴ ἀνακουφίσῃ στὴν θλίψη καὶ στὸ πένθος μου...»

Ἐκεῖνη ἀπάνω σ' ἕνα φύλλο κισσοῦ πού κρατοῦσε, μὲ τὴν μύτη μιᾶς καρφίτσας χάραξε τὴν λέξη «σ' ἀγαπᾶ» καὶ προτοῦ νὰ φύγῃ τὸ ἔδωκε στὸν ποιητῇ.

□ □

Μετὰ τὸν πόλεμο, ἐπέστρεψε ἀπ' τὸ μέτωπο ὁ σύζυγος τῆς Κασσάνδρας καὶ οἱ δύο αἰσθηματικοὶ φίλοι ἐπαψαν νὰ θλεῖπονται.

Ὁ Ρονσάρ ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ τὸ μέλλον του, νὰ πάῃ στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸν βασιλέα. Μὲ θλίψῃ ξαναγύρισε ἐκεῖ.

Πέρασαν τὰ χρόνια. Ἡ τύχη εὐνοοῦσε τώρα τὸν Ρονσάρ πού ἦταν παπᾶς καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλέως Καρόλου 9ου.

Κι' ἄλλα ὀνόματα γυναικῶν ἀνακατέυθηκαν στὴν ζωὴ του πού τὰ πῆρε ὁ μὲν ὁ ἀνεμος. Καὶ γιὰ ἄλλες ἔγραψε στίχους, ὅπως τὸ περίφημο σονέττο στὴν Ἑλένη:

«Ὅταν θὰ εἶσαι πιά γερά, τὸ βράδυ, στὸ λυχνάρι, καὶ ἐνῶ στὸ τζάκι καθιστῇ, θὰ κλώθῃς μετὰ τὸν καπνὸ, διαβάζοντας τοὺς στίχους μου, θὰ λὲς μὲ θαυμασμό: «Πὼς μοῦ τραγοῦδῃς ὁ Ρονσάρ τὰ νειάτα καὶ τὴν γῆ καὶ μὲ χωρὶς ὁστά, σὺν φάντασμα σ' ἀσφοδελὰ λειβάδια θὰ διαβαίνω, καὶ ἐνῶ πού θάσαι μιὰ γερά, στὸ τζάκι σου μπροστά,

θὰ νοσταλγῇς τὸν ἐρωτᾶ πού σοῦ εἶχα, τὸν χαμένο! Ἔλα τὰ νειάτα νὰ χαρῇς ὅπως τὰ χαίρονται ὅλοι, κίβοντας ρόδα ἀπ' τῆς ζωῆς τ' ὀλάνθιστο περβόλι!».

Πάντως ὅμως, μέσα στὰ θάβη τῆς ψυχῆς του ἦταν κρυμμένη ἡ ἴδια ἀγάπη, ἡ πρώτη ἀγάπη, ἡ ἀξέχαστη Κασσάνδρα.

Μισοῦσε τὸν θόρυβο τῆς Αὐλῆς καὶ ἀποσυρόταν ὁλομόναχος γιὰ νὰ ἐργάζε-ται. Κάπου - κάπου πῆγαινε μονάχα στὸ Λουβρὸ γιὰ νὰ χαρεῖται τὸν νέο βασιλέα Ἑρρίκο 3ο, ἢ τὴν βασιλομήτορα.

□ □

Γέρος πιά, πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Κασσάνδρα εἶχε χηρέψει. Ἀραγε κάτω ἀπ' τὴν στάχτη δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀναζωογονηθῇ ἡ φλόγα; Στὴν ἀρχή, ἐδίστασε. Ἀργότερα τῆς ἔγραψε:

«Εἰμαι ἕνας γέρος πιά ἐγὼ καὶ ἐσύ ὅσαί μιὰ γερά... Ἔλα λοιπὸν νὰ ἐνώσουμε καὶ οἱ δύο τὰ γη-ρατειά μας καὶ σὲ χειμῶνα παγερὸ δίνοντας τὴν φωτιά μας ὁμοίον νὰ τὸν κάνουμε μὲ ἀνοιξή γλυκειά...».

Ἡ Κασσάνδρα δὲν τοῦ ἀπάντησε... Ὁ Ρονσάρ κατάλαβε πὼς ὁ θάνατος τὸν καλοῦσε κοντὰ του μ' αὐτὴ τὴν σιωπῇ. Τίποτα δὲν τὸν κρατοῦσε πιά στὴν ζωή. Ὑστερα ἀπὸ δύο χρόνια πέθανε τὴν 28 Δεκεμβρίου 1585.

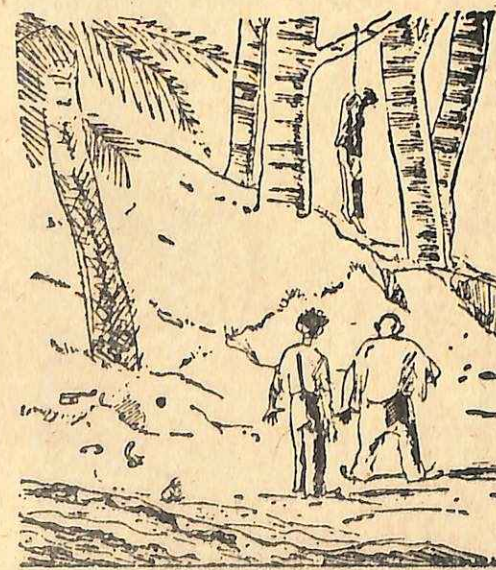
□ □

Ἡ γυναίκα πού εἶχε ἀγαπήσει τόσο φλογερὰ γερνοῦσε μέσα στὸν πύργο, ὅπου ὁ ποιητῆς τῆς εἶχε ψιθυρίσει, ἄλλοτε, ἐρωτικά τραγοῦδια. Εἶχε χάσει τὴν κόρη τῆς παντρεμένη μὲ τὸν Γκυγιώμ ντὲ Μυσσέ.

Καὶ - τί παράδοξο! - ἡ Κασσάνδρα, πού τόσο ὕμνησε ὁ Πιερ ντὲ Ρονσάρ ὡς πῆρε ἡ πρόγονος τοῦ αἰσθηματικοῦ ποιητοῦ τὸν «Νυκτῶν» Ἀλφρέ ντὲ Μυσσέ!

ΜΑΡΙ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΔΕΙΓΜΑ ΑΛΛΟΘΑΣΤΟΝ

Ὁ ἕνας ναυαγός: —Ἐνας κρεμασμένος! Ἔ, δόξα σοι ὁ Θεός! Βρισκόμαστε σὲ πολιτισμένο μέρος.

Η ΠΗΤΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗΣ ΔΕΞΗΣ

Ὅπως κάθε χρόνο εἶται καὶ φέτος, μιὰ ὠραία ἐορτὴ συγκέντρωσε τὸ διδασκόν προ-σωπικὸν τοῦ Πανεπιστημίου καθὼς καὶ πλή-θος φοιτητῶν εἰς τὴν «Βασιλόπητταν» τῆς Δέσσης. Στὴν ἀρχή, ἐξεφώνησε λόγον ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, τὸν διαδέχθηκε στὸ βῆμα ὁ πρύτανης κ. Ζερβός. Χοροδία ὑπὸ τὸν κ. Θεόδωρον Σπάθην ἐξετέλεσε διάφορα πρωτοχορονιάτικα τραγοῦδια καὶ κατόπιν ὁ φοιτητῆς Βελισσαρόπουλος ἀπήγγειλε τὴς ἐμμετρῆς εὐχῆς τοῦ Πανεπιστημιακοῦ 1936» γραμμένες ἀπὸ τὸν συνεργάτη μας κ. Πῶλ Μενεστρέλ. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων, ὁ πρόεδρος τῆς Ἐφορίας τῆς Δέ-σσης κ. Ζέγγελος ἔκανε τὸ ἐτήσιο καλωσόρι-ον λέγοντας ὅτι: «φέτος, καθὼς δὲν εἶχαμε, λόγω τῆς ἀπαγορεύσεως, δέντρα γιὰ νὰ κρεμάσουμε τὰ δῶρα μας, δικαιολογοῦνται οἱ στίχοι πού εἶναι τὸσον ξεκρέμα-στοι!». Ἡ ὠραία ἐορτὴ ἔληξε μὲ τὸ κόψι-μο τῆς πῆττας. Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀποσπάσματα τῶν στίχων:

Στὸν πρύτανην καὶ ὠτοριτὲ στὰ Μαθηματικά, δὲν ἔχω παρὰ νὰ εὐχθῶ ἀπλῶς «περαστικά» γιὰ τὸ μικροτύχημα πού ὅπως καθεὶς σας ἔξερε ἀχρήστεσε προσωρινῶς τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι... Μοιραῖα τὰ ὀνόματα! Σκεφθῆτε τὸ ἀκριβῶς: πρὶν ὀνομάζετο ἀπλῶς τώρα εἶναι καὶ Ζερβός!

Δωρίζω στὸν διευθυντὴν καμμιὰ καινούργια ἰδέα σὰν τὰ Β... ἀλὰ σεῖα τὰ σπῶρ ἐκεῖνα τὰ σπουδαῖα!

Στὴν Χοροδία εὐχομαί πού ὁ Σπάθης διευθύνει κάποια ἀλλαγὴ προγράμματος τοῦ χρόνου πιά νὰ γίνῃ! Φωνὴ βοῶντος, ἀτυχῶς, στὰ θάβη τῆς ἐρήμου: Τὰ ἴδια, Ὁ δὲ ὠρὰ κ ἡ μου, τὰ ἴδια, Ὁ δὲ ὠρὰ κ ἡ μου!

Εἰς τὸν Λαμπίκη τὸν γιατρόν πού σύστημα ἔχει ἴδιον καὶ γιὰ ἕνα ἀπλὸ συνάχι μας... προφέρει ἐπικήδειον, εὐχομαι νὰ φυλάγεται ἀπ' τὰς ἀράς ἐκάστου.. ἀπ' ὅλα ὅμως πῶς πολὺ ἀπὸ τὰς συνταγὰς του!

Ἡ Λέσχη ἐγκατέστησε στὰ ὑπόγεια λουτρά, γιὰ ὅλα τὰ ταμπεραμένα: θερμά, χλιαρά, ψυχρά... Κι' ἀκολουθοῦσα ἀπὸ κοντὰ τὴν πρόοδο πέρα ὡς πέρα. ἐλπίζω καὶ εὐχομαι μπαῖν - μίξτ νὰ βάλῃ καμμιὰ μέρα!

Εἰς τὸ Ἀναγνωστήριον πού βρῖθαι ἀναγνωστῶν καὶ παραμένει ἐς αἶ ἐρμητικὸς κλειστόν, δωρίζω μὲ ἀνακούφισιν γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον μιὰν μάσκα προφυλακτικὴν... ἀντιασφυγιόγονον!

Νυκτερινὴ ἐπίδρασις

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

Τρικλίζοντας, ὁ Μαρὸν περνοῦ-σε ἐκεῖνη τὴν νύχτα ἄπ' τὸν ἥσυχον δρόμον, ἐπιστρέφοντας... μετ' ἐμποδίων στὸ σπῆτι του. Ἄν ὅμως ὁ δρόμος ἦταν ἥσυχος, ὁ Μαρὸν δὲν ἦταν καθόλου. «Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξυπνήσω τὴν Εὐφημία, σκεπτόταν, ἂν τὴν ξυπνήσω ὅμως, ἔξω τις συνέπειες ἐκ τῶν προ-τέρων... καὶ προτιμότερο εἶναι νὰ τις ἀποφύγω».

Μόλις ἔφτασε μπροστὰ στὴν πόρτα του, ἔσφιξε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του γιὰ νὰ βρῇ μιὰ λύση. Τὴν βρῆκε, κρύφτηκε σὲ μιὰ πόρτα καὶ πε-ρίμενε.

Σὲ λίγο, περνοῦσε ἕνας διαβάτης. —Ἀλλ! φώναξε ὁ Μαρὸν μόλις τὸν εἶδε νὰ φθάνῃ κοντὰ του. Μὲ συγχα-ρεῖτε πού σὰς σταματῶ ἔτσι, ἔχω ὁ-μως νὰ σὰς ζητήσω μιὰν ἐκδούλευση πού μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν κάνετε. Μπο-ρεῖτε νὰ σφυρίξετε;

—Τί ἔκανε λέει; —Σὰς ρωτῶ γιὰτὶ ἐμένα κόπηκε...τὸ σφύριγμά μου! Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι

Τρωλίζοντας, ὁ Μαρὸν ἐπέστρεψε...

ὅτι δὲν μπορῶ χωρὶς σφύριγμα νὰ μᾶς μέσα στὸ σπῆτι μου.

—Πῶς αὐτό; ρώτησε ὁ ἄλλος πού ἄρχισε νὰ διασκεδάζῃ.

—Λοιπὸν, τὴν Εὐφημία δὲν τὴν ἔ-ρετε. Τόσο τὸ καλλίτερο καὶ εἶσθε εὐ-τυχῆς θνητός. Λοιπὸν, ἡ Εὐφημία εἶναι τὸ ἑτερόν μου ἥμισυ, ἡ πῶς τρυφερὴ καὶ στοργικὴ γυναικούλα. Ἐνα μο-νάχα κακὸ ἔχει, πού δὲν μ' ἀφήνει νὰ βγαίνω τις νύχτες. Κι' ὅταν βγαίνω, θέλει νὰ ξέρῃ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἐπιστρέφω. Κάθε ὥρα πού καθυστερῶ τῆς τὴν πληρώνω πρὸς 5 φράγκα. Γιὰ νὰ ἐξελέγῃ ἀκριβῶς τὴν ὥρα πού ἐ-πιστρέφω, ἡ Εὐφημία μανταλώνει τὴν πόρτα μὲ σύρτη μετὰ τὴν ἐννάτη ἑσπε-ρινή. Ὅταν πρόκειται νὰ καλέσω τὴν Εὐφημία νὰ μοῦ ἀνοίξῃ ὕστερα ἀπ' τις ἐννάτη, σφυρίζω τὸ «Φτερό στὸν ἀνε-μο» καὶ ἀνοίγει ὁ σύρτης. Βλέπετε τί ἀπλὸ πού εἶναι!

—Πραγματικά! —Δυστυχῶς ὅμως, σήμερον δύο ὄρες μάταια ἀγωνίζομαι νὰ σφυρίξω.

—Θὰ ἦπιατε πολὺ!

—Ὁχι, ἔφαγα μακαρόνια!

Ὁ ἀγωνιστὸς γέλασε.

—Κατάλαβα τί θέλετε. εἶπε. Νὰ σφυ-ρίξω ἐγὼ τὴν θέση σας!

—Ἀκριβῶς. Στεκόμενος ὅσον τὸ δυ-νατὸ πῶς κοντὰ ἀπ' τὸ παράθυρό μου! Ὁ διαβάτης τοποθετήθηκε ὅπου ἔ-πρεπε καὶ ἄρχισε νὰ σφυρίξῃ τὴν ἀρία τοῦ Ριγολέττου.

—Μπράβο! ἐνθουσιάστηκε ὁ Μαρὸν. Συνεχίστε.

Στὴν τρίτῃ ἐπανάληψη, ἀνοίξαν σι-γά-σιγά τὰ παντζούρια τοῦ πρώτου πατώματος καὶ φάνηκε μιὰ γυναίκα μὲ νυχτικιά. Ἡ γυναίκα ἐπνιξε μιὰ βλαστήμια καὶ ἄφησε κάτι βαρὺ νὰ πέσῃ ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ σφυρίζον-τος.

—Ὦχι! ἔκανε ὁ διαβάτης καὶ σωριά-στηκε.

—Θὰ σοῦ μάθω, παληάνθρωπε, ξε-φώνησε ἡ Εὐφημία, νὰ γυρνᾷς τέτοια ὥρα. Κι' ἐτοιμάσου νὰ μετρήσῃς τὰ πλευρά σου. Θὰ σὲ κάνω τοῦ ἀλατιοῦ γιὰ νὰ μὴν ξανάρχεσαι τις μικρὲς ὤ-ρες. Τώρα κατεβαίνω!

Καὶ τὸ παράθυρο ξανάκλεισε.

Ὁ διαβάτης ἐξακολουθοῦσε νὰ πα-ραμένῃ ἀκίνητος, σωριασμένος χάμω.

—Κατάρ! ψιθύρισε ὁ Μαρὸν ξεμυ-τίζοντας ἀπ' τὴν πόρτα ὅπου εἶχε κρυ-φθῇ. Τὸν χτύπησε στὰ γερά ἡ ἀντρο-γυναίκα! Ὁλόκληρη γλάστρα! Ἀλη-θινὰ, ὅμως πολὺ φτηνὰ τὴν γλύτωσα!

□ □

Ὁ Μαρὸν εἶχε πάλι μιὰν εὐτυχὴ ἔμ-πνευση. Πῆγε στὸ καφενεῖο ὅπου συ-νάντησε ἕναν φίλον του, τὸν ἀστυνομι-κὸ ἐπιθεωρητὴ Γκαργκοτιέ.

—Τί ὥρα ἀναλαμβάνεις ὑπηρεσία; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

—Στις τέσσερις τὸ πρωῒ.

—Λαμπρά. Θὰ εἶσαι ὥστε ἐλεύθε-ρος στις ὀχτῶ. Ἀκουσε: μὲ τὸ νὰ ἀργήσωμε στὴν ταβέρνα, βρῆ-κα τὸν μπελᾶ μου. Ἡ γυναίκα μου μοῦ ἔρριξε μιὰ γλάστρα στὸ κεφάλι. Τότε σὲ συλλογίστηκα.

—Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα;

—Αὐτό. Στις ὀχτῶ τὸ πρωῒ, θάρθῃς σπῆτι καὶ θὰ πῆς τῆς γυναικας μου: «Κυρία μου, λυποῦμαι πού σὰς ἀναγ-γέλλω ὅτι κατηγορεῖσθε διὰ τραύμα-τα προμελετημένα ἐναντίον τοῦ συ-ζύγου σας. Ὀνοματεπώνυμο, ἡλικία, κτλ. Τὸ λιγώτερο δεκαπέντε χρόνια, ἔξοδα δικαστικά ἐκτὸς ἂν ὁ κ. Μαρὸν ἀποσύρῃ τὴν μήνυσή του.

—Καὶ τότε τί θὰ γίνῃ;

—Τότε θὰ ἀποσύρω τὴν μήνυσή μου ὑπὸ δρους

—Αὐτό. Στις ὀχτῶ τὸ πρωῒ, θάρθῃς σπῆτι καὶ θὰ πῆς τῆς γυναικας μου: «Κυρία μου, λυποῦμαι πού σὰς ἀναγ-γέλλω ὅτι κατηγορεῖσθε διὰ τραύμα-τα προμελετημένα ἐναντίον τοῦ συ-ζύγου σας. Ὀνοματεπώνυμο, ἡλικία, κτλ. Τὸ λιγώτερο δεκαπέντε χρόνια, ἔξοδα δικαστικά ἐκτὸς ἂν ὁ κ. Μαρὸν ἀποσύρῃ τὴν μήνυσή του.

—Καὶ τότε τί θὰ γίνῃ;

—Τότε θὰ ἀποσύρω τὴν μήνυσή μου ὑπὸ δρους

—Αὐτό. Στις ὀχτῶ τὸ πρωῒ, θάρθῃς σπῆτι καὶ θὰ πῆς τῆς γυναικας μου: «Κυρία μου, λυποῦμαι πού σὰς ἀναγ-γέλλω ὅτι κατηγορεῖσθε διὰ τραύμα-τα προμελετημένα ἐναντίον τοῦ συ-ζύγου σας. Ὀνοματεπώνυμο, ἡλικία, κτλ. Τὸ λιγώτερο δεκαπέντε χρόνια, ἔξοδα δικαστικά ἐκτὸς ἂν ὁ κ. Μαρὸν ἀποσύρῃ τὴν μήνυσή του.

—Καὶ τότε τί θὰ γίνῃ;

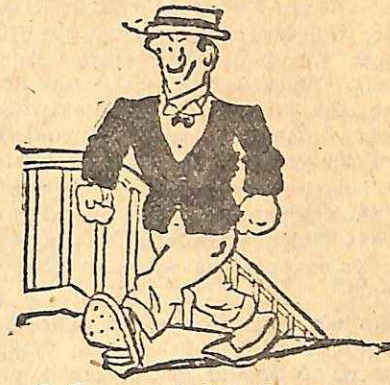
—Τότε θὰ ἀποσύρω τὴν μήνυσή μου ὑπὸ δρους

—Αὐτό. Στις ὀχτῶ τὸ πρωῒ, θάρθῃς σπῆτι καὶ θὰ πῆς τῆς γυναικας μου: «Κυρία μου, λυποῦμαι πού σὰς ἀναγ-γέλλω ὅτι κατηγορεῖσθε διὰ τραύμα-τα προμελετημένα ἐναντίον τοῦ συ-ζύγου σας. Ὀνοματεπώνυμο, ἡλικία, κτλ. Τὸ λιγώτερο δεκαπέντε χρόνια, ἔξοδα δικαστικά ἐκτὸς ἂν ὁ κ. Μαρὸν ἀποσύρῃ τὴν μήνυσή του.

—Καὶ τότε τί θὰ γίνῃ;

—Τότε θὰ ἀποσύρω τὴν μήνυσή μου ὑπὸ δρους

Ὦχι! ἔκανε ὁ διαβάτης.

Ὁ Γκαργκοτιέ ἦλθε ἄγριος...

μος. Ἐνας ἀστυφύλαξ μὲ ὠδήγησε στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ ἀστυνομία μὲ ἀνέκρινε καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα.

—Κακοῦργε!

—Ἡρεμία, Εὐφημία! Ἐπιβαρύνεις τὴν θέση σου!

—Σπιοῦνε!

—Νάρθῃ καὶ ὁ Γκαργκοτιέ... καὶ τὰ λέμε! ψιθύρισε γελώντας ὁ Μαρὸν κάτω ἀπ' τοὺς ἐπιδέσμους του.

□ □

Ὁ Γκαργκοτιέ ἦρθε, ἄγριος, στίς ὀχτῶ.

—Κυρία μου, εἶπε, σὰς πληροφορῶ μετὰ λύπης πὼς κατηγορεῖσθε διὰ προ-μελετημένα τραύματα κατὰ τοῦ...

Ἡ Εὐφημία ἔγινε κατάχλωμη.

«Τί ὠραία πού παίζει τὸν ρόλο του!», σκεπτόταν ὁ Μαρὸν.

...κατὰ τοῦ κ. Φιλίππερ Ζαντί, συ-νέχισε ὁ ἐπιθεωρητής.

—Τί ἔκανε λέει; φώναξε ἡ Εὐφημία.

—Τί; Πῶς; οὐβλίασε ὁ Μαρὸν.

—...συνδεόμενα ὑπὸ κλοπῆς.

—Κλοπῆς!

Ὁ Γκαργκοτιέ ἔδειξε ἀπάνω στὸ κο-μὸ ἕνα χρυσὸ ρολοῖ καὶ ἕνα πορτοφόλι.

—Δὲν μπορεῖτε νὰ ἀντιθέτῃτε πὼς τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἀνήκουν στὸ θῦμα!

—Τί ἔκανε, λέει; Μὰ ἐγὼ τὰ πῆρα ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ συζύγου μου!

—Ἀπ' τὴν τσέπη μου!

—Ναί. Ὅταν σὲ εἶδα ἐπαλωμένο ξε-ρὸ σκέφτηκα πὼς ἢ σὲ εἶχε πετύχει στὰ γερά ἡ γλάστρα ἢ ἔκανες τὸν ψό-φιο ἢ χάνεες τὸ κρασί σου! Καὶ σοῦ πῆρα ἀπ' τὴν τσέπη τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ ρολοῖ, νὰ μὴ στὰ πάρουν τίποτα κλέφτες!

—Μὰ, δυστοχισμένη, δὲν ἤμουν ἐγώ, ἦταν ἄλλος... ἕνας διαβάτης!

—Φίλε μου Μαρὸν, εἶμαι ὀποχρεωμέ-νος νὰ σὲ συλλάβω ἐπὶ συνεργεία! εἶ-πε ὁ ἐπιθεωρητής.

Εὐτυχῶς πού ὁ Φιλίππερ Ζαντί δέχ-θηκε, ἀποζημιώθηκε ἀδρότητα, νὰ μὴν υποβάλλῃ μήνυση καὶ ἔτσι τὰ πράγματα κανονίστηκαν.

Πάντως, ὁ Μαρὸν δὲν ἐπέτυχε νὰ ἐ-ξασφαλίσῃ καὶ μὲ τὴν τσέπη θυσίας ἀκόμα τὴν οἰκογενειακὴ του γαλήνη!

ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

Σοφία Βέμπο

Δεν αντιλέγω, ή Βέμπο μπορεί νάχη επιτυχία—αυτό δά με τό παραπά-νω... Πάντως, δέν θά πάψη ποτέ νάναί μιά «παρεξηγημένη». Όχι, εϋ-τυχώς, από άικείνες πού φυτοζωούν στό πε-ριθώριο τής ζωής καί σέρνουν άσκοπα τά δειλά βήματά τους, αλλά μιά καλλι-τέχνης πού ένώ καταχειροκροτείται, κά-νει στό διάλειμμα τόν θεατή, σκεπτικό: «Γιατί τήν χειροκροτώ; Πώς τά λέει, Θεέ μου! Μά είναι τρόπος αυτός, σέ παρακα-λώ! Θά τήν σφυρίξω μόλις ξαναβγή στήν σκηνή!» Καί στήν δεύτερη εμφάνισή της, τήν... χειροκροτεί με περισσότερο ένθου-σιασμό!

Ποιά νά είναι, άραγε, τό μυστικό τής επιτυχίας της; Άν θέλετε, άς έπιχειρή-σουμε νά τό βρούμε μαζί... Είναι έμφορη ή Βέμπο; Κάθε άλλο. Άρα, πρέπει νά είναι άσκημη; Δέν φαντάζομαι νά υπο-στηρίξη κανείς τέτοιο πράγμα. Είναι ψη-λή—αυτό βέβαια δέν άδικεί ένα καλ-λιτέχνη άπάνω στήν σκηνή. Τά σκότεινά μάτια της δέν μπορώ νά ίσχυριστώ πώς μαγνητίζουν, πώς γοητεύουν τό κοινό. Ίσως καί νά τό έκνευρίζουν—ποιός ξέ-ρει;—με τήν ζωηρή τους έκφραση πού εί-ναι χτυπητή αντίθεση με τό κουρασμένο, βαρυστημένο ύφος τής Βέμπο, πού τήν κάνει νά δείχνεται σάν άδελφή τής Γαλ-λίδος ντιζέξ Νταμιά...

□ □

«Δέν έχω τίποτα... μά έχω κάτι...»

Θέλετε πιδ ειλικρινή όμολογία, άφού βγαίνει άπ' τά χείλη τής Βέμπο; Πρώτα-πρώτα: έχει φωνή; Άν με ρωτήσετε, θά σκεφθώ πολλή ώρα, προτού σάς άπαντή-σω: «Πάντως δέν τραγουδά φάλτσα». Μήν νομίζετε ότι είναι ύπέκφυγή. Δέν μπορώ—μπαίνοντας στήν ψυχή τοϋ κοινού—νά καταλάβω γιατί ή Βέμπο με κάνει νά ένθουσιάζομαι... καί νά άγανακτώ συγ-χρόνως! Είναι, άν άγαπάτε, μιά «μοι-ραία καλλιτέχνης»—κατά τήν μοιραία γυ-ναίκα—πού έπιβάλλεται! Δέν έχει τίποτα... μά έχει κάτι! Αυτό τό «κάτι» είναι ή «άτιμόσφαιρα», ό άέρας τής σκη-νής» κάτι τόσο γενικό πού ίσως μιά έ-πεξήγησή μου νά σάς μπερδέψη παρα-πάνω...

□ □

Ρωτήστε τήν Βέμπο:

—Πώς σάς ήρθε ή σκέψη νά παίξετε στο θέατρο;

—Μά... δέν μοϋ ήρθε ποτέ τέτοια σκέ-ψη! Θ' άπορίηση ή Σοφία. Έσάς... πώς σάς ήρθε ή σκέψη;

Πάντως, θά όμολογήση ότι όταν ήταν μικρότερη, έκανε έπιδείξεις μεγάλου δραματικού ταλέντου «ένδοσπαιτικές»... καί πρό παντός κρυφά άπ' τόν μπαμπά της πού όπως όλοι οι συντηρητικοί πα-τεράδες δέν συμπαθούσε καθόλου—καί σήμερα ακόμα δέν τό άγαπά έκαιρετι-κά—τό θέατρο. Ή Άλικοϋλα παρακο-λουθοϋσε—μοναδικός θεατής—αυτές τις έπιδείξεις. Καμιά φορά μάλιστα, ή Σο-φία έπαιζε πρό... κενών έδωλών! Τότε

τό έφευρετικό της μυαλό έπινοούσε έναν θεατή: τόν ίδιο τόν έαυτό της! Ναί, ναί: στεκόταν μπροστά στόν καθρέφτη... κι' έ-παιζε!

Ποτέ όμως δέν τής πέρασε άπ' τόν νοϋ ούτε νά παίξη στο θέατρο, ούτε πώς μπορούσε, ούτε πώς έπέπρωτο νά έμφα-νιστή στο πάλοο σένικο γιά νά δρέψη δάφνας!

□ □

Ή άποκάλυψη—ή μάλλον, ή ανακάλυ-ψη τοϋ «άστέρος Βέμπο» έγινε μέσα στο βαπόρι: ή Σοφία πήγαινε νά μεινή έξο-χή στήν θεία της. Μεταξύ Βόλου-Θεο-σαλονίκης έκρίθη ή τύχη της. Στο φιλικό περιβάλλον τών έπιβατών, ή Βέμπο άνοι-ξε τό στόμα της, όπως κάθε κορίτσι πού ξεθαρρεύει σιγά-σιγά, νά πη ένα τρα-γοϋδι. Αυτό ήταν. Έπεβλήθη στο άκροα-τήριό της καί τό ένθουσίασε. Βρέθηκε κάποιος ίμπρεζάριο πού τής έκανε πρό-ταση γιά τό «Μεντ τερράνεαν» τής Θεο-σαλονίκης. Όλη νύχτα—καί πολλές νύ-χτες ακόμα—ή Βέμπο δέν έκλεισε μάτι. Καινούργιοι όρίζοντες, πού δέν τούς είχε υποπτευτή ποτέ, ξανοίγονταν μπροστά σ'τά γοητευμένα μάτια της.

Βέμπο ή «μοιραία καλλιτέχνης»

Ή Βέμπο φάνηκε τυχερή... με τήν οί-κονομική άτυχία τοϋ μπαμπά της! Πόσες άστικές οικογένειες, μεταπολε-μικά, είχαν ν' αντιμετώπισουν τό σκληρό πρόβλημα τής βιοπάλης! Τά κορίτσια έ-πρεπε νά έργασθούν, ό άδελφός τής Σο-φίας ήταν πολύ νέος ακόμα. Κι' έτσι, ή Βέμπο έπέτυχε τήν συγκα-τάθεση τοϋ πατέρα της.

□ □

Τό ντεμποϋτο της ήταν στο τραγοϋδι. Ό Σαμαρτζής δέν άργησε νά τήν άγκα-ζάρη γιά τό θάσο πού είχε στόν «Κεν-τρικόν» όπου άνέβαζε τόν «Παπαγάλο» τοϋ Βώτη. Ή Βέμπο προτοεμφανίστηκε μπροστά στο άθηναϊκό κοινό με τήν «Τσιγγάνα». Μεγάλη επιτυχία.

Τό ίδιο καλοκαίρι, στήν «Πράσινη Τα-βέρνα» κρέαρε τό «Μή ζητάς φιλία» τοϋ Ντ' Άντζελις. Μολονότι βάλλε—αυτό είναι μειονέκτημα γι'αυτή ή άπλούστερη, εύκολη μελωδία τοϋ ταγκό «πιάνει» πιδ πολύ στο κοινό—τό τραγοϋδι δέν άργησε, άπ' τά χείλη τής Βέμπο νά γίνη σουξέ.

Άργότερα, στοϋ «Λαού» ή Βέμπο βρέθηκε πάλι με τόν Ντ' Άντζελις. Ή Βέμπο όμως είχε άλλη φιλοδοξία τώρα: νά κρεάρη νούμερο ειδικώς γραμμένο γι'αυτήν. Κατόπιν δισταγμών, ό Σπύρος Μεταξάς τής έγραψε τήν «Κοκαϊνομανή».

Τά πράγματα όμως έξ άρχής δέν πήγαν... ρολόι! Στις πρόβες, οι δύο τους, συνθέ-της καί συγγραφέας, ήσαν άπογοητευμέ-νοι: «Πάμε νά κάνουμε μιά κουταμάρα» έλεγαν, ό ένας στόν άλλο μλόνοντας τό άσουλούπω τό παίξιμό της.

Στήν παράστα-ση όμως, ό Ντ' Άντζελις σταμάτησε τήν ορχήστρα του γιά νά ξεφωνί-ση με θαυμα-σμό, με συγκί-νηση:

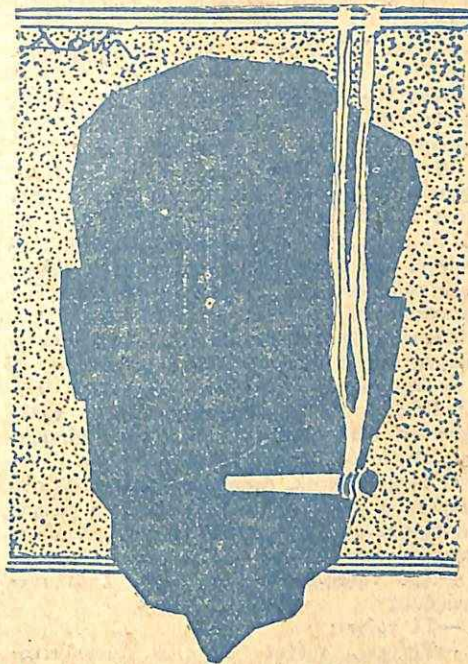
—Μ π ρ ά β ρ
Βέμπο!

□ □

Τό μυστικό τής επιτυχίας της μοϋ τό ά-πεκάλυψε ή Γ-δια ή Βέμπο. Κι' ένα μυστι-κό, τήν στιγμή πού τό ξέρουν δυό παύει νά είναι μυστικό! Άκούστε, τό λοιπόν: Έχει τήν δύναμη νά έπιβάλλη ένα τραγοϋδι άρ-κεϊ μόνο νά τής άρέσει.

Κοιτάστε λοι-πόν νά γράψετε τραγοϋδια τής προκοπής, έλ-ληνες συνθέ-ται, πού ν' ά-ρέσουν στήν Βέμπο!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΗΡΟΚΑΡΔΟΣ

Μάρτεν Ντάλ, είχε τουλάχιστον δε-καπέντε μέρες νά συναντηθή με τόν Σούμερ καί άπεφάσισε ένεινο τό Κυριακάτιο άπομωσήμερο, νά πάη στο σπίτι του νά τόν βρή.

Κατά τις τρεις τό άπόγευμα, έφθασε στήν μονοκατοικία τοϋ φίλου του άστυνομικοϋ, καί, γιά νά τοϋ κάνει μιά ευχάριστη έκπλη-ξη, δέν χτύπησε τήν πόρτα του. Μόλις ό-μως άνοιξε τήν πόρτα σταμάτησε έκπληκτος στο κατώφλι από ένα άπροσδόκητο θέαμα πού άντίκρισε.

Ό Σούμερ, καθισμένος σέ μιά μεγάλη πέ-τρα τοϋ κήπου του, έσφιγγε σ'ά γόνατά του μιά γαλοπούλα καί προσπαθούσε νά τήν πεί-ση... νά καταπιή ένα άσπαστο καρϋδι!

Ή γαλοπούλα, φυσικά, δυστροπούσε καί ό Σούμερ, κρατώντας τόν λαιμό της με τό άριστερό του χέρι, τής άνοιγε τό ράμφος καί προσπαθούσε με τό δεξί, νά τήν εξα-ναγκάση νά καταπιή τό καρϋδι, σπρώχνον-τάς το προς τό κάτω.

Τέλος, τά κατάφερε νά τής τό περάσει στόν λαιμό καί άμέσως τήν άπελευθέρωσε.

Ή γαλοπούλα άποτραβήχθηκε λίγα βήματα από τόν άστυνομικό με τά μάτια γουρλωμέ-να, τίναξε τά φτερά της, σήκωσε λίγο τό κεφάλι της ψηλά, άνοιξε τό στόμα της σάμ-πως νά δυσκολευόταν ν' άναπνεύση καί, τέ-λος, κάθισε μουνδιασμένη κατάχαμα.

Ό Μάρτεν Ντάλ πού από τήν πόρτα είχε παρακολουθήσει τήν σκηνή χωρίς νά γίνη άν-τιληπτός από τόν Σούμερ, προχώρησε άγα-νακτισμένος, έκοψε ένα μεγάλο πορτοκάλι από μιά πορτοκαλιά καί στράφηκε προς τόν Σούμερ:

—Αυτή είναι ή ύποδοχή πού κάνεις στοϋς φίλους σου!

Ό άστυνομικός στράφηκε κατάπληκτος: —Ό Μάρτεν! Νά μιά ευχάριστη έκπληξη πού δέν τήν περίμενα!

—Περνούσα άπ' έξω καί είπα: «Άς κά-νουμε μιά ευχάριστη έκπληξη στόν Σού-μερ!». Καί νάμια! Έχεις, βλέπω, ώραίο κήπο!

—Σάν χωριάτης πού είμαι, έχω άδυναμία στο πράσινο. Ή αλήθεια είναι ότι είναι λι-γάκι άπεριποίητος ό κήπος. Μοϋ μένει ό-μως καιρός νά τόν περιποιηθώ; Ό «Λωπο-δύτης-Φάντασμα» μ' έχει ταράξει σ'ά τρε-χάματα.

—Αυτά τά τρεχάματα δέν έμποδίζουν ό-μως τις πορτοκαλιές σου νά κάνουν θαυμά-

Μιά φάρσα του Μάρτεν Ντάλ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

σια πορτοκαλία.

—Ά! Όσο γι' αυτές... δέν έχουν ανάγ-κην μεγάλων φροντίδων.

—Πρώτης τάξεως πορτοκαλία! Μέγεθος έ-ξαιρετικό, πού δέν τό βρίσκει κανείς στήν αγορά.

—Νά σου στείλω αύριο μερικά.

—Όχι. Νά μη μοϋ στείλεις. Σ' ευχαρι-στώ γιά τήν προθυμία. Άν όμως θέλεις νά με ύποχρεώσεις, θά μοϋ κάμεις μιά χάρη.

—Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις καί άν περνά ά-πό τό χέρι μου...

—Αυτό πού θά σου ζητήσω, δέν εξετάζω άν περνά από τό χέρι σου. Πρέπει νά περά-ση... από τόν λαιμό σου.

—Πώς είπες;

—Νά!... Σέ παρακαλώ... νά καταπιής αυτό τό πορτοκάλι.

—Τί είπες;

—Νά καταπιής αυτό τό πορτοκάλι.

—Άστειεύεσαι;

—Κάθε άλλο! Θέλω νά δώ άν είναι δυ-νατό, νά καταπιή ένας άνθρωπος ένα όλό-κληρο πορτοκάλι.

Ό Σούμερ τόν κύτταξε μιά στιγμή μ' ά-πορία, κατάλαβε, στράφηκε κι' έρριξε μιά ματιά στήν γαλοπούλα, κι' άπήντησε γελών-τας:

—Καταλαβαίνω!... Σου κακοφάνηκε πού μ' είδες νά εξαναγκάζω τήν γαλοπούλα νά καταπιή τό καρϋδι! Μ' αυτό φίλε μου γί-νεται κάθε μέρα από χιλιάδες Άγγλους πτηνοτρόφους! Δέν ξέρεις ότι ένα όλόκληρο καρϋδι, μέρα παρά μέρα, παχαίνει έκαιρετι-κά μιά γαλοπούλα;

—Τό ξέρω. Ξέρω όμως καί ότι ένα όλό-κληρο πορτοκάλι, μέρα παρά μέρα, δέν μπο-ρεί παρά νά παχαίνει έκαιρετικά έναν άν-θρωπο. Κάμε μου λοιπόν τήν χάρη νά κα-ταπιής αυτό πού κρατώ, γιατί θέλω... νά σέ δώ παχύτερο!

Ό Σούμερ, μη βρίσκοντας τί ν' άπαντή-ση, προχώρησε προς τήν μουνδιασμένη γαλο-πούλα καί με τό πιδι του τήν εξανάγκασε ν' άπομακρυνθή.

—Τήν κάνει τετράπαχη...

—Ναί... άλλα τήν πονεί...

—Δέν έχει σημασία άφού τήν παχαίνει... Σέ δεκαπέντε μέρες έχουμε «Κρίστας». Τήν παχαίνω έδώ κι' ένα μήνα. Άνήμερα, θά τήν σφάξω, θά τήν μαγειρέψω καί θάλθης νά τήν φάμε μαζί. Δέν πιστεύω ν' άρνη-θής. Έγώ τίμησα τόσες φορές τήν μαγει-ρική τοϋ Μπίλμινγκ.

Ό Μάρτεν Ντάλ σκέφθηκε λίγες στιγμές παίζοντας τό πορτοκάλι στο χέρι του:

—Καλά Σούμερ. Θά γιορτάσουμε μαζί καί στο σπίτι σου τό Χριστούγεννα. Θά ήθελα όμως νά πάψη τό μαρτύριο τής γα-λοπούλας. Καλή είναι όπως είναι έτσι. Δέν έχει άνάγκη νά παχύνη περισσότερο. Τήν

στραβολοαίμασες τήν δυστυχισμένη.

—Έγώ θά τήν παχύνω όσο μπορώ καί δέν θά σου σερβίρω ούτε τόν λαιμό ούτε καί τό ράμφος!

ΕΝΑ ΜΑΡΤΑΡΙΤΑΡΙ ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ

Οι δυό φίλοι άναψαν από ένα τσιγάρο καί κάθισαν σ' ένα παγκάκι κάτω από τις πορτοκαλιές, όταν άκουσθηκε ό έφημεριδο-κόλης, διαλαλώντας τήν πρώτη έκδοση τών άπογευματινών έφημεριδών.

Ό Σούμερ, σηκώθηκε, έτρεξε στήν πόρ-τα του, πήρε ένα φύλλο καί έπέστρεψε στο παγκάκι:

—Άς ρίξουμε μιά ματιά στις ειδήσεις τής τρίτης σελίδος. Ή άρθρογραφία δέν μάς πολυενδιαφέρει. Δέν είναι δική μας δου-λειά.

Καί ξαφνικά, ένώ διάβαζε τις ειδήσεις στήν τρίτη σελίδα, ό Μάρτεν Ντάλ τόν είδε νά γουρλώνη τά μάτια του καί νά σφίγγη νευρικά τήν έφημερίδα.

—Τί τρέχει Σούμερ; Μήπως σέ πείραξε κανένα κουνούπι;

—Ό «Λωποδύτης-Φάντασμα»...

—Μ' αυτή είναι προϊστορική ιστορία, δίσκοψεν ό Μάρτεν Ντάλ.

—Προτειμάζει πάλι κάποιο κόλπο.

—Έργατικός άνθρωπος! Καί με πονούν τα-δαί;

Ό Σούμερ, άντί πάσης άπαντήσεως, τόν κύτταξε λίγες στιγμές στο μάτια καί τοϋ παρέδωσε τήν έφημερίδα, δείχνοντάς του με τό δάκτυλο ένα χρονικό.

Ό Μάρτεν Ντάλ διάβασε τονίζοντας τις λέξεις.

«Ό γνωστός χρηματιστής μίστερ Πάρσι-φαλ Ούόρκ, παρουσιασθείς σήμερον τήν με-σημβρίαν εις τήν «Σκότλαντ-Γκράδ» παρέ-δωκεν έν έπισκεπτήριον τοϋ «Λωποδύτη-Φάντασμα» τό όποϊόν έλαβε με τήν διανο-μήν τοϋ πρωϊνού ταχυδρομείου. Πρόκειται πάλιν περί προειδοποιήσεως. Πράγματι, ό μίστερ Πάρσιφαλ Ούόρκ, άπειλείται ότι εάν έντός 48 ώρων δέν καταθέσει εις τό ταμεί-ον τής «Εταιρείας προς προστασίαν τών Ζώων», τό ποσόν τών χιλίων λιρών, θά χάση τό περίφημον μαύρο μαργαριτάρι του, τό γνωστόν υπό τήν όνομασίαν «Δάκρυ Α-τλαντίδος».

—Πάει κι' αυτό! Λέει ό Μάρτεν Ντάλ διπλώνοντας τήν έφημερίδα.

—Ποιό;

—Τό «δάκρυ τής Άτλαντίδος». Μιά κι' ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» έρριξε πάνω του τήν ματιά του γρήγορα θά κάνει φτερά.

—Αυτό θά τό δούλε; Ότωσδήποτε ό-μως, ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» πέφτει έξω αυτή τή φορά.

—Τί έννοείς;

—Όπως ξέρουμε όλοι, ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» δέν επιτίθεται παρά μόνον στις περιουσίες τών μεγαλοσχημών λωποδυτών. Διαλέγει τά θύματά του μέσα στόν κύκλο εκείνων, πού θησαυρίζουν δημιουργούτες τήν δυστυχία τών άλλων.

—Ναί.

—Ή έπίθεσή του λοιπόν εναντίον τοϋ Πάρσιφαλ Ούόρκ, είναι άδικαιολόγητη. Τό μόνο έλάττωμα τοϋ ανθρώπου αυτού είναι, ότι γεννήθηκε πολυκαταμνημονεύχος. Πολυε-κατομνημονεύχος όμως είσαι καί σύ.

—Είσαι ό σερβιτόρος Σούμερ.

—Ξέρω τί λέω! Ό Πάρσιφαλ Ούόρκ έ-

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝ-

ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

μως είναι αλτρουϊστής όπως και ο ίδιος! Δεν αδίκησε κανένα. Υποστηρίζει τον αθλητισμό, τους διανοούμενους και τους καλλιτέχνες. Πρωτοστατεί σε κάθε ευγενική εκδήλωση. Απορώ πώς ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» διανοήθηκε να πειράξει έναν άνθρωπο τόσο καλό.

—Είσαι βέβαιος για όλα αυτά που υποστηρίζεις;

—Κάτι περισσότερο παρά βέβαιος.

—Τότε, όλα αυτά θα τα ξέρει και ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» και θα επεξήγησε ίσως να υπενθυμίσει στον άγιο αυτόν άνθρωπο, ένα καθήκον.

—Ένα καθήκον; Ποιό;

—Την ενίσχυση της «Εταιρείας δια την προστασίαν των Ζώων!».

—Ωχ αδελφέ!... Καταλαβαίνω να τ' αγαπάει κανείς τα ζώα...

—Ποιά;

—Νά... Τα γουρουνόπουλα, τ' αρνάκια, τα πουλερικά... αλλά κι' αυτά όταν είναι

φαι Ούδωκ υπορούσε κάλλιστα να πληρώσει στην «Εταιρεία προς προστασίαν των Ζώων» το μνημινό γι' αυτόν ποσό που ζήτησε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» για να μη του κλέψει το «Δάκρυ της Ατλαντίδος» και να μην υποβληθεί στους κόπους μιας μετοικησεως. Δεν ήθελε όμως να υποκύψει σ' έναν εκβιασμό.

Την επαύριον της αναχωρήσεως του Πάρσιφαλ Ούδωκ, πρωί-πρωί, οι γείτονες του μεγάρου του του Λονδίνου, είδαν ένα συνεργείο εργατών μέσα στον κήπο του, το οποίο δούλευε πυρετωδώς. Οι εργάται ήσαν τρεις. Ο ένας από αυτούς, ψηλός, αδύνατος αλλά εξαιρετικά χειροδύναμος φαινόταν μάλλον σαν εργοδηγός γιατί αυτός έδινε τις σχετικές διαταγές. Άρπαξε όμως τότε-τότε κι' αυτός την αξίνη και το φτυάρι και έδινε ένα χέρι. Οι δυο άλλοι ήσαν κανονικού αναστήματος. Βέβαια, κανείς άπο τούς γείτονες δεν έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στην απασχόλησή τους και, ως το βρά-

να του δείξω, ότι και άλλοι είναι ικανοί μάγειροι.

—Του το δείχνεις σ' άλλη ευκαιρία Σούμερ.

—Θα δής λοιπόν, Μάρτεν, αν είχα άδικο να υποβάλω την γαλοπούλα σ' εκείνη την προετοιμασία που σε αναστάτωσε...

«Ανήμερα των «Κρίσματος» ο Μάρτεν Ντάλ βρισκόταν από τις ένδεκα το πρωί, στο σπίτι του, Σούμερ, ο οποίος προετοιμάζε άπο το πρωί τα του γεύματος. Κατά το μεσημέρι, όλα ήσαν έτοιμα και οι δυο φίλοι, πριν καθήσουν στο τραπέζι, πήραν από ένα όρεκτικό.

Ξαφνικά, χτύπησε το τηλέφωνο και ο Σούμερ έτρεξε και πήρε το ακουστικό: «Αλλά-άλλο! Ο ίδιος! Τι τρέχει πάλι; Πώς; Άν είναι δυνατό! Μη με τρελαίνετε! Νά τρέξω άμέσως; Μή ελπίζετε! Στις διαταγές σας...»

Ο Μάρτεν Ντάλ, άταραχος, ξαναγέμισε στο άναμεταξή τα ποτήρια. Ο Σούμερ άφησε έννευρισμένος το ακουστικό και πλησίασε κατακίτρινος:

—Μου τηλεφωνούν από την Σκότλαντ-Γουάδ.

—Τί τρέχει;

—Τρέχει... τρέχει ότι «ο Λωποδύτης-Φάντασμα» μάς τάνανε πάλι θάλασσα!

—Πάλι; Τί σκάρωσε;

—Φαίνεται ότι για να εκδικηθεί τον Πάρσιφαλ Ούδωκ που έφυγε για τον πύργο του... του έκλεψε το γκαράζ του μεγάρου του!

—Τό γκαράζ;

—Ναί! Το κατεδάφισε και το πήρε! Ποιός ξέρει τί άλλα πράγματα να πήρε από το μέγαρο! Ο Πάρσιφαλ Ούδωκ έχει πρώτης τάξεως πινακοθήκη. Τρέχω!

—Κι' η γαλοπούλα;

—Μά... δεν πιστεύω ν' άργήσω. Οπως σ' έγραψα, αν δής ότι άργώ, μη με περιμένεις. Κάθισε πρώτος στο τραπέζι.

Και χωρίς να περιμένη την άπάντησή του Μάρτεν Ντάλ, άρπαξε το καπέλλο του και βγήκε βιαστικός.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΣΟΥΜΕΡ

Ο Σούμερ, έφθασε κατά τη μιá παρὰ τέταρτο στο μέγαρο του Πάρσιφαλ Ούδωκ και θόρηκε την πόρτα ανοιχτή. Κοντοστάθηκε μιá στιγμή να ρίξει μιá ματιά στο κατεδαφισμένο γκαράζ κι' ανέθηκε την μαρμαρένια σκάλα του κτιρίου.

Ούτε ψυχή μέσα στο μέγαρο για να τον υποδεχθί. Προχώρησε άπορώντας μέσα στον διάδρομο, χτύπησε τα χέρια του με την ελπίδα να δη κάποιον να βγαίνει αλλά κανείς δεν του άπάντησε. Προσπάθησε ν' ανοίξει μιá πόρτα. Κλειστή. Δοκίμασε όλες τις πόρτες του διαδρόμου, την μιá μετά την άλλη, και, όλες, βρεθηκαν κλειστές. Κλειστές βρέθηκαν και στο δεύτερο πάτωμα, εξαιρέσει μιáς. Την άνοιξε διάπλατη, πέρασε μέσα σ' ένα ολοσκότεινο δωμάτιο... κι' η πόρτα έκλεισε με πάταγο ξοπίσω του! Στράφηκε τότε ξαφνιασμένος, θόρηκε το πόμολό της, το έστρεψε... και τούμινε στο χέρι!

—Τί σημαίνουν αυτά; σκέφθηκε μ' άγωνία; Έπεσα σε παγίδα;

Έβγαλε από την τσέπη του τον άναπτήρα του, τον άναψε με φρίκη διεκρίτωσε ότι βρισκόταν μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, γυμνό από κάθε έπιπλο.

Ένα ξύλινο ντιβάνι και ένας νιπτήρας με τρεχούμενο νερό, αποτελούσαν την μόνη έπιπλοση του δωματίου. Το ταβάνι βρισκόταν πολύ ψηλά. Ούτε ένα παρβούρο. Ήλεκτρική εγκατάσταση δεν είχε! Ένας μικρός φεγγίτης μοναχά πάνω από το ντιβάνι. Ο Σούμερ, ανέθηκε στο ντιβάνι και κúταζε έξω από τον φεγγίτη. Σκοτάδι άδιαπέραστο και έξω απ' αυτόν! Υποβλητική ήσυχία βασιλευσε. Ο Σούμερ έτρεξε και πάλι στην

πόρτα και δεν άργησε να καταλάβει ότι η διάρρηξη της ήταν πράγμα αδύνατο. Με φρίκη, είδε την λάμψη του άναπτήρος του να λιγοστεύει. Η βενζίνα τέλειωνε! Κι' αν τον έβρινε για να την εξοικονομήσει, ήταν ζήτημα αν θα κατόρθωνε να τον ξαναάψει! Προχώρησε πòς το ντιβάνι, κάθισε, και, άρχισε να σκέπτεται το δύσκολο της θέσεώς του. Ύστερα από δυο λεπτά, έσβυσε κι' ο άναπτήρας του και το δωμάτιο βυθίσθηκε στο σκοτάδι.

Ξαφνικά, ύστερα από πέντε λεπτά της ώρας που του φάνηκεν όλόκληρος χρόνος, μιá φωτεινή άχτίδα διέσχισε το σκοτάδι του δωματίου. Έρχοταν από τον μικρό φεγγίτη που βρισκόταν πάνω από το ντιβάνι. Άνέθηκε στο ντιβάνι και κóλλησε το πρόσωπό του στον φεγγίτη... για να απολιθωθεί όμως από την έκπληξη που τούκανε το θέαμα που αντίκρισε!

Τό πλαινό δωμάτιο ήταν μιá πολυτελεστάτη τραπεζαρία! Τό τραπέζι, στρωμένο για τέσσερα άτομα. Στή μέση, μιá ροδοκóκκινη γαλοπούλα και γύρω της διάφορα όρεκτικά. Στο ντρεσουάρ άλλα φαγητά και μπουτιλιές με κρασί και σαμπάνια, καλάθια με ώραιότατα φρούτα!

Τέλος, μιá πόρτα άνοιξε και προχώρησαν άμλητοι στο τραπέζι τρεις άνδρες και μιá γυναίκα. Θρονιάσθηκαν στις θέσεις των καί, χωρίς ν' αλλάξουν έστω και μιá λέξη, άρχισαν να καταβροχθίζουν ότι βρισκόταν μπροστά των! Και οι τέσσερις ήσαν περίεργα μετεμφιεσμένοι. Ο ένας, ψηλός και σχετικá αδύνατος αλλά εξαιρετικá ευκίνητος, είχε την κεφαλή... λυκόσκυλου! Ο δεύτερος, κανονικού αναστήματος άντρας, είχε κεφαλή τράγου, και, ο τρίτος, ένας άντρας μετριό αναστήματος και μάλλον χονδρός, την κεφαλή γουρουνιού! Όσο για την γυναίκα, είχε αυτήν την φορά τὰ χαρακτηριστικά γάτας.

Ο Σούμερ, βλέποντάς τους να καταβροχθίζουν όλα εκείνα τὰ φαγητά, άρχισε να βασανίζεται από την πείνα! Ήταν άλλωστε ή ώρα πια περασμένη. Τό γεύμα κράτησε πάνω από μιá ώρα και τέλος, σηκώθηκαν και οι τέσσερις άμλητοι από τη θέση των. Πριν φύγουν, ο ψηλός, πήρε ένα καθίσμα, ανέθηκε πάνω σ' αυτό και πέταξε από τον φεγγίτη στο δωμάτιο του Σούμερ... ένα ξεροκόμματο ψωμί!

Αυτό ήταν όλο! Τό δωμάτιο ξαναβυθίσθηκε στο σκοτάδι και έπρηλούθησε ή ίδια υποβλητική ήσυχία!

Τό ίδιο έπανεληφθη και το βράδυ και τις επόμενες μέρες τακτικώτατα, πάντα, μεσημέρι, βράδυ!

Ο Σούμερ, βασανιζόμενος από την πείνα ξαντήληθηκε άπελπιστικά και, βλέποντάς τους να τρώγουν τις συνηθισμένες ώρες, σόρλιαζε πια άπειλώντας θεούς και δαίμονες!

Έτσι, πέρασαν έξη ήμερόνυχτα κατά τὰ όποία ο Σούμερ έτρωγε το ξεροκόμματο που του πετούσαν από τον φεγγίτη και έπινε νεράκι από τον νιπτήρα!

Την έβδομη μέρα ή ίδια σκηνή αλλά με μιá διαφορά. Οι τέσσερις καλοφάγδες, είχαν αλλάξει μεταμφίεση! Ο ψηλός δεν ήταν πια λυκόσκυλο. Ήταν... «Λωποδύτης-Φάντασμα!». Ο δεύτερος δεν ήταν τράγος! Ήταν άπάχης με κασκέτο σωφέρ, ο όποιος έμοιαζε καταπληκτικά με τον Νικόλα. Ο τρίτος, το γουρούνι... Είχε μεταμφιεσθί... σε Σούμερ! Τέλος, ή γυναίκα, από γάτα είχε μεταβληθί σε μονούστα!

Ο Σούμερ, ξαντήλημένος από την εξαγναστική... ψωμοδιάτα εκείνη την ήμερα δεν έφαγε ούτε το ξεροκόμματο που του είχαν πετάξει από τον φεγγίτη. Κάθησε στο ντιβάνι άπορώντας που θά κατέληγε

Τοικίδη Victories

αυτή ή ιστορία και άρχισε να νοιώθει κάτι σαν σκοποδίνη. Τό κεφάλι του έγυρε βαρύ, ένα πέπλο κατέβηκε στα μάτια του και, σε λίγο, βυθίσθηκε σε ύπνο βαρύτατο, ληθαργικό.

ΟΝΕΙΡΟ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Όταν άνοιξε τὰ μάτια του ο Σούμερ, θόρηκε ξαπλωμένος με τις πνιζάμες του, στο κρεβάτι του!

Έτριψε τὰ μάτια του άπορώντας και διερωτήθηκε:

—Όνειρο ήταν λοιπόν;

Άπέναντί του, ή ήμεροδείκτης έδειχνε 25 Δεκεμβρίου!

Ήταν τὰ «Κρίσματος!», τὰ Χριστούγεννα που τόσο τὰ περίμενε ο Σούμερ.

Αλλά τότε; Δεν είχε έτοιμάσει την γαλοπούλα και δεν είχε άφήσει μόνον στο σπίτι του τον Μάρτεν Ντάλ, μεσημεριάτικο, για να τρέξει στο μέγαρο του Πάρσιφαλ Ούδωκ; Δεν είχε περάσει θεοηστικός έπτά ήμερόνυχτα μέσα στο μέγαρο Ούδωκ; παρακολουθώντας τὰ λουκούλια γεύματα των άλλων;

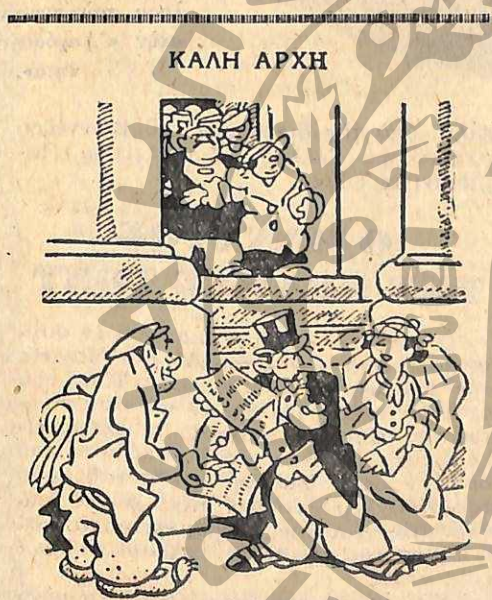
Αλλά αν τό δωμάτιό του, τό κρεβάτι του, οι πνιζάμες του και ή ήμεροδείκτης τον βεβαίωναν ότι όλα αυτά ήσαν όνειρο, ή εξάντησή του τον βεβαίωνε ότι ήσαν πραγματικότητα! Δεν έννοιθε ούτε την δύναμη να κινήση τὰ μέλη του! Τόση ήταν ή εξάντησή.

Όπωςόδηποτε, σηκώθηκε με κόπο και πηγαίνοντας σαν μεθυμένος, έφθασε στο μαγειρείο του, όπου τον έπεριμενε μιá άλλη έκπληξη.

Στό τσιγγέλι όπου την παραμονή των «Κρίσματος» είχε κρεμάσει σφαγμένη την περίφημη γαλοπούλα... θόρηκε αντί του καλοθρεμμένου πουλερικού του κρεμασμένο ένα σφαγμένο σπουγγιτάκι!

Βγήκε από τό μαγειρείο λυσσώντας και προχώρησε στο τηλέφωνο με την πρόθεση να τηλεφωνήση του Μάρτεν Ντάλ αλλά δεν ξεκρέμασε καν το άκουστικό. Στο καντράν, υπήρχε ένα έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα» με την σημείωση. «Παραιτούμαι από τὸ «Δάκρυ της Ατλαντίδος» μιá και πληροφορούμαι ότι ο Πάρσιφαλ Ούδωκ είναι καλός άνθρωπος. Άγαπάτε, και προστατεύετε τὰ ζώα».

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

—Με συγχωρείς, άγάπη μου, αλλά οι άπογευματινές εφημερίδες έχουνε πάντα ενδιαφέροντα νέα.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Ντόναλτ και ή Ζάν αποφάσισαν να υιοθετήσουν ένα παιδάκι. Πήγαν, λοιπόν, σ' ένα όρφανοτροφείο και ζήτησαν να τούς δώσουν ένα κοριτσάκι. Άφου είδαν όλα τὰ όρφανά κοριτσάκια και διάλεξε εκείνο που συμπάθησαν, ο Ντόναλτ έσκυψε στο αυτί της γυναίκας του και της ψιθύρισε: —Καλλίτερα να υιοθετήσουμε ένα αγοράκι. Σέχασες εκείνο τό αγοράστικο καπελλάκι που βρήκαμε τις προάλλες στο δρόμο; Θά του έρθη κοντί και δεν θά υποβληθούμε σ' έξοδα αγοράζοντας ένα καινούργιο.

□ □

ΠΩΣ ΓΛΥΤΤΩΣΑΝ ΤΟ ΠΡΟΣΤΙΜΟ

Ένα αυτοκίνητο με δυο επιβάτες πέρασε την διασταύρωση των δύο δρόμων δίχως να σταματήσει. Ο πόλιςμαν της τροχαίας επενέβη.

—Συγγνώμη, του είπε ο οδηγός μερδεμένος. Σέρετε είμαι γιατρός και μεταφέρω έπειγόντως έναν πελάτη μου στο άσυλο.

Ο πόλιςμαν δεν πίστεψε και κúταξε καλά τον δεύτερο επιβάτη. Ο τελευταίος όμως, έξυπνότερος από τον άλλον, πετάχθηκε από τη θέση του, και μ' ένα ήλιθιο γέλιο είπε τού κατάπληκτου πόλιςμαν.

—Νά σέ φιλήσω άγάπη μου!

Ο πόλιςμαν τώβαλε στα πόδια, ενώ οι δυο έξυπνοι παραβάτες γλύτωσαν τό πρόστιμο.

□ □

ΕΙΧΕ ΧΑΣΕΙ ΤΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ

Ο πατέρας μιáς πολυμελούς οικογενείας είχε αναλάβει να βάλει τὰ παιδιά να κοιμηθούν. Η γυναίκα του εκείνο τό βράδυ είχε πάει στον κινηματογράφο με μιá γειτόνισσα της.

Όταν επέστρεψε ο σύζυγος χαρούμενος της άνέφερε ότι όλα τὰ παιδιά κοιμούνται.

—Κοιμούνται όλα τὰ πουλάκια μου, είπε. Μόνο τό ένα με τυράνησε μ' εκείνο τό τραύμα που έχει στο χέρι. Τρόμαξε να κοιμηθί.

—Τί λες Τσάρλε; Και τό παιδί με τό τραυματισμένο χέρι βρίσκεται στο κρεβάτι και κοιμάται;

—Ναί, άγάπη μου.

—Μά, αυτό τό παιδί δεν είναι δικό μας, είναι της γειτόνισσας.

□ □

Η... ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Τό κατáστημα τού χωριού άνηκε επί όλόκληρης γενεάς στην οικογένεια του Τζώνς' έτσι όταν έκαμε την εμφάνισή της στη διτρίνα ή είδοποίησις «Υπό νέαν Διεύθυνσιν» οι χωρικοί περιμένουν περιεργοί να δούν την άφιξη τού νέου ιδιοκτήτου.

Οι μέρες όμως περνούσαν δίχως να ικανοποιείται ή περιέργεια κανενός: Ο Τζώνς εξακολουθούσε να διεκθύνη τό κατáστημα και ή είδοποίηση να φαντάζε στη βιτρίνα.

Έπί τέλους ένας χωρικός πλησίασε τον Τζώνς και τον ρώτησε πότε θά φθάση ο νέος διευθυντής τού κατáστηματος.

—Ποιός νέος διευθυντής; άπάντησε με άπορία ο Τζώνς.

—Μά γράφεις στη βιτρίνα «Υπό νέαν Διεύθυνσιν»;

—Καλά δεν τό ξέρεις ότι... παντρεύτηκε;

Ένας απ' αυτούς ήταν και ο Σούμερ

καλομαγειρευμένα! Έτσι, άξίζουν την άγάπη μας. Αλλά για τὰ άλλα... Κι' άπομακρύνθηκε για να δη αν ή γαλοπούλα του είχε συνέλθει από τον ξαναγκαστικό υπεραστισμό, στον όποιον την είχε καταδικάσει.

ΟΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ...

ΕΝΑ ΓΚΑΡΑΖ!...

Δυο μέρες μετά την προειδοποίηση του «Λωποδύτη-Φάντασμα» ο Πάρσιφαλ Ούδωκ άφησε τό μέγαρό του και τό Λονδίνο, και έφυγε για τον οικογενειακό του πύργο του Μπρουκλιν-Μπρίτζ, με όλο τό προσωπικό του μεγάρου του.

Φυσικά, παρέλαβε μαζί του και όλα του τὰ τιμαλφή, πòς τούτο δέ, έξήγησεν από την Σκότλαντ-Γουάδ» μερικούς ικανούς άστυνομικούς για να τον συνοδέψουν ως τό προάστειο. Ένας από τούς άστυνομικούς αυτούς, ήταν και ο Σούμερ.

Βέβαια, ή πολυκατοικηριοσύνης Πάρσι-

φυ, οι τρεις άνδρες είχαν κατεδαφίσει τό γκαράζ.

Οι εργάται εργάσθηκαν και τις άλλες δυο μέρες και, τέλος, τό μέγαρο, από την τέταρτη μέρα, έδινε πια την έντύπωση εγκταλειμμένου κτιρίου.

Ο Σούμερ, επέστρεψε από τό Μπρουκλιν-Μπρίτζ την προπαραμονή των Χριστουγέννων και μιá από τις πρώτες του δουλειές ήταν να έπισκεφθί τον Μάρτεν Ντάλ και να του υπενθυμίσει ότι έπρεπε να φάνε μαζί τό μεσημέρι των Χριστουγέννων στο σπίτι του όπως τού είχε πη.

—Δεν θ' άδονήθης τού λέει, γιατί αν άρνηθής, δεν θά με ξαναδής στο τραπέζι σου. Πρώτη φορά σε προσωπικά σπίτι μου.

—Δέχομαι Σούμερ. Έτσι, θά μπορέσω να δώσω άδεια στον καυμένο τον Μπίλινγκ, να πάη κι' αυτός στο χωριό του, να περάση με την άδελφή του τις γιορτές.

—Μολονότι θά ήθελα να τον καλέσω κι εκείνον... δεν έπιμένω μιá και πρόκειται να πάη στους δικούς του. Θάθελα βλέπετε

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Μια υποβλητική φωτογραφία της Τζίν Χάρλου που πρωταγωνιστεί στην «Απόρρητη Νεότης».

Η ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Διακόσιοι άνθρωποι πηγαίνουν στο σταθμό με ανυπομονησία. Περιμένουν την Λούπε Βελέζ.

Επί τέλους το τραίνο σταματά και παρουσιάζεται μια λεπτοκαμωμένη σιλουέτα με ένα ιδιόρρυθμο καπελλάκι, μυτερό και παιδιάστικο: η Λούπε Βελέζ βρίσκεται στο Παρίσι.

Πρώτη εντύπωση: «Μπρρρ!!»

Δεύτερη εντύπωση: «Πάγωσα!»

Το «λουλούδι του Μεξικού» τρέμει κυριολεκτικά κάτω από τις γούνες του. Την περιτριγυρίζουν, την φορτώνουν λουλούδια...

«Ένα πλατύ χαμόγελο — χείλη ολόπορφυρα, δόντια κατάλευκα — φωτίζει την μελαχρινή ομορφιά της.

Η Λούπε μοιράζει χειραψίες δεξιά κι' αριστερά και ανεβαίνει στο σύσκινο που την περιμένει.

Θα γυρίση στο Παρίσι. Ένα μεγάλο

φίλμ, υπό την διεύθυνση του Βιεννέζου σκηνοθέτου Σίλλερ, με τον τίτλο «Παριζιάνικα βάλς».

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΘΕΛΜΑΣ ΤΟΝΤ

Όλο το Χόλλυγουντ διατελεί έν συγκινήσει από τον απροσδόκητο θάνατο της όμορφης στάρ Θελμας Τόντ που βρέθηκε νεκρή στο βολάν του αυτοκινήτου της μέσα στο γκαράζ. Η Θέλμα είχε επιστρέψει από μια διασκέδαση που δινόταν στην έπαυλη του συναδέλφου της Στάνλεϋ Λουπίνο. Είχε φύγει από εκεί στις τέσσερις, τὰ ξημερώματα, και η καμριέρα της την ανέκαλυψε το πρωί στις οκτώ.

Το πρόσωπό της ήταν καταματωμένο και ένα δόντι της έλειπε. Φορούσε ακόμη την βαρύτιμη τουαλέττα από λαμέ που έφερε σὸν χορό.

Πολλές φήμες κυκλοφορούν για τὸν

θάνατο της χαριτωμένης στάρ: Συγκοπή της καρδιάς; Αυτοκτονία; Έγκλημα τῶν γκαγκστερς; Κανείς δὲν ξέρει ακόμη.

-ΚΑΤΩ ΟΙ ΞΑΝΘΕΣ! ΛΕΓΕΙ Ο ΠΡΙΝΤΣ

Ο διάσημος χορογράφος τῶν στούντιο της Παραμάουντ Λερούα Πρίντς ἐδήλωσε:

—Στις εικοσιτέσσερις γκέρλς που λαμβάνουν μέρος στο μεγάλο φίλμ «Όλα περνούν» μόνον οι ἑξ είναι ξανθές, κι' αυτές είναι φυσικά και όχι τεχνητά ξανθές. Οι ἄλλες δεκαοχτώ είναι καστανές και μελαχρινές. Πριν από λίγους μήνες ακόμη ἡ ζήτηση τῶν ξανθῶν ήταν τόσο μεγάλη που δὲν ἔβλεπες ποτέ μιὰ καστανή. Τὸ πράγμα ὅμως είχε καταντήσει ὑπερβολικό. Καί ἄρχισα νὰ ζητῶ μόνο σκούρα μαλλιά. Οι ξανθές ἀνέχονται πιά στὸ παρελθόν.

-ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ, ΑΠΑΝΤΑ Η ΚΑΡΟΛ

Η ἑξαίσιος Καρόλ Λομπάρ, ξανθὴ ὡς γνωστόν, ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπιση τῶν ξανθῶν ἀδελφῶν της.

—Οἱ ἄνδρες προτιμοῦσαν ἀνέκαθεν τις ξανθές. Στὴν ἱστορία ἔχομε τὴν ὠραία Ἑλένη, τὴν Μαρία Ἀντουανέττα και ἄπειρες ἄλλες ξανθές. Σήμερα ἔχομε τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, τὴν Μαίη Οὔεστ, τὴν Ἄνν Χάρντιγκ. Πιστεύετε ὅτι θάταν τὸ ἴδιο γοητευτικές με κατὰ μαυρα μαλλιά; Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ ξανθές ἔχουν ἕνα σπουδαῖο πλεονέκτημα στὸ ζήτημα τῆς τουαλέτας. Μποροῦν νὰ φορέσουν χρώματα που θὰ φαίνονταν πολὺ φανταχτερὰ στίς μελαχρινές. Τέλος, στὸν κινηματογράφο, μιὰ ξανθὴ εἶναι ἀναμφισβήτητα πὺδ φωτογενὴς ἀπὸ μιὰ μελαχρινή.

Ἄς παρηγορηθοῦν λοιπὸν οἱ ξανθές!

ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Ἡ γαλλίς στάρ Μαρυ Μαρκέ, ἔχει στὴν κατοχή της τὸ μονόκλ τοῦ Ἐντμόν Ροστάν, ἕνα μαντήλι τοῦ Κουρτελίν, τὴν ζώνη τῆς αυτοκρατορίας Θεοδώρας τῆς Σάρας Μπερνάρ...

Ο Φερνάν Γκραβέ ἔχει ἕνα χειρόγραφο τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ Σὺλβια Σίντνεϋ ἀγόρασε μιὰ «κουαφέζ» που ἀνῆκε στὴν Σάρα Μπερνάρ και ἡ Ζοζεφίνα Χούτκινσον ἕνα μενταγιὸν που ἀνῆκε στὴν Ἑλεονώρα Δοῦζε.

Όλα αὐτὰ μαρτυροῦν ἕνα συγκινητικὸ θαυμασμό γιὰ κείνους που ὑπῆρξαν μεγάλοι, ὑπέφεραν, κι' ἔσθυσαν μιὰ μέρα χωρίς ὁμῶς νὰ σβύση κι' ἡ ἀνάμνησή τους!

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΦΙΛΙΑ

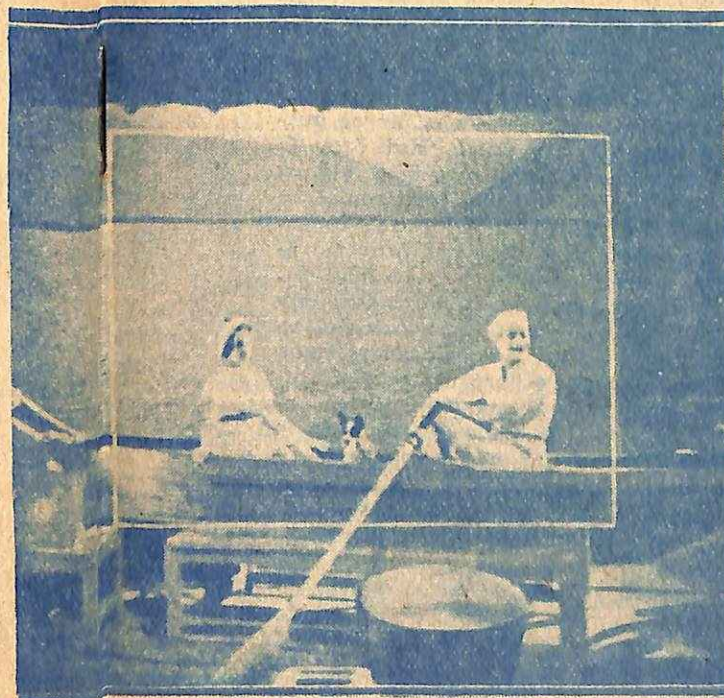
Ἐντερον ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ Τζάκ Ὁκι που ἔπαίξε μαζί του στὸ φίλμ «Ἐξαιρετικὴ ἁρμονία», ἡ μητέρα τῆς Τζίν Χάρλου θὰ ἐμφανισθῇ με τὴν σειρά της στὸν κινηματογράφο διπλὰ στὴν ἐνδοξη κόρη της.

Φαίνεται ὅτι θὰ γενικευθῇ ἡ μόδα τῶν...οικογενειακῶν αὐτῶν φίλμ.

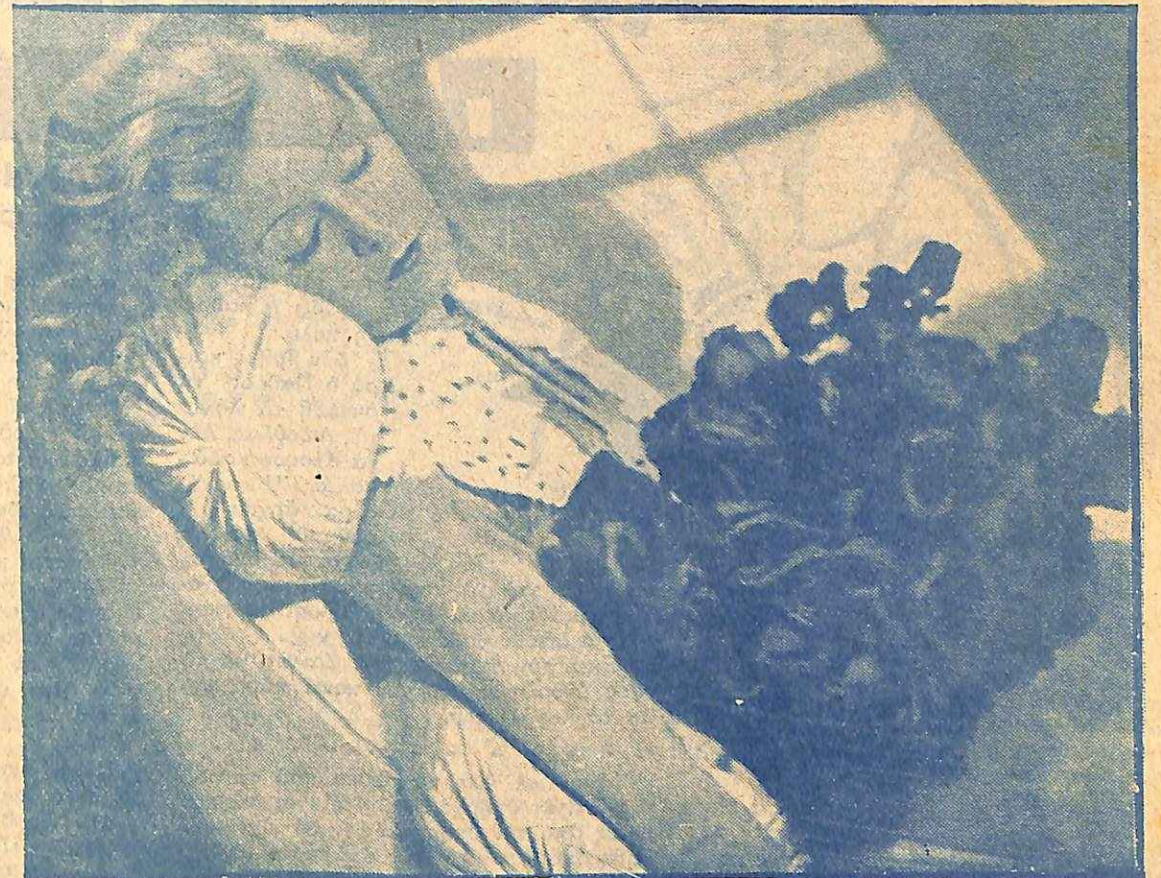
ΜΕΝΝΙΕΣ

Ἡ Μαρλένε Ντήτριχ γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν σιλουέττα της ἔρῃκε ὡς καλύτερο μέσο νὰ μὴν κοιμάται σχεδὸν καθόλου! Δυστυχισμένη Μαρλένε!

—Τὸ Χόλλυγουντ διερωτᾶται ἂν ἡ Μάρθα Έγκερθ που ἔρῃκεται τώρα ἐκεῖ θὰ γυρίσῃ τὸ πρῶτο της φίλμ διατηρώντας τὰ ὠραία της μάγουλα και τοὺς στοργυλοὺς της ὡμούς ἢ θὰ καταδικασθῇ κι' αὐτὴ ν' ἀδυνατίσῃ σύμφωνα με τὸ περιβάλλον;

Ἡ παράξενη αὐτὴ φωτογραφία ἀποκαλύπτει πῶς δημιουργοῦνται στὸν κινηματογράφο οἱ ρομαντικές σκηνές: Προβάλλεται στὸν τοῖχο διὰ φωτεινῆς προβολῆς, ὡς φόντο, μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία ἐνῶ οἱ πρωταγωνισταὶ κάθονται σὲ μιὰ βάρκα που στηρίζεται στὸ πάτωμα. Ἐμπρὸς ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχει ἕνας κάδος γεμάτος νερὸ που χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ δώσῃ τὸν ἦχο τοῦ... παμφλασμοῦ τῆς θάλασσας! Φυσικά, στὸ φίλμ, φαίνεται μόνο τὸ μέρος τῆς εἰκόνας που περιλαμβάνεται στὸ λευκὸ τετράγωνο.

Ἡ θελκτικὴ Λίλιαν Χάρβεϋ κοιμάται στὰ «Μαῦρα Τριαντάφυλλα».

—Ο Σάμουελ Γκόλντγουϊν ἀνεκοίνωσε στὸν τύπο ὅτι τὸ τελευταῖο του φίλμ «Πολυτέλεια» τοῦ στοίχισε 18 ἑκατομμύρια δολλάρια! Μόνον!

—Ἡ Ντολорές ντελ Ρίο ἀλλάξε χτένισμα και δὲν ὑπογραμμίζει πιά τὰ μάτια της με κραγιόνι, ἀναγγέλλουν οἱ ἀμερικάνικες ἐφημερίδες.

—Ἡ Λίμπε Τάιηλορ, ἡ γνωστὴ καμπαριέρα τῆς Μαίη Οὔεστ, πρόκειται νὰ ντεμπούτάρῃ στὸν κινηματογράφο.

—Τὸ Μεγάλον Βραβεῖο τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου ἀνεμνήθη τὴν περασμένη ἐβδομάδα στὸ φίλμ «Ἡρώικη Παρέλασις» με ψήφους 29 σὲ 50. Τὸ δεύτερο φίλμ «Πολεμικὴ ἐπιφύλαξη» πήρε 13 ψήφους. Τὸ «Έγκλημα και Τιμαρίας» 5 ψήφους και τὸ «Δεύτερο Γράφειο 2 ψήφους.

—Ο Γκάρι Κούπερ, ὅταν τελειώσῃ τὸ φίλμ «Πόθος» με τὴν Μαρλένε Ντήτριχ, θὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ «Φῶς που σβύνει».

—Ἡ προστατευομένη τοῦ Χίτλερ ἡθοποιὸς Λένι Ρίφενσταλ θὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ με θέμα τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ Βερολίνου.

—Ο Ἀλεξάντερ Κόρντα ἀγκαζάρισε τὸν Σάρλ Μπουαγιέ, τὸν Χάρρυ Μπάρ και τὴν Ἀνναμπέλλα γιὰ τὴν γαλλικὴ ἔκδοση τοῦ φίλμ «Ἡ τραγωδιὰ ἐνδὸς ἀνδρός». Στὴν ἀγγλικὴ ἔκδοση πρωτα-

γωνιστοῦν ὁ Τσάρλς Λῶφτον, ὁ Λέλυ Χόθαρτ και ἡ Μέρλε Ὁμπερον.

—Ο σκηνοθέτης Ζὰν ντε Λιμούρ θὰ γυρίσῃ τὸ περίφημον μυθιστόρημα τοῦ Βικτόρ Μαργκερίτ, τὴν «Γκαρσόν», Πρωταγωνιστοῦν ἡ Μαρι Μπέλλ, ὁ Ἄνρὺ Ρολλάν, ὁ Ζὰν Βόρμς και ἡ Ἀρλεττὸ.

—Ἡ Μαίρη Πίκφορντ θὰ ἐκθέσῃ ὑποψιφίδια στίς προσεχέες γερουσιατικές ἐκλογές τῆς Ἀμερικής. Ο πρῶτος της προσεκλογικός λόγος κατεχειροκροτήθη ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ἀκροατῶν. Ἡ Μαίρη Πίκφορντ ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἐργασθῇ κυρίως ὑπὲρ τῆς... ἠθικοποιήσεως τοῦ κινηματογράφου, ὁ ὁποῖος ἐξέτρωχιάσθη τελευταῖα!

—Ἡ Μαίη Οὔεστ, ἡ στάρ με τις περίφημες καμπύλες, ἐδήλωσε ὅτι πρόκειται ν' ἀλλάξῃ τύπο στὸ προσεχές της φίλμ.

—Ἡ Πωλὲτ Ντιμπὸ και ὁ Λεονίντ Μογκὺ διαφεύδουν τὴν εἰδηση τοῦ προσεχούς γάμου των. «Εἶναι και θὰ μὲνουν ἀπλοὶ φίλοι», ἐδήλωσαν στοὺς δημοσιογράφους.

—Ἡ Ντανιέλ Παρολά, ὁ Λυσιέν Μπαρου και ὁ Ζὰν Μυρά θὰ γυρίσουν τὸ φίλμ «Ἡ νύχτα τοῦ κ. Μπέλλ».

—Ἡ Ἄνν Χάρντιγκ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Χαβάη ὅπου πῆγε ν' ἀναπαυθῇ κατόπιν τῆς τελευταίας νεοικῆς ἀσθενείας της. Θ' ἀρχίσῃ προσεχῶς τὸ φίλμ «Ἡ κυρία Τάλμποτ».

ΑΝΘΙΞΙΑΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ.

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Σ ΟΡΦΑΝΙΔΗ

Η Ζαννέτ, καθώς χορεύει με τόν Παύλο στο σπίτι μιάς φίλης της, του προτείνει να φύγουν οι δυο και να πάνε στο σπίτι της. Και για να τὸ κατορθώσουν τοῦ λέει ὅτι δὲν θὰ πουν σὲ ὅλους ὅτι φεύγουν. Θὰ εἰδοποιήσουν μόνον ἕνα.

37. (Ἡ συνέχεια)

ἔτσι καὶ ἔγινε. Μόλις ἔπαψε ἡ μουσικὴ καὶ ἀναψαν τὰ φῶτα, ἡ Ζαννέτ πλησίασε τὸν πρῶτον ποὺ εἶδε ἀπὸ τὴν δική της συντροφιά καὶ τοῦ ἐξήγησε μὲ κουρασμένο ὕφος γιατί ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Ὑστερα πῆγε νὰ καληνυχτήσῃ τὴν οἰκοδόμοινα.

Ὁ Παῦλος τὴν ἀκολούθησε. Καθὼς ὁ μὴς καθυστέρησε λίγο χωρίστηκε ἀπὸ τὴ Ζαννέτ. Ψάχνοντας νὰ τὴν βρῇ συνάντησε τὸ βλέμμα τῆς Λιζούλας ποὺ τὸν κοιτοῦσε μὲ πονηρὴ περιέργεια σὰ νὰ τὸν ρωτοῦσε ποῖον ἔφαγε νὰ βρῇ. Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ ὅτι θὰ ἔφευγε.

—Κρίμα! κατσούφιασε ἐκείνη. Κι' ἐγὼ ποὺ λογάριζα νὰ χορεύαμε αὐτὸ τὸ χορὸ.

—Ἀνησυχᾷ γιὰ κάποιον ἄρρωστο καὶ πρέπει νὰ γυρίσω νωρίς! δικαιολογήθηκε ἐκεῖνος.

—Καὶ δὲν μπορεῖ ἡ ἀνησυχία σας νὰ περιορισθῇ γιὰ μισὴν ὥρα ἀκόμη;

—Θὰ μπορούσε, ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Χανδρῆ... Τῆς πονᾷ πολὺ τὸ κεφάλι της καὶ μὲ παρεκάλει μιά καὶ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ κι' ἐγώ...

—Θὰ φύγῃ κι' ἡ Ζαννέτ;

—Ἐνα χαμόγελο εἰρωνικὸ ἔδωξε τὸ καινούργιο κατσούφιασμα τῆς Λιζούλας. —Τότε... δὲν ἐπιμένω! συνέχισε. Καληνύχτα σας καί... καλὴ διασκέδαση.

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ διασκεδάσω, δεσποινίς! προσπάθησε νὰ κἀνῃ ὅτι δὲν κατάλαβε ὁ Παῦλος.

—Πάντως ἐγὼ σὰς τὸ εὐχομαι! ἐπέμεινε ἐκείνη, μὲ κάποια πίκρα τώρα στὴ φωνή της. Καλὴ διασκέδαση καὶ μὴν ἀμελήσετε νὰ δώσετε καὶ καίνα ἄρμανο στὴ Ζαννέτ γιὰ τὸν πονοκέφαλό της, γιατί ὁ

τὴν πιάνει ὑποφέρει ἡ καὶ μὲν πολὺ.

Δὲν βρῆκε καιρὸ ὁ Παῦλος νὰ σκεφθῇ τὰ λόγια τῆς Λιζούλας. Δὲν τὰ ἄκουσε καλὰ καλὰ. Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε μιά ροῦμπα καὶ τὰ ζευγάρια σχημα

τίσθηκαν γιὰ νὰ χορέψουν. Τὴν καληνύχτισε βιαστικὰ καθὼς καὶ τὴν οἰκοδόμοινα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χῶλ.

Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἡ Ζαννέτ μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ τὸν πονεῖ πάρα πολὺ τὸ κεφάλι του.

Κάπου, σὲ ἕνα παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ζαννέτ ὑπῆρχε φῶς. Φαίνεται ὅτι κάποιος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία δὲν θὰ εἶχε κοιμηθῇ ἀκόμα. Αὐτὸ τοὺς ἀνάγκασε νὰ λάβουν περισσότερες προφυλάξεις ἀπὸ ὅ,τι ἔχουν ὑπολογίσει στὴν ἀρχή.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ Παῦλος δὲν μῆκε μαζί της. Ὅταν τὸ ταξὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα ἡ Ζαννέτ κατέβηκε μονάχη, καληνύχτισε δυνατὰ τὴν παρέα ποὺ ὑποτίθετο ὅτι βρισκότανε μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ὕστερα ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μῆκε ἀφίνοντάς τιν νὰ κλείσῃ μὲ θόρυβο πίσω της.

Ὁ Παῦλος συνέχισε τὸν δρόμο του μὲ τὸ ταξί. Πέρασε ἕνα δυὸ τετράγωνα, ἔστριψε ἕνα στενὸ καὶ σταμάτησε. Ἐκεῖ κατέβηκε κι' αὐτὸς καὶ ἔδωξε τὸ ταξὶ στὴν ἑλ. Ὑστερα, σὰν ἀδιάφορος διαβάτης, ἔλι. Ὑστερα, σὰν ἀδιάφορος διαβάτης, ἔλι. Ὑστερα, σὰν ἀδιάφορος διαβάτης, ἔλι. Ὑστερα, σὰν ἀδιάφορος διαβάτης, ἔλι.

Χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι βιάζεται ξαναγύρισε πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ζαννέτ. Τὸν περίμενε πίσω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα. Μόλις ἄκουσε τὰ βήματά του ποὺ σταμάτησαν ἀπ' ἔξω, τοῦ ἀνοίξε βιαστικὰ.

Ὁ Παῦλος γλύστρησε μέσα ἀθόρυβα.

Ἀθόρυβα, ἔκλεισε αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ ἡ πόρτα.

ΙΕ'

Πόσιν ὥραν ἔμεινε μὲ τὴν Ζαννέτ ὁ Παῦλος δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ. Ἐκεῖνο ποὺ κυριαρχοῦσε μέσα του ἦταν ἡ ἡδονὴ τοῦ σκοταδιοῦ ποὺ τοὺς κύκλωνε καὶ τοῦ κέντρινε παράξενα τὶς αἰσθήσεις.

Καὶ ἴσως αὐτὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν κατεῖχαν, δὲν ἐμπόδιζαν τὸ μυαλό του νὰ σκεφθῇ σωστὰ καὶ λογικὰ.

Καὶ ἦταν τόσο παράξενη ἐκείνη ἡ βραδιά!

Στὴν ἀρχὴ φοβισμένες προσεχτικὲς φραστικὲς ποὺ τὴν ἔλεγε ὁ ἕνας μισθωρὶς σὰν τὸ αὐτὸ τοῦ ἄλλου, καθὼς ἀνέβαι-

ναν τὰ μαρμάρινα σκαλοπατῖα. Ὑστερα κάποιο δωμάτιο, ἕνα χαλλῶνι κοντὰ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της. Ἐκεῖ ἕνα παχὺ χαλὶ ποὺ μπορούσε κανεὶς νὰ καθῆσθαι μὲ μεγαλύτερη ἀσφάλεια ἀπὸ τὶς καρέκλες ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ τρίζαν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἐκεῖ μπορούσαν νὰ καθῆσθαι καὶ οἱ δυὸ κοντὰ-κοντὰ καὶ μπορούσε νὰ τὴ σφιχτῇ στὴν ἀγκαλιά του μὲ μεγαλύτερη λαχτάρα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Καὶ τὴν ἔσφιγγε χωρὶς νὰ θυμᾶται ὅτι φοροῦσε ἀκριβὴ τουαλέττα ποὺ μπορούσε νὰ καταστραφῇ. Αὐτὸ ὅμως τὸ σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ. Μιά μεταξωτὴ ντεκολτέ τουαλέττα γλυστράει τόσο εὐκόλως ἀπάνω στὸ γυμνὸ κορμί. Καὶ βέβαια καταστρέφεται λιγώτερο ὅταν εἶναι πεταμένη σὲ μιά καρέκλα.

Π

Ἦταν κατασκότεινα ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Χανδρῆ ὁ Παῦλος. Τὰ φῶτα τῶν δρόμων εἶχαν σβύσει καὶ ἡ αὐγὴ δὲν εἶχε χαράξει ἀκόμα.

Σήκωσε τὸ γιᾶκά τοῦ παλτοῦ του, κατέβασε τὸ καπέλλο του ὡς τὰ μάτια καὶ πῆρε ἕνα δρόμο στὴν τύχη.

Τὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν κατεῖχαν ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἦσαν τόσο ἀντίθετα ποὺ εἶχε ἀνάγκη νὰ περπατήσῃ λίγο, νὰ βρῇ ἕνα φίλο, νὰ πῇ δυὸ κουβέντες. Ἦταν καὶ χαρούμενος, καὶ λυπημένος. Ἐνοιώθε μιά ἀπογοήτευση, ἀλλὰ καὶ μιά τρυφερὴ συγκίνηση. Πότε ἐνοιώθε τὸν ἑαυτὸ του δυνατό κι' εὐχαριστήμενο καὶ πότε ἐνοιώθε τὸν θυμὸ νὰ φουντώνῃ μέσα του γιατί εἶχε ξεχάσει μέσα σὲ μιά στιγμὴ ἀδυναμίας τὸν σεβασμὸ ποὺ ὀφείλε στὴ Ζαννέτ.

Ἐνα διανυκτερεῖον ζαχαροπλαστεῖο βρέθηκε στὸ δρόμο του. Μῆκε μὲ τὸ βάρος τῶν ἰδίων σκέψεων κι' ἔπεσε συλλογισμένος μὲ μιά γωνιά. Καὶ ὅταν ὁ στερὰ ἀπὸ μισὴν ὥραν σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, τὸ ἴδιο βάρος ἔσυρε μαζί του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ (κατὰ τὸ μεσημέρι δηλαδὴ) ποὺ ξύπνησε ἦταν πῶς ἡσυχος. Καὶ τὸ ἀπόγευμα ὅταν συνάντησε τὴ Ζαννέτ δὲν ἐνοιώσε παρὰ κάτι σὰν ντροπὴ ποὺ τοῦ πορφύρωσε τὸ πρόσωπο γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ποὺ ὑποχώρησε γρήγορα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἐξοικιστοῦ ὅφους ποὺ εἶχε ἐκείνη.

Π

Ἔτσι ἄρχισε μιά νέα περίοδος στὴν ἱστορία τῆς Ζαννέτ καὶ τοῦ Παύλου, ἴσως λιγώτερο ρομαντικὴ, ἀλλὰ πῶς ἐνδιαφέρουσα καὶ γεμάτη, γιὰ τὸν Παῦλο τουλάχιστον, ἀπὸ καινούργια πράγματα, ποὺ τότε μόνο ἄρχισε νὰ τὰ καταλαβαίνει.

Καὶ ἄφισε τὸν ἑαυτὸ του ὁ Παῦλος ἐλεύθερο νὰ ζήσει χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτα καὶ χωρὶς νὰ στενοχωριέται τίς νύχτες γιὰ τὸ τί θὰ γινόταν αὔριο.

Ὁ μεγαλύτερος σύνδεσμός του μὲ τὴ Ζαννέτ δὲν τοῦ δημιουργοῦσε βέβαια περισσότερες ὑποχρεώσεις ἀλλὰ τώρα ποὺ εἶχε γνωρίστῃ καλὰ μὲ τὴν συντροφιά ὁλόκληρη καὶ ποὺ εἶχε ἀποκτήσει κάποιαν οἰκειότητα (μιὰν οἰκειότητα γιὰ τὴν ὁποία ἦταν ὑπερήφανος) τοὺς ἔκανε σχεδὸν κάθε βράδυ παρέα. Κι' αὐτὸ μπορεῖ μὲν νὰ τοῦ ἦταν εὐχάριστο ἀλλὰ τοῦ κόστιζε πολὺ σὲ κόπωση καὶ ὕπνο, γιατί ἀναγκαζότανε κάθε βράδυ σχεδὸν νὰ ξενυχτᾷ, καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως.

(Εἶχε τύχει νὰ λείπῃ σὲ ταξίδι καὶ ὁ κύριος μὲ τὴν λιμουζίνα, καὶ ὁ λογαριασμὸς τῶν ταξὶ ἐπιβαρύνονταν ἀρκετὰ).

Ὁ Παῦλος ἀναγκάστηκε σ' ἕνα μῆνα μέσα νὰ προεξοφλήσῃ πέντε μισθοῦς του. Καὶ πάλι μόλις μπόρεσε νὰ τὰ καταφέρῃ ὥστε νὰ μὴν ἔκτεθῇ. Καὶ δὲν θὰ μπορούσε βέβαια αὐτὴ ἡ κατάσταση νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δυσκολία ὅμως ποὺ θὰ φανερωνόταν δὲν ἦταν ζήτημα τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀποσχολῇ.

Ἐκεῖνοι μὲ τοὺς ὁποίους συνδέθηκε περισσότερο ἀπὸ τὴν συντροφιά τῆς Ζαννέτ, ἦταν ἡ Λιζούλα καὶ ὁ ἐξοδερφός της.

Ἡ Λιζούλα μάλιστα τὸν κάλεσε καὶ στὸ σπίτι της ἕνα ἀπόγευμα νὰ πάρουν τὸ τσάι τέτ-α-τέτ. Ὁ Παῦλος εἶχε διατάσει στὴν ἀρχὴ νὰ δεχθῇ γιατί τὸ ἔβρισκε λιγάκι τολμηρὸ αὐτό. Ἡ Ζαννέτ ὅμως τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι παρ' ὅλο ποὺ ἐκείνη θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶναι μαζί, ἔπρεπε νὰ πάῃ γιατί ἀλλιῶς θὰ τὸν παρεξηγοῦσαν καὶ θὰ καταλάβαιναν ὅτι θὰ εἶχε κάποιο λόγο γιὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ πάῃ μόνος του. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ἔπρεπε κι' ἐκεῖνος νὰ δώσῃ καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτὴν τὴν πρόσκληση, γιατί στὸν κύκλο τὸ δικό τους, μιά δεσποινὶς μπορεῖ ἀξιολογώτατα νὰ καλέσῃ ἕνα κύριο νὰ πάρουν τὸ τσάι μαζί χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τίποτα τὸ ἐπιλήψιμο.

Καὶ πραγματικὰ. Τίποτα τὸ ἰδιαίτερο δὲν ἔγινε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Ἡ Λιζούλα τὸν δέχθηκε εὐενικὰ, τοῦ ἔδειξε τὴν χαρὰ της ποὺ τὸν ἔβλεπε σπῆτῃ της καὶ τὸν πέρασε στὸ γραφεῖό της. Εἶχε ἕνα ἰδιαίτερο γραφεῖο κομψὰ ἐπιπλωμένο μὲ μιά μικρὴ βιβλιοθήκη γεμάτη ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἀγαποῦσε.

Αὐτὴ ἡ βιβλιοθήκη τοὺς ἔδωσε θέμα γιὰ τὴ συνομιλία των ὅταν ἐξάντησαν τὶς συνηθισμένες κουβέντες καὶ τὰ κουτσομπολιά τῶν γνωστῶν τύπων τῶν σαλονιδῶν, ποὺ δὲν ἀποτελοῦσαν πιά ἀγνωστα θέματα γιὰ τὸν Παῦλο. Ἡ Λιζούλα τοῦ ἔδειξε τὰ βιβλία ποὺ προτιμοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ τοῦ εἶπε τὴ γνώμη της σὲ ἕνα-δυὸ ποὺ τὴ ρώτησε ὁ Παῦλος. Μέσα σ' αὐτὰ ἦταν καὶ ἕνα ποὺ κράτησε περισσότερο τὴ συνομιλία τους καὶ ποὺ ξύπνησε στὸν Παῦλο κάτι παλιές ἀναμνήσεις καὶ τοῦ ζωντάνεψε μερικὰ δὲ καὶ τόσο εὐχάριστα συναισθήματα. Ἡ ἱστορία τῆς Ντούσενκα καὶ τοῦ Ρούντι!

Πολλὲς φορὲς εἶχε τύχει στὸ μεταξὺ νὰ θυμηθῇ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Καὶ τὴν εἶχε συνδέσει τόσο πολὺ μὲ τὸ παρελθόν, ποὺ καὶ τώρα ποὺ ἡ Ζαννέτ βρισκότανε πάλι στὴ ζωὴ του—μιά Ντούσενκα ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει καλλίτερη ἀπὸ ὅ,τι εἶχε φύγει καὶ εἶχε προφθάσει ζωντανὸ τὸν Ρούντι της—καὶ τώρα ἀκόμα τὴν ἄκουσε καὶ τὴν αἰσθάνθηκε σὰν κάτι μακρινὸ ποὺ ἀνῆκε καὶ εἶχε μείνει στὸ παρελθόν.

Ἡ Λιζούλα ἔβρισκε φυσικὴ τὴν συμπεριφορὰ τῆς Ντούσενκας καὶ φυσικὴ τὴν

ἀδυναμία ποὺ τῆς κατηγοροῦσε ὁ Παῦλος.

—Δὲν ἦταν ἀδύνατη ἡ Ντούσενκα, τοῦ εἶπε. Ἦταν ἀδύνατο τὸ αἶσθημά της. Ἡ μᾶλλον ἦταν πολὺ δυνατό, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, τὸ ἄλλο. Καὶ τὴ βρισκῶ πολὺ συμπαθητικὴ τὴν Ντούσενκα ἔστι καθὼς ἐξιλεώνεται στὸ τέλος.

—Μὰ καὶ ὁ Ρούντι πνίγεται, ἐπεχείρησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ Παῦλος. Καὶ μάλιστα πρῶτος καὶ χωρὶς νὰ φταίῃ καθόλου αὐτὸς ὁ καὶ μόνος.

—Ὁ Ρούντι ἦταν ἐξ ἀρχῆς τὸ «θύμα»! Ἔδινε τὶς ἀπαντήσεις της χωρὶς δυσκολία, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ σκεφθῇ, μὲ μιά ἀνυπόκριτην ἀφέλεια ποὺ ὁ Παῦλος ἔκανε πολὺ γοῦστο. Γι' αὐτὸ εὐχαριστοῦσαν νὰ τὴν ἀκούῃ ἔστω κι' ἂν ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγε δὲν συμφωνοῦσαν καθόλου μὲ τὶς ιδέες του. Ἡ Λιζούλα στὸ κάτω-κάτω μπορούσε νὰ ἔχῃ ὅ,τι ιδέες ἠθελε. Δὲν ἦταν «Ζαννέτ» ἡ Λιζούλα, γιὰ νὰ τὸν νιοῖζῃ!

Π

Ἐφυγε κατὰ τὶς 8 ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λιζούλας ὁ Παῦλος. Καὶ ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενος γιὰ τὸ ἀπόγευμα ποὺ εἶχε περάσει. Μόνον ἕνα σημεῖο τῆς ὁμιλίας των τοῦ εἶχε γεννήσει μερικὲς ἀνησυχίες, πολὺ περισσότερο μάλιστα ποὺ δὲν ἠθελε νὰ ρωτήσῃ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί συνέβαινε, ἀπὸ φόβο μήπως δείξει πῶς πολὺ ἐνδιαφέρον ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε.

Γιὰ μιά στιγμὴ ποὺ μιλοῦσαν γιὰ τὴ Ζαννέτ ἡ Λιζούλα εἶχε πῆ μὲ τὸ ἀπρόσπολητο ὕφος της:

—Ἀλήθεια, δὲν ξέρουμε πότε θὰ γυρίσῃ κι' ὁ...

Εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου μὲ τὴν λιμουζίνα.

Καὶ σὰν νὰ εἶδε ὅτι ὁ Παῦλος τὴν κύταζε μὲ ἀπορία καὶ νὰ ἐμάντευσε τὴν ἐ-

ρώτηση ποὺ ἀνέβαινε στα χεῖλῃ της, πρόσθεσε:

—Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦρθε τώρα στὸν νοῦ.

—Ἐπειδὴ μιλήσαμε γιὰ τὴ Ζαννέτ ἴσως! διακινδύνευσε μιά ἐρώτηση ὁ Παῦλος κυττάζοντάς τὴν κατάματα.

Ἐκείνη φάθηκε νὰ διασκεδάξῃ μὲ τὴν ἀνησυχία ποὺ ζωγραφιζόταν τώρα στὸ πρόσωπό του.

—Ἴσως! ἀπάντησε χαμογελώντας. Στὴν ἀρχὴ ποὺ μᾶς ἔφυγε φαντάσθηκα ὅτι θὰ στενοχωριόταν ἡ Ζαννέτ. Ὑστερα ὁ μὴς εἶδα ὅτι μᾶλλον εὐχαριστήθηκε...

—Δηλαδὴ;

Ὁ εἰρωνικὸς τόνος τῶν τελευταίων φράσεων της, χάθηκε μέσα στὴν ἀγωνία ποὺ ἔκλειε ἡ δικὴ τὴν ἐρώτηση. Καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἡ Λιζούλα θέλησε νὰ δώσῃ μιά ἐξήγηση σὲ ὅ,τι εἶχε πῇ:

—Βλέπετε ἡ Ζαννέτ, τοῦ εἶπε, ἀνῆκε στοὺς ἐπιβάτες τοῦ δικοῦ του αὐτοκινήτου, ποὺ ὅπως ξέρετε τώρα συνήθως μεταχειρίζονται ταξί. Γι' αὐτὸ, φαντάσθηκα ὅτι θὰ ξεβολευόταν λίγο. Καθὼς ὅμως τώρα ποὺ λείπει γλεντᾶμε καλλίτερα γιὰ τὴν δὲν τὸν ἔχομε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας νὰ μᾶς γκρινιάζῃ—δὲν ξέρετε τί γκρινιάρης ποὺ εἶναι, δὲν ἔτυχε νὰ τὸν συναναστραφῇτε περισσότερο—ἀποδεικνύεται ἕκ τῶν ὑστέρων ὅτι καλὰ ἔκανε καὶ μᾶς ἀφίσε γιὰ λίγον καιρὸ στὴν ἡσυχία μας.

Αὐτὴν τὴν ἐξήγηση τοῦ ἔδωσε ἡ Λιζούλα κι' ὁ Παῦλος ἀναγκάστηκε νὰ τὴν βρῇ ἀρκετὴ. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ ἡσυχάσῃ καὶ μιά ιδέα ποὺ σάλευε μέσα του καὶ τὸν γέμιζε μὲ δυσάρεστα συναισθήματα, καὶ ποὺ μάταια προσπαθοῦσε ἡ λογικὴ νὰ σβύσῃ

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ἡ Ζαννέτ κατέβηκε μονάχη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Γυναικείες σελίδες

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΤΥΧΗΣΕΤΕ

“Ένας καινούργιος χρόνος άρχισε... Ένας καινούργιος χρόνος ευτυχισμένος, άς ελπίζουμε, ένας καινούργιος χρόνος γεμάτος υποσχέσεις...”

—“Υπέφερα πολύ τον περασμένο χρόνο, μου έλεγε προχθές κάποιος γνωστός. Θάθελα πολύ να νοιώσω και λίγη χαρά έφέτος επί τέλους. Τι πρέπει να κάνω;”

—Νά έχης έμπιστοσύνη και πεποίθηση ότι φέτος άα βρής την ευτυχία! το άπώνησας. Νά μήν άπελπίζεσαι ποτέ».

Οί άνθρωποι που κατώρθωσαν να γίνουν ευτυχισμένοι, άγωνίστηκαν και μόχθησαν γι' αυτό. Η ευτυχία δέν είναι κάτι που μπορεί να τ' άγοράση κανείς. Πρέπει να έργασθί και να κοπάση για να τ' άποκτήσει. Πρέπει κανείς να διατηρή πάντα τ' θάρρος του και να έχη άκλόνητη θέληση.

Είναι βέβαια εύκολο ν' άφίγη κανείς τις δουλειές του μισοτελειωμένες ή να τις άποτελειώνη όπως-όπως. Είναι εύκολο να βρίσκη ότι πάντα κάποιος τρίτος φταίει για τις δικές του άποτυχίες και να κριτικάρη και να εірωνεύεται τα έλαττώματα των άλλων. Είναι εύκολο να βρίσκη κανείς τρωτά σημεία παντού...

Έκείνο όμως που είναι δύσκολο είναι να μπορεί ν' αντίλαμβάνεται την καλή άποψη κάθε πράγματος, και να σκέπτεται ότι όλοι οί άνθρωποι όπως και όλα τα πράγματα έχουν δύο πλευρές: μία καλή και μία κακή.

Η ζωή, φυσικά, έπιφυλάσσει σε όλους μας όχι μόνο χαρές αλλά και λύπες. Μ' αυτό δέν έπεται ότι πρέπει να δηλητηριάζωμε τ' παρόν, σκεπτόμενοι μελλοντικά πράγματα που ίσως και δέν θα συμβούν ποτέ.

Η ζωή είναι ένας άδιάκοπος άγών. Και κανείς δέν μπορεί να νικήση άν δέν έχη την άπαιτούμενη πεποίθηση στις δυνάμεις του και στο θάρρος του.

Ένας καινούργιος χρόνος άρχισε. Προσπαθήστε να τον καταστήσετε πιο ευτυχισμένο, πιο καλό, πιο χαρούμενο για όλους γύρω σας.

Ξεχάστε κάθε έγωισμό, κάθε ταπεινό

μίσος, και κάθε κακία. Μήν άφήσετε τα χείλη σας να προφέρουν καμιά λέξη που μπορεί να προξενήση λύπη ή πόνο. Κάθε καινούργιος χρόνος φέρνει νέες ελπίδες και νέο θάρρος για τ' άγώνα της ζωής.

Ένας καινούργιος χρόνος άρχισε. Άς είναι ευχυσισμένος και χαρούμενος για όλους σας.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Την εβδομάδα αυτή θα δείξωμε όλη μας την σοβαρότητα: θα κάνωμε οικονομίες.

Έχωμε όλες έμφυτη μέσα μας την τάση της άλλαγής. Και που άλλου θα την έκδηλώνωμε άν όχι στα φορέματά μας; Ό καιρός όμως της σπατάλης πέρασε. Τό πών είναι να φανόμαστε κομψές χωρίς νέα έξοδα. Με λίγη έφευρετικότητα κι' έπιτηδειότητα μπορούμε να μετατρέψωμε τα παλιά μας φορέματα με έλάχιστη δαπάνη.

Έχετε κανένα φόρεμα από λαϊνάξ με στρογγυλό ντεκολτέ; Κόψτε το έμπρός άποφασιστικά σ' ένα τετράγωνο που θα σταθή δέκα σαντιμέτρα επάνω από τη ζώνη. Άντικαταστήσατέ το με κρέπ σατέν που σχηματίζει ένα στρογγυλό γιακά με σούρες.

Για ένα άλλο φόρεμα από λαϊνάξ ή από μεταξωτό, θα κόψετε ένα ντεκολτέ που θα σχηματίξη τρίγωνο έμπρός και θα εφαρμόσετε έναν γιακά με φαρδύ και μεγάλα ρεβέρ που σταυρώνουν. Περνώντας κάτω από την ζώνη τ' φορέματός σας, σχηματίζουν ένα μικρό ζιλέ.

“Αν ή ρόμπα είναι από λαϊνάξ, ό γιακάς αυτό γίνεται από πικέ λευκό. “Αν είναι μεταξωτή τότε θα τ' όν κάνετε από κρέπ σατέν.

Τώρα, άν έχετε κανένα φόρεμα μεταξωτό, μαύρο ή μπλε σκούρο, θα τ' όν αναλώσετε ολοκληρωτικά άν άφαιρέσετε τα μανίκια του και τα άντικαταστήσετε με νέα μανίκια, έντελώς πλισσαρισμένα. Θα συνοδεύσουν έναν γιακά ντραπέ από μεταξωτό κόκκινο ή βαθύ μπλε άναλόγως τ' υρώματός σας.

Μήν ξεχνάτε ότι άρκει πολλές φορές μία μικρή λεπτομέρεια για ν' αλλάξη έμ-

φάνιση όλο τ' φόρεμα.

Τέλος, ένας μεγάλος βελούδινος φιδόγκος ή ένας γιακάς μεταξωτός ντραπέ, μακρύς έμπρός και συγκρατούμενος με δυό κουμπιά μπορεί να άνανεώση θαυμάσια ένα μάλλινο φορεματάκι.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Η εποχή μας, ή μόδα, οί νέες τάσεις, ο ρυθμός της ζωής—και συντομώτατα ή... τηλεόρασις—άπαιτούν σήμερα πρόσωπα μελετημένα, σχεδόν στυλιζαρισμένα.

Πρέπει να μακιγιαρестε για να άναδεικνύετε διακριτικά την όμορφιά σας. Η ούσιωδέστερη, προϋπόθεσις ενός καλού μακιγιαζ έγκειται στην έκλογη των χρωμάτων σύμφωνα με τ' όν τύπο» σας. Μή χρησιμοποιήτε πούδρες ή χρώματα πολύ άνοιχτά, γιατί άποκαλύπτουν όλες τις άτέλειες τ' όν προσώπου σας.

Τό κοκκινάκι τοποθετείται ψηλά στα μάγουλα ή κατεβαίνει προς τ' στόμα; Όσο ύψηλότερα έπιτρέπεται τ' όβάλ τ' όν προσώπου σας, άπαντούν οί χρονικογράφοι της μόδας. “Αν τ' όν πρόσωπό σας είναι μακρουλό, απλώσετε τ' όν κοκκινάδι από τα μάλα των παρειών προς τ' αυτό. “Αν τ' όν πρόσωπό σας είναι στρογγυλό, βάλετε λίγο κόκκινο στόν κρόταφο και κατεβαίνετε προς τα μάλα σε σχήμα τετάρτου ενός κύκλου. “Αν έχετε ένα κανονικό, ωοειδές πρόσωπο, τ' όν κοκκινάδι τ' όν σχήμα τριγώνου, άπ' την άκρη προς τ' όν μέσον της παρειάς.

Θά μακιγιαρестε έλαφρότατα τα βλέφαρά σας, σκιαζοντας πρό πάντων την μέση των βλέφαρων.

Και τα μαλλιά; θα ρωτήσετε. Δέν έχουν κι' αυτά σπουδαία σημασία για την άρμονία τ' όν προσώπου;

Βέβαια. Κι' οί «μαίτρ» της κομμώσεως τ' όν σκέφθηκαν αυτό. Τρεις τύποι λοιπόν θριαμβεύουν έφέτος: 1) Τό φρόνιμο στύλ: μικρές μπούκλες που σχηματίζουν ένα χτένισμα συμμετρικό. 2) Τό αίθέριο στύλ: πόλεις, σανάτα, ρομαντισμός, μαλλιά φλού άκανόνιστου μακρους. 3) Τό σπορτίφ: μποουλάκια πυκνά στούς κρότάφους και πολύ ψηλά στόν λαιμό.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΚΙΓΙΑΡΕΣΘΕ

“Απλώνετε την κρέμα σας με τις άκρες των δαχτύλων, άνεσθίνοντας πάντοτε προς τ' όν κρότάφους.

Τό κοκινάδι στέκει καλύτερα άν τ' όν απλώσετε με καντάς τριχες.

Για τα «κοσμετι» των ματιών μεταχειριστείτε ένα πινέλο κι πολύ λεπτό.

“Αφού βάλετε τ' όν κόκκινο των χείλιών, σχεδιάστε τ' όν σχήμα τ' όν στόματός σας με ένα πινέλο ζωγραφικής.

“Αν τα μαλλιά σας έχουν φυσικές όντομα λισιόν, δουρτάστε τα με τ' όν δούρτσος σκληρή και όγρη.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Συνεχίζω σήμερα για τα μαλλιά: θα σας μιλήσω, όπως σας υποσχέθηκα για τις τριχοπαφές.

Από τ' όν 35ου έτους της ηλικίας, ένίστε και νωρίτερα, τα μαλλιά άρχίζουν να παίρνουν ένα υπόφαιο χρώμα, τ' όποιον θαμναίως γίνεται λευκόν. Η λεύκανσις των μαλλιών διαφέρει κατά την οικογένεια, τ' όντομα και τ' όν τρόπο της ζωής τ' όν καθενός. Σε όντομα έπιδιδόμενα στην χαρτοπαιξία και τα τυχερά έν γένει παιγνίδια, παρατηρείται ως εκ της συνεχούς υπερδιεγέρσεως των νεύρων τους πρόωρος λεύκανσις των μαλλιών. Έπίσης συντελούν στην πρόωρον λεύκανσιν οί συνεχείς άγρυπνίες, οί ισχυρές συγκινήσεις.

Η ιστορία άναφέρει πλείστα παραδείγματα τα πρόωρον άποτόμου μάλιστα λευκάνσεως. Μέσα σε μία νύκτα άσπαισαν τα μαλλιά τ' όν Λουδοβίκου Σφόρτσας κατόπιν της συλλήψεώς του υπό τ' όν Λουδοβίκου τ' όν 12ου, όπως και της Μαρίας Άντωνέττας την παρμονήν τ' όν άποκεφαλισμού της.

Μερική όμως λεύκανσις έπέρχεται και κατόπιν ώρισμένων άσθενειών, ως έρυσιπέλας, άλωπεκίας, τριχοφάγου κ.λ.π., όφειλομένη στην καταστροφή της χρωστικής ούσις των τριχών, από είδικό μικρόβιο. Η θεραπεία της λευκάνσεως δέν έπιτυγχάνεται με κανένα έπιστημονικόν μέσον. Τό μόνον έπανορθωτικόν μέσον είναι οί διάφορες βαφές, που όμως είναι κατά τ' όν πλείστον βλαβερές. Ένψ έξ άλλου γελοιοποιούν πολλές φορές αυτόν που τις χρησιμοποιεί προχείρως. Οί αντίληψεις μερικών και οί ψεύτικες ρεκλάμες για βαφές μη βλαβερές άλλ' άπεναντίας όφέλιμες, είναι άστείες, καμιά βαφή δέν είναι όφέλιμος για τις τριχες, όλες είναι έπιβλαβείς. “Υπάρχει μόνον διαφορά μεταξ' των ως προς τ' όν βαθμόν της βλάβης. Δέν υπάρχουν μαλλιά που βαφόμενα να μη είναι εύθραυστα και κοντά, διότι έφ' όσον ή βαφή έπιδρά στην άλλαγή τ' όν χρώματος δηλαδή στην καταστροφή της χρωστικής των ούσις, πώς είναι δυνατόν να μη θλάψη και τις τριχες. Άλλά τ' όν σπουδαιότερον είναι ότι δέν προξενούν μόνον καταστροφήν των τριχών, άλλ' οί βαφές άμφιβόλου ποιότητας προκαλούν και γενικές σοβαρές έπιπλοκές και παθήσεις, όπως δυνατός και χρόνιος κεφαλαλγίς, εκζέματα τ' όν τριχοτού της κεφαλής, τριχοπτώσεις φρυδιών και βλέφαρων, δερματικές γενικές έξανθήσεις, κνισμό άνιπόσφορο, έλάτωση της όράσεως, άπώλεια της έμμήνου ρύσεως, τρώξι των χειρών, όξεία νευρασθένεια, ύποχονδριακήν μελαγχολία και πρόωρον μαρασμόν, άπνία, ποιξίματα τ' όν ποσώπου καταστροφή των δόντων κ.τ.λ. Έκτός αυτών έπέρχεται συχνά και ή τρομερά μολυβδίασις, που προκαλείται από βαφές παρασκευαζόμενες με μεταλλικά άλατα μολύβδου ή άργύρου που εύκολα άπορροφώνται από τ' όν πόρους τ' όν δέρματος της κεφαλής και προκαλούν τις όξείες νεφρίτιδες και άλλες έν γένει σοβαρές έπιπλοκές.

Σήμερα στα διάφορα κομμεία χρησιμοποιούν ευρωπαϊκές βαφές, που κατά πλείστον παρασκευαζόμενες από άνεγνώρισμα είδικά χημικά έργαστήρια είναι όπωσδήποτε άπληλαγμένες από τα πολύ έπικίνδυνα συστατικά χρησιμοποιούμενες δε κατάλλήλως από έμπείρους τεχνίτας περιορίζουν πολύ τ' όν σχετικούς κινδύνους.

Έφ' όσον λοιπόν όλες οί βαφές είναι έπιβλαβείς στα μαλλιά και στην ύγιαν, πρέπει όσο μπορείτε να τις άποφεύγετε. Άλλ' εάν για έπαγγελματικούς ή άνοτέρας βίας λόγους είναι άνάγκη να τις χρησιμοποιήτε

ΖΑΝ ΛΕΚΟΚ

άγοράζοντας μόνες σας τις βαφές, για να είσθε θέσιμες για την προέλευσιν των.

Έκτός, όμως από τις βαφές έχωμε και τ' όν άποχρωματισμό των τριχών, για τ' όν όποιο σήμερα χρησιμοποιούν τ' όν έξυγνέ. Η έλαφρά χησις του για να δοθή χρυσίζον χρώμα σε μία καστανή κόμη, είναι μάλλον άβλαβής. Οί μεγάλες όμως και συνεχείς πλύσεις με έξυγνέ πλύσεις με τις όποιες τα μαλλιά παίρνουν ένα άνοιχτόξανθο χρώμα είναι έπιβλαβείς τόσο για τα μαλλιά όσον και για την ύγιαν.

Γενικώς αυτός ό άποχρωματισμός των τριχών με έξυγνέ δέν έχει βλαβερήν έπίδρασιν εις την γενικήν ύγιαν εκτός τ' όν πονοκεφάλου και της ζάλης που φέρνει

κατόπιν μακροχρόνιου χησις, ξηραίνει όμως τις τριχες και τις κάμει εύθραυστες, προκαλώντας έτσι άκατάσχετη τριχοπτωση.

Συνεπώς φρονώ ότι δέν κερδίζουν οί άποχρωματίζοντες τα μαλλιά των από αίσθητικής άπόψεως, αλλά μάλλον χάνουν γιατί καταστρέφουν σε όλίγον τα πλούσια μαλλιά των, τα όποια είναι τ' όν καλλίτερο στολίδι τ' όν προσώπου.

Στο έπόμενον συνταγές για τα μαλλιά.

Θά σας δώσω μερικές όφέλιμες συνταγές γενικής φύσεως, που μπορείτε άφοβα να μεταχειρίσθε άναλόγως των άναγραφόμενων ένδείξεων.

Δερματολόγος ίατρος Γ. ΛΑΔΑΣ

—Φόρεμα από λαϊνάξ. Γιακάς με μεγάλα ρεβέρ που σχηματίζουν ζιλέ.—Φόρεμα μεταξωτό μαύρο με μανίκια πλισέ και γιακά ντραπέ. Φόρεμα από λαϊνάξ με γαρνιτούρα από κρέπ σατέν. Στο μενταγιόν: Μεγάλος βελούδιος φιδόγκος και γιακάς από άνοιχτόχρωμο μεταξωτό. (Σχετικό άρθράκι στην παραπλεύρως σελίδα).

Ο ήλιος τῶν χιονιῶν

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΚΕΡΕΤ ΝΤΕ ΚΕΝΕΤΑΙΝ

Ὁ ἄνδρας, κοιμισμένος, δνειρευόταν. Ζεστά τυλιγμένος μέσα σὲ προθιές, ξαπλωμένος ἀπάνω στὸ «κάγκ», τὴν ἐξέδρα ὅπου σὲ λίγο θάρχονταν νὰ στριμωχτῇ ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια γιὰ νὰ κοιμηθῇ, δύσκολα ἀντίειχε στὸν χειμῶνα τοῦ Θιέτ, πού εἶναι σκληρὸς στὸν Εὐρωπαϊο πού περιπλανᾶται σὲ κορυφές πού ἡ πιὸ χαμηλὴ ὑπερέβαινε τὰ 2.500 μέτρα.

Ὁ δνειρευόταν τὶς διάφορες σκηνές τῆς ἀναχωρήσεώς του. Τὸ ταξίδι, οἱ φαντασιμῶνι σάν κι' αὐτὸν σύντροφοί του ἀπὸ τὸν πόθο νὰ δοῦν καινούργιους τόπους, νὰ ἐμβαθύνουν στὸ μυστήριο ἐγνωστων πραγμάτων.

Ὑστερα μέσα σὲ μιὰν ἀπέραντη χιονισμένη ἐκταση, πού κύκλωναν γιγάντια τεῖχη, ἡ πτώση του — πού δὲν τὴν ἀντελήφθη τὸ καρσέανι γιὰτὶ μόνος του εἶχε ἀπομακρυνθῇ. Καὶ τὸ ὁδυνηρὸ του ξύπνημα μέσα σὲ μιὰ πρωτόγονη καλύβη σὺν ἡμιμαρτυρίᾳ τοῦ τοῖχου ἀποτέλεσαν, ἐδομάδες τώρα, τὸν μοναδικὸ του ὀρίζοντα.

Μέσα στὸ λαγοκοίμισμά του, ἀκούει ἕνα τραγουδὶ στὴν διάλεκτο τῆς φυλῆς, πού σιγά - σιγά ἔχει ἀρχίσει νὰ τὴν μαθαίνει.

Κοντὰ τοῦ ὁρθώνεται ἡ Νύμα. Ἡ φωνὴ τραγουδοῦ:

«Ἄν μποροῦσα νὰ κατακτῶ τὸ κορίτσι γιὰ τὸ ὅποιο στεναίει ἡ καρδιά μου, θὰ τὸ φύλαγα σάν μαργαριτάρι παρμένο ἀπ' τὰ βάθη τῆς θάλασσας. Θὰ φύλαγα τὸ ὁμορφὸ κορμί της σάν τὰ λευκὰ τουρνουάζια, τὰ τόσο σπάνια καὶ ἐξηγόντας τὴν ἀληθινὴ ζωὴ μου, δὲν θὰ γνώριζα πὰ ἄλλην χαρὰ στὴ γῆ».

Τὸ παλὴν αὐτὸ ἐρωτικὸ τραγουδὶ τοῦ Θιέτ κυρίευε τὴν Νύμα, πού σηκώθηκε ὀρμητικὰ καὶ ὄγῃκε νὰ συναντήσῃ τὸν τραγουδιστὴ. Ἀπ' τὴν μιανουχτῇ πόρτα, φέροντας μαζί του λίγο παγωμένο ἀνεμο, ἕνα ψηλὸ, ἄγριο σκυλί, μὲ μεταξένιο πλούσιο τρίχωμα, ὄρμησε πρὸς τὸν πληγωμένο μὲ στοργή.

Ὁ Πῶλ λεονορταίν τοῦ χάιδεψε γιὰ πολλὰ ὥρα τὸ μεταξένιο τρίχωμα.

Χωρὶς ἐσένα, καλὲ μου φίλε, δὲν θὰ βρισκόμουν πὰ ἐδῶ. Μήπως εὐὸ δὲν ἤσουν πού μὲ ὄρῃκες μισοπεθαμένο καὶ εἰδοποιήσες μὲ τὰ γαυγίσματά σου τοὺς ἀνθρώπους πού περνοῦσαν;

Ὁ σκύλος, κουνώντας ἀργὰ τὴν οὐρὰ του, ἔγλειψε σιγὰ - σιγὰ τὸ χέρι πού τὸν χάιδεψε, σάν νὰ ἤθελε ἀκόμα νὰ ζεστάνῃ τὴν ζωὴ πού εἶχε διατηρηθῇ χάρις σ' αὐτόν.

Ἡ κόρη ξαναμῆκε μὲ μιὰ λάμψη στὰ σκοτεινὰ μάτια της. Ὁρθία μέσα στὸ γουνοτὸ φόρεμά της πού ἐσφιγγε στὴν μέση μιὰ ζώνη μὲ ἀσημένια στολίδια, μὲ καπέλλο ἀπὸ δέρμα ἀλεπούς πού ἀφινε νὰ ξεφεύγουν τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά της, ἐμοιαζε μέσα στὸ μισοσκοτάδι σάν μεσαιωνικὴ πυργοδέσποινα.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξη ἄρχισε νὰ πλέκη χοντρὸ μαλλί:

—Νύμα, γιατί ν' ἀκοῦς αὐτὸν τὸν ἄνδρα; εἶπε ὁ Πῶλ. Κι' ἡ ἴδια μοῦ εἶπε πόσο σὲ τρομάζει αὐτὴ ἡ ληστρικὴ ζωὴ πού ζοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς σου. Σ' ἀγαπᾶ, λές; Ἰσως, μὰ δὲν συλλογίζεσαι τὸν πόνο μου ὅταν θὰ πρέπῃ

νὰ φύγῃ γιὰ τοὺς δικούς μου καὶ νὰ μὴν ξαναῖδῷ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια σου. Ἐλα μαζί μου, ἀγάπη μου. Πίσω ἀπ' τὰ πανύψηλα τεῖχη, πέρα ἀπ' τὰ βουνά, θὰ δῇς τὸν τόπο μου. Τίποτα δὲν ἀντίζει σάν κι' αὐτὸν ὅπως τίποτα δὲν ἀντίζει τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα.

Ἡ Νύμα, ἀργὰ κύτταξε τὸν ξανθὸ ἄνδρα πού εἶχαν σώσει οἱ περιποιήσεις της.

—Οἱ οἰκογένειές μας τὸ ἀποφάσισαν, εἶπε. Πρὶν ἀπὸ δυὸ φεγγάρια, οἱ πατέρες μας ἔβαλαν στὸ μέτωπό μας τὴν καθιερωμένη σφραγίδα τοῦ βουτύρου. Θὰ γίνω γυναίκα του ὅταν ξαναγυρίσῃ.

Ὁ Πῶλ ἤξερε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι. Μέρους τώρα, ἔσάνιζε τὴν νεαρή Θιέτιανὴ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ αὐτὴν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη καὶ κάθε φορὰ ὑπακοὴ στοὺς νόμους τῆς οἰκογενείας.

Ἡ κόρη αὐτῇ, πού ἡ λεπτότης τῶν τρόπων της ἦταν σὲ χτυπητὴ ἀντίθεση μέσα στοὺς πρωτόγονους αὐτοὺς ἀνθρώπους, ν' ἀγαποῦσε ἄραγε τὸ ὁμορφὸ παλληκάρι πού ζοῦσε τὴν ἐπικίνδυνη ζωὴ τοῦ ληστοῦ;

Στὴν χώρα Ἀμντο, στὸ κέντρο τοῦ μυστηριώδους Θιέτ, τὰ καρσέανια περνοῦν δύσκολα ἀνάμεσα στὶς ἐνέδρες τῶν ληστρικῶν φυλῶν, πού τὸ θάρρος τους ἐνισχύεται μὲ τὴν Βουδικὴ θρησκεία πού πιστεύει στὴν μετεμψύχωση.

Ἡ Νύμα προχωροῦσε. Ἡ Νύμα ξαναὄγῃκε γιὰ νὰ ἐοθῇ τὴν μητέρα της νὰ στρώσῃ τὸ «κάγκ». Ἡ ἐξέδρα αὐτῇ πού κατέχει τὴν μιὰ καλύβη εἶναι συνηθὴς κατοικία τῶν ἱθαγενῶν. Τὸ κάτω μέρος της ἀποτελεῖ φούρνο. Τὸ ἀπάνω μέρος χρησιμοποιεῖται γιὰ κρεβάτι ἀμέρους χρησιμοποιεῖται γιὰ κρεβάτι ἀμέρους τὸ σπιτικό, καθὼς καὶ γιὰ τραπεζαρία καὶ γιὰ σαλόνι! Ζέστη ἀφόρητη ἐπικρατεῖ στὴν ἐξέδρα.

Ὁ Πῶλ δυσκολεύθηκε κάπως ὅπου νὰ συνήθισῃ τὴν μύτη καὶ τοὺς πνεύμονας του σ' αὐτὴ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα. «Εἴς ὅμως δευτέρω φύσις: σφαίρα. Ἐξίς ὅμως συνήθισε νὰ πίνῃ τὴν συνήθισε, ὅπως συνήθισε νὰ πίνῃ χωρὶς ἀβία τὸ τσάι τῶν ἱθαγενῶν — ἕνα φριχτὸ μίγμα τσαγιοῦ μὲ νερὸ, σόδα καὶ ἀλάτι, στὸ ὅποιο προστίθεται καὶ βούτυρο!

□ □

Προμηνύματ' ἀνοίξεως. Τὰ χιόνια πού σκέπαζαν τὴν χώρα τὸσον καιρὸ θὰ τὰ διαδέχονταν σὲ λίγο θάμνοι ἀπὸ ροδόδεντρα καὶ ἀζαλέες, πού τὰ ζεστά τους χρώματα θερμαίνουν τὸ βλέμμα, συνηθισμένο νὰ βλέπῃ συνεχῶς λευκὲς, παγωμένους ἐκτάσεις.

Οἱ πληγὲς τοῦ Πῶλ εἶχαν γιαντρευτῇ κι' ἡ ὁρατὴ κόρη τὸν στήριζε στὰ πρῶτα του ὀστά. Ὁ Γάλλος ὅμως δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐμβαθύνῃ στὸ μυστήριο τῆς ψυχῆς της ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε νὰ θαυμάσῃ τὶς φυσικὲς καλλονές.

Οἱ ἄνδρες ἐτοιμάζονταν νὰ φθάσουν στὰ βορειοανατολικά στὴν μεγάλη ἔρημο τοῦ Χόρτον, σπρώχνοντας μπροστὰ τους βώδια μὲ μακρὰ τρίχωμα, τὰ «γιάκς» καὶ τὰ πρόβατά τους πού τὸ μαλλί τους εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς χώρας.

Κάτω ἀπ' τὰ μαῦρα τσαντήρια τους, οἱ «ἄνθρωποι» τῆς ἐρημιᾶς θὰ πῆγαιναν νὰ ζήσουν ὅλο τὸ καλοκαίρι, βόσκοντας

τὰ κοπάδια τους... Οἱ γυναῖκες θὰ ἀνελάμβαναν τὴν φροντίδα νὰ θερίσουν καὶ νὰ φυλάξουν τὸ χωριό.

Ὁ ψηλὸς σκύλος, ὁ κοκκινوترίχης, μὲ τὸ θηλυκὸ του δὲν εἶχαν ἀκολουθήσει τοὺς ἀγρίους συντρόφους τῶν πού θὰ ἐπιτηροῦσαν πολλοὺς μῆνες τὰ κοπάδια στὴν ἐοσκή. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ εἶναι τόσο ἀφωσιωμένα στὸ καθῆκον τοῦ φύλακος πού οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ τὸν ἐμπιστευθοῦν ἀπόλυτα τὴν φύλαξη τῶν κοπαδιῶν πού ἀποτελοῦν τὸν μοναδικὸ τους πλοῦτο, βέβαιον πὼς δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν καθόλου τὰ θηρία καὶ τοὺς ληστές.

Τὸ ψηλὸ ζευγάρι τῶν σκυλιῶν φύλαγε τὴν καλύβη ἀγαπώντας μὲ ἴση ἀφοσίωση τὸν ξανθὸ Γάλλο καὶ τὴν μελαχροινὴ Νύμα.

□ □

Ἐνα δροσερὸ πρωῒν, γεμάτο γλυκεῖς ἀνοιξιὰτικες εὐωδίες, τὸ γαυγισμὰ τους φανέρωσε τὸ πέρασμα ἐνὸς ξένου. Ἡ κόρη, ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὴν δουλειὰ της, πληροφορήθηκε χωρὶς τὴν παραμικρὴ συγκίνησιν τὸν θάνατο τοῦ ἄρραθωνιστικοῦ της. Σὲ μιὰν ἐνέδρα, κάποια σφαῖρα εἶχε στείλει τὸ πνεῦμα του στὸ Μπάρντο, ἀπ' ὅπου λίγες καθιερωμένες προσευχὲς, εὐλαδικὰ ἐπωμῆνες, θὰ τὸ ἐθγαζαν ἀσφαλῶς γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτύχουν μιὰ μετεμψύχωση ἀξία ἐνὸς «Γενναίου μὲ γερὴ καρδιά».

Ἡ Νύμα δὲν εἶπε λέξη. Σεβόμενος τὴν σιωπὴ της, ὁ Γάλλος μόνον ἀφοῦ πέρασαν κάμποσες μέρες, τόλμησε νὰ κάμῃ μιὰ δειλὴ παρατήρησιν γιὰ τὴν εἰδησιν πού μετέτρεπε τὴν ζωὴ της. Ὑστερα τόλμησε νὰ τῆς μιλῇ γιὰ ἀναχώρησιν.

—Τὸ ὄνομά σου σημαίνει «ἥλιος», καὶ θὼς μοῦ εἶπες κάποτε, Νύμα μου: ἥλιος μου, πὼς μπορῶ νὰ φύγω χωρὶς ἐσένα; Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ παρουσία σου στὸ πλευρὸ μου μοῦ εἶναι τόσο ἀπαραίτητη ὅσο κι' ὁ ἥλιος στὴν ζωὴ κάθε ὑπάρξεως...

Τότε μόνον ἡ Νύμα, μυστηριώδης κι' ἀπαθὴς, μίλησε. Τὰ κοτεινὰ μάτια της, βυθίζοντας μέσα στὰ δικά του τὰ γαλανά. Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

—Πρέπει νὰ φύγῃς ξανθὲ ξένη. Οἱ ζωές μας δὲν εἶναι φτιαγμένες γιὰ νὰ ἐνωθοῦν.

»Φύγε. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς ποτὲ στὶς πλαγιές τοῦ βουνοῦ Τάγκλα πού λίγο ἔλειψε νὰ γίνουν ὁ τάφος σου.

»Γιὰ νὰ μὴν ξεχάσῃς ὅμως ἐκείνην πού μέσα στοὺς χιονισμένους ἐρημότοπους θὰ σὲ συλλογίζεται πάντα, πάρε αὐτὰ τὰ σκυλιὰ πού τὸ ἔχει ὑπῆρξε σωτὴρ σου. Ὅταν χαϊδεύς τὸ τρίχωμά τους καὶ τὰ μάτια σου κυττάζουν τὰ χρυσὰ μάτια τους πού ποῖδες ἔχει ποῖο μυστήριο κρύβουν, θὰ ξαναβλέπῃς ἴσως καμμιὰ φορὰ τὴν Νύμα, τὸν «ἥλιο», μέσα στὶς ἀνταυγίες τους.

Τὸ καρσέανι προχωροῦσε στὶς πλαγιές. Ὁ Πῶλ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς δυὸ πιστοὺς συντρόφους του, τὸ πῆρε ἀπόφραση. Ὅταν ἐστρεψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ ρίξῃ ἕνα στερνὸ βλέμμα, τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε νὰ θολώνουν τὰ μαῦρα μάτια πού τὸν ἐβλεπαν νὰ ἀπομακρύνεται.

ΠΑΚΕΡΕΤ ΝΤΕ ΚΕΝΕΤΑΙΝ

Συνοικέσια... Προξενήτρες... Πρακτορεῖα Γάμων...

Ὑπάρχουν μερικὲς γυναῖκες πού ἔχουν τὸ θεῖο χάρισμα τοῦ λόγου! Μόλις ἀποφασίσουν νὰ σὰς πιάσουν στὴ γλώσσα τους δὲν γλυτώνετε ἀπὸ τὴν γοητεία τοῦ ἔστω κι' ἂν ἔχετε τὸν διάβολο μπάρμπα! Μπορεῖτε νὰ διαμαρτύρεσθε, νὰ θυμώσετε, νὰ ὀρκίζεσθε σ' ὅλους τοὺς Ἁγίους τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου ὅτι δὲν θὰ χορέψετε τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα, μπορεῖ νὰ προτιμᾶτε ν' αὐτοκτονήσετε παρά νὰ παντρευθῆτε. Δὲν τὶς τρομάζετε. Ἐχουν μιὰ καταπληκτικὴ διαίσθησιν. Εἶναι τρομεροὶ ψυχολόγοι καὶ καταλαβαίνουν ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ διαμαρτυρίες σας εἶναι... νάξια! Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν καταπιάνεται μὲ τὸ γάμο ἔστω καὶ γιὰ νὰ τὸν κοροϊδέψῃ ἂν δὲν θέ-

λη νὰ παντρευθῇ. Ὁ γάμος εἶναι ἕνα μαγικὸ καλὶ ἀναμμένο κάρβουνο! Παίζουν λοιπὸν μὲ τὴν φωτιά οἱ φρόνιμοι καὶ συνετοὶ ἄνθρωποι; Κι' αὐτὸ μπορεῖτε γιὰ τὸ καταλάβετε στὶς συζητήσεις πού κάνουν ὅλα τὰ κορίτσια στὶς φιλικὲς τους συγκεντρώσεις. Κανένα δὲν σὰς λέει:

—Κύριε, ἀπεφάσισα νὰ παντρευθῶ.

»Ὅλα σὰς ὀρκίζονται ὅτι ἀγαποῦν τὴν ἑλευθερίαν τους, ὅτι θὰ νυμφευθοῦν ὅταν... μεγαλώσουν, ὅτι θέλουν νὰ χαροῦν τὴν ὁμορφίαν τῆς νεότητός των. Κι' ὅστόσο, κι' ὁ πῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ καταλάβῃ αὐτὸ αὐτὸ εἶναι «κόλπο» καὶ ὅτι πρέπει νὰ φυλάγεται γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάσῃ τὸ δίχτυ τοῦ γάμου. Αὐτὸ τὸ δίχτυ ὡς γνωστὸν εἶναι στημένο στὸ γοητευτικὸ βλέμμα τῶν γυναικῶν. Μερικὲς ὅμως τὸ ἔχουν στήσει ἀκόμη καὶ σ' αὐτὰ τὰ καλλιγράμμα πόδια τους! Προσοχὴ λοιπόν: Κίνδυνος - Θάνατος ἡ δυστυχὴ γυναίκα!

Μακριὰ ἀπὸ τοὺς πειρασμούς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου κι' ἀπὸ τὰ γλυκόλογα. Πιάνεσθε στὴν ἀπόχρησιν ὅπως ἡ πεταλοῦδα στὸ δίχτυ τοῦ παιδιοῦ. Καὶ τότε σὰς μαδοῦν τὰ φτερά τῶν δειρῶν σας καὶ σὰς κάνουν ἕνα φτωχὸ καὶ δυστυχισμένο ἄνθρωπο πού φροντίζει γιὰ τὴν διαίτησιν τοῦ εἴδους καὶ γιὰ τὴν συντήρησιν τοῦ σπιτοῦ του μὲ ἀκρίβεια ρολογιῶ.

Πόσο πεζὴ εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια ἡ ζωὴ μας! Ἡ εὐτυχία, ἡ χαρὰ μας, ὅλα τὰ αἰσθήματα πού συγκινοῦν τὴν φτωχὴ καρδιά διακοῦν μόνον λίγες στιγμές. Ἐπειτα γινόμεστε πάλι οἱ δυστυχεῖς «ρομπότ» πού παλεύουν ἀκούραστοι γιὰ λίγα νοσήματα!

Αὐτὲς λοιπὸν οἱ ἐκπληκτικὲς γυναῖκες, οἱ περίφημες προξενήτρες εἶναι ἡ ὄγδοη

πληγὴ τοῦ Φαραώ. Οἱ ἄνδρες φυσικὰ τίς ἀποφεύγουν ὅπως... ὁ διάβολος τὸ λιβάρι. Μὰ τὰ κορίτσια εἶναι ἀδύνατον νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ γλώσσα τους. Ὅταν μιὰ προξενήτρα ἀποφασίσῃ νὰ παντρεύῃ ἕνα κορίτσι, θὰ τὸ παντρεύῃ ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ. Πές, πές, πές, τοῦ παίρνει τὸ μυαλὸ καὶ τὸ κάνει νὰ ἐρωτευθῇ τὸν ὑποψήφιο σύζυγό της:

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος παιδί μου, τῆς λέει, εἶναι ἀληθινὸ μάλαμα! Εἶναι καλὸς «κουβαλιῆς», σωστὸς νοικοκύρης. Θὰ σὲ ἔξῃ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ θὰ σὲ προσκυνᾷ σάν Παναγία. Εἶναι χρυσοχέρης! Καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα θὰ κουβαλᾷ στὸ σπῆτι σου. Ἐπειτα εἶναι κι' ἀπὸ σόι. Ὁ πατέρας του ἔχει τρεῖς πολυκατοικίες... στὴ θάλασσα. Ὅσο γιὰ τὴν μητέρα του αὐτὴ ἦταν ἀνηψιά τῆς θυγατέρας τῆς σκλάβας τοῦ Ἀλῆ - Πασᾶ πού τοῦ... ἔδιωχνε τὰ κουνούπια!

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὲς τίς πληροφορίες τὸ κορίτσι ἀρχίζει νὰ συλλογίζεται σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Ἐνας ἄνδρας «χρυσόχερης», «νοικοκύρης» καὶ «κουβαλιῆς» βρίσκεται τόσο δύσκολα στὴν ἐποχὴ μας! Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ πῇ τὸ «ναί» στὴν προξενήτρα! Κι' ἐκείνη σπεύδει ν' ἀναγγεῖλῃ στὸν γαμπρὸ τὴ χαρμόσυνη εἰδησιν:

—Κάνε τὸ σταυρὸ σου παιδί μου, κι' ἀνάψε κι' ἕνα κερί στὴ Μεγαλόχαρη. Τὸ «πουλάκι» μας εἶπε τὸ «ναί». Κύτταξε τώρα νὰ μὴ τὸ «κακοκαρδίσης» μὲ τίς μπερμπαντιές σου!

Θεὸς φυλάξοι! Ὁ νέος ἔχει πάντα σκοτὶ τὸ ἱερό. Θέλει νὰ λύσῃ τὸ τραγικὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του. Μὲ τίς δυὸ χιλιάδες τὸ μισθὸ πού παίρνει ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἔχει κατορθώσει νὰ χρωστήσῃ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του. Ἐλπίζει ὅτι ἡ παντρεὰ κι' ἡ προικὰ τῆς νύμφης θὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο καὶ παίξῃ μ' ἐξαιρετικὴ εὐσυνειδησία τὸ ρόλο τοῦ γαμπροῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα; Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὅταν θὰ περάσουν οἱ πρῶτες τρυφερότητες, βλέπει τὴν παγίδα στὴν ὁποία τὴν ἔρριξε ἡ γλώσσα τῆς προξενήτρας. Μὰ τὸ μοῖραϊο πὰ ἔχει συντελεσθῇ. Ἐτοὶ ἀνταγέζεται νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση καὶ νὰ συνεχίσῃ αὐτὴ τὴν ἀτυχὴ συμβίωση.

ἘΝΑ ΕΦΗΜΕΡΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ...

ΚΑΤΑΤΡΕΓΜΕΝΟΣ

Ὡστόσο τὰ συνοικέσια πού σκαρδύνουν οἱ προξενήτρες δὲν εἶναι ὅλα τόσο κατεργάρικα. Ἐνα πλήθος ἀνθρώπων χρωστοῦν τὴν συζυγικὴ εὐτυχία τους σ' αὐτὰ τὰ παράδοξα πλάσματα. Αὐτὲς κατορθώνουν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ θάνατο τοὺς δειλοὺς ἐρωτευμένους, τοὺς ἀδιόρθωτα ρωμαντικούς. Μὲ λίγα ἐκατοστάδραχμα ἀναλαμβάνουν νὰ τοὺς περάσουν τὸ βαρὺ χαλινάρι τοῦ γάμου καὶ νὰ τοὺς μεταβάλουν σὲ ὑποζύγια. Αὐτὲς πάλι σώζουν τοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν βαρεθῇ τὰ ἐφήμερα συνοικέσια καὶ ζητοῦν νὰ βροῦν μιὰ δική τους γυναίκα καὶ λίγη τρυφερότητα. Κι' οἱ ἴδιες συμμορφώνουν ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα γεροντοπαλλήκαρα πού κυνηγοῦν στὸ δρόμο τίς ὁμορφες μαθητριόλες καὶ ἐπιμένουν νὰ βάφουν μαῦρα τὰ μαλλιά τους. Δὲν πρέπει λοιπὸν κανεὶς νὰ τίς περιφρονῇ. Αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶναι μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀξιοθαύμαστες. Γι' αὐτὸ κιόλας θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ συνοικέσιά τους στὸ προσεχές φύλλο μας. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ σὰς ἀναφέρουμε τὰ συνοικέσια τριῶν... γιαντρῶν. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ διαβάσετε. Σήμερα κι' οἱ τρεῖς αὐτοὶ «σπουδαῖοι» ἐπιστήμονες περνοῦν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος εἰς τὴν Εὐρώπην. Κι' ὁπότε αὐτὴ τὴν εὐτυχία τους τὴν ὀφείλουν σὲ μιὰ ἐρασιτεχνικὴ προξενήτρα τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, τὴν κ. Δ. Μ. Αὐτὴ ἡ ἡλικιωμένη ἀριστοκράτισσα, πασίγνωστη στὰ καλύτερα σαλόνια τῆς πρωτεύουσας, ἔχει μιὰ μεγάλη ἀδυναμία: τῆς ἀρέσει τὸ φλέρτ τῶν νεαρῶν. Στὸ μέγαρό της ποτὲ δὲν θὰ συναντήσῃ ἡλικιωμένους ἀνθρώπους. Ἀπεχθάνεται τὸ γῆρας ὅσο λατρεύει τὴν νεότητα. Ἐξαιτίας αὐτοῦ πιστεύει ὅτι εἶναι νεά. Ἀλλ' ὅσοι τὰ ἱνστιτοῦτα Καλλονῆς φροντίζουν νὰ διατηρῶν δροσερὴ καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη τὴν ὁμορφίαν της. Ἡ κ. Δ. Μ. εἶναι τακτικὴ θαμὼν τῶν χορευτικῶν τσαγιῶν τοῦ «Σέσιλ» τῆς Κηφισιάς, τῶν δεξιῶσαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῶν εὐστηρῶν ἀριστοκρατικῶν δεξιῶσαν τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος! Εἶναι πασίγνωστη ὅπως ἡ μοῖρα κ. Φ., ἡ στενὴ φίλη ἐνὸς ἀνώτερου στρατιωτικοῦ.

Ἡ κ. Δ. Μ., λοιπόν, ὅταν θὰ βαρεθῇ τὸ «φλέρτ» τῆς ἔχει τὴν μαγία νὰ τὸ παντρεύῃ! Ἐτοὶ εἶναι βεβαία ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ δονζουανικά κατορθώματά του καὶ θὰ διατηρήσῃ γι' αὐτὴν τίς πιὸ καλύτερες ἀναμνήσεις. Ἐπειτα αὐτὸ τὸ συνοικέσιο εἶναι πάντα ἡ ἀμοιβὴ γιὰ τίς ὑπηρεσίες πού τῆς προσέφερε τὸ «φλέρτ» τῆς καὶ γιὰ τίς εὐχάριστες στιγμὲς πού τὴν ἔκανε νὰ περάσῃ μὲ τὴ συντροφία τοῦ.

Μὴ φαντασθῆτε ὅμως ὅτι εἴμαστε κουσομπόληδες! Αὐτὰ τὰ πράγματα πού

σας αναφέρουμε είναι πασίγνωστα και αληθινά. "Αλλωστε όλοι οι άνθρωποι που συχνάζουν στα κοσμικά κέντρα τα ξέρουν με κάθε λεπτομέρεια. Μπορείτε λοιπόν να τους ρωτήσετε κι' εσείς.

"Ωστόσο ή κ. Δ. Μ. έδω και λίγο καιρό έπαθε ένα αφάνταστο «κάξο» κι' ακόμη τό φυσάει και δέν κρύνει τό άσχημο παιγνίδι που της έπαιξαν.

Οι τρομεροί «φαρσέρ» ήταν τρεις νεαροί κι' έξυπνοι γιατροί από την έπαρχία, οι κ. κ. Ν. Π., Ζ. Χ. και Σ. Κ. Μόλις πήραν τό δίπλωμά τους, έφτιαξαν από ένα κουστούμι, λουστραρίσθηκαν, πήραν μοιραίο ύφος κατακτητών κι' άρχισαν να συχνάζουν εις τά κοσμικά κέντρα.

—Εγώ έλεγε ο ένας θα παντρευθώ με φράγκο ή κουμπούρα, έννωδών ότι ή θα έκανε ένα πλούσιο γάμο ή θα τόν έμπλεκε καμμία «άριστοκράτισσα» του Γιαννάκη και θα τόν ανάγκαζαν οι δικόι της να την παντρευθώ με τό πιστόλι!

—Εγώ, έλεγε ο άλλος, θα παντρευθώ μόνον τρία έκατομμύρια.

Και ο τρίτος είχε ύψωση τις αξιώσεις του μέχρι μιάς πολυκατοικίας της οδού Πατησίων!

Ο κ. Ν. Π. ήταν γιατρούδακι σ' ένα δημόσιο νοσοκομείο που για να τά φέρνι βόλτα κοιμόταν μέσα στο ίδρυμα γιατί δέν είχε να πληρώσει νοίκι! Σ' αυτό τό δωμάτιο μάλιστα είχε κρεμάσει ένα κάδρο, μιά λιθογραφία της πατρίδας του με τά ύψηλά βουνά της και τά κρυσταλλένα της νερά. Παρίστανε μιά βλάχα που άρμεγε μιά αγελάδα! «Αϊ, κατα-καυμένη Λειβαδιά!»

Ο κ. Ζ. Χ. έργαζόταν σ' ένα άλλο νοσοκομείο κι' έπαιρνε πουρμπουάρ από τους άρρώστους για να ίσοσκελίσει τόν προϋπολογισμό του.

Και ο κ. Σ. Κ. εξακολουθούσε να συντηρείται από τό πενιχρόν βαλάντιον του πατέρα του.

Και οι τρεις τους όμως ήταν γεμάτοι έλπίδες κι' έκαναν πολλά και τολμηρά όνειρα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Στό προσεχές: "Η γνωριμία τών τριών γιατρών με την κ. Α. Π. Μιά στρατηγική πολιορκία. "Η συνωμοσία που καταλήγει σέ θρίαμβο. Διασκεδάσεις στο μπάρ της Γλυφάδας με άφθονη σαμπάνια. "Ενας έρωσ σέ τρεις συνήχειες! Πώς γνώρισαν τις πλούσιες γυναίκες των. "Η έπιρροή της Α. Π. "Η τραγωδία τριών σοάκων!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΝΕΤΕ

- "Η πολλή λεπτοτης, είναι πονηρία.
- "Η πολλή αυστηρότης, είναι άπανθρωπια.
- Τό πολύ θάρρος, είναι θρασύτης.
- "Η πολλή οικονομία, είναι φιλαργυρία.
- Τά πολλά αγαθά, είναι βάρος.
- Οι πολλές τιμές, είναι σκληριά.
- Τά πολλά γλέντια οδηγούν στον γιατρό.
- Τό πολύ πνεύμα, μάς κάνει δύσπιστους.
- "Η πολλή έμπιστοσύνη μάς καταστρέφει.
- "Η πολλή καλωσύνη είναι βλακεία.
- "Η πολλή υπερηφάνεια είναι άλαζονεία.
- "Η πολλή φιλοφροσύνη είναι μικροπρέπεια.
- "Η πολλή ευγένεια, είναι άνουσίτης.
- Και τό να μιλάει πολύ κανείς έτσι επιγραμματικώς, είναι... ήλιθότης.

ΜΙΣΤΕΝΥΚΕΤ

Τό πραγματικό όνομα της Μιστενυκέτ είναι Ζάν Μπουρζουά. Γεννήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου. Δέν είναι καθόλου εύκολη στις συνεντεύξεις. «Αντιπαθώ την άδικαιρίσια σέ κάθε της μορφή» λέγει στους δημοσιογράφους. "Όσο για την ηλικία μου, από την εποχή που άρχισαν να λέν ότι είμαι πενήντα χρόνων, έπαυσα πιά να ενδιαφέρωμαι γι' αυτή. Στις επιστολές που παίρνω, άλλοτε άπαντώ κι' άλλοτε όχι».

Χαρακτηριστικά. Οι γάμπες της είναι οι πιο διάσημες και οι πιο δημοφείς γάμπες του Παρισιού. "Αφθονα μαλλιά ξανθά οξυγεναρισμένα, μάτια πράσινα που αλλάζουν έκφραση κάθε λεπτό, εύθυμη ή μελαγχολική αναλόγως του καιρού και της... μεταλλάσσας που φορεί. "Υψος: 1,52 μ. Βάτος: 59 κιλά. Είναι λαίμαργη, ζοφερή, άγαπά όλα τά σπόρ, και άντιπαθεί τρομερά κάθε πράγμα ήρεμο, άργό, στάσιμο, άσυχρόνιστο. Πατινάρι, ίππειο, σφαίρει, κολυμπά, παίζει τένις, και οδηγεί γιότ.

Είναι περιττό φυσικά να γράψωμε πως χορεύει! "Αγαπά την έξοχη και μένει συχνά κοντά στη θάλασσα. "Έχει μιά μανία: τά παπούτσια. Δέν έχει πόσα ζευγάρια παπούτσια έχει. "Ενα πάθος: τούς σκύλλους. "Έχει δεκατρείς και κρατά μαζί της τόν άσχημότερο. Μιά λατρεία: τά παιδιά. Δίνει πάντα τό ώραιότερο παιγνίδι στο πιο κινησιόφιλο παιδί. "Έξερει ότι τά δημοφιλή παιδάκια και κάθε χρόνο κάνει σέτι της ένα θαυμάσιο Χριστουγεννιάτικο δένδρο για τά φτωχά παιδιά. Θεωρεί την φιλάνθρωπία ως την πιο εύχάριστη μορφή του έγωισμού. "Αγαπά την "Ανναπέλα «που είναι τόσο φρόνιμη όσο εγώ είμαι τρελλή» λέγει μόνη της: "Η συμπάθεια γεννιέται από τις άντιθέσεις.

Η ζωή της. "Όταν ήταν στο σχολείο, διασκεδάζε τις άγαθές καλόγριες χορεύοντας και πηδώντας άδιάκοπα σάν μαίμου. "Αργότερα διασκεδάζε και γοήτευσε τό κοινόν τόσο στο θέατρο όσο και στο μουζικ-χόλλ, τόο όπου είναι ή μεγαλύτερη δόξα.

Τά φίλμ της. Πολλά βουβά: «Η Εξοδεργα, "Η κόρη του ρακοσυλλέκτου με τόν Χάρρυ Μπόρ, οι "Αθλοί, Λουλουδι του πεζοδρομίου, Λουλουδι του Παρισιού κ.λπ. Τώρα γυρίζει την πρώτη όμιλούσα ταινία της «Ριγκολμπός».

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Πρό όλίγου καιρού ένας συμβολαιογράφος της Νέας "Υόρκης όνόματι Βόρμπεκ, έδε να μπαίνει στο γραφείο του μιά νέα και άρκετά όμορφη γυναίκα. "Αφού τού συστήθηκε τού δήλωσε:

—"Ημουν καμαριέρα κύριε Βόρμπεκ σ' ένα γιότ στο όποιο εργαζόταν και ο άντρας μου ως μάγειρος. Στο τελευταίο ταξίδι μας υπήρχε και ένας νεαρός επιβάτης. "Αγαπήθηκαμε τρελλά μ' αυτόν και για να ήσυχάσουμε από τις ύποψίες τού άντρός μου, άποφασίσαμε να δραπετεύσουμε με μιά βάρκα. Πραγματικά αυτό και κάναμε έπωφελομένοι μιάς ώρας που τό πλοίο είχε σταματήσει σ' ένα μέρος. Προχωρήσαμε με την βάρκα και βγήκαμε σ' ένα έρημο νησί. "Εκεί μέναμε τρεις μήνες. Ο φίλος μου όμως ο όποιος είχε μεγάλη περιουσία, άρρώστησε και πέθανε ξαφνικά. "Ωστόσο πρόφτασε και έκανε την διαθήκη του. Με την διαθήκη του αυτή με καθιστά γενική κληρονόμο του. "Από τό νησί γύρισα μόλις πρό όλίγων ήμερών και ο δικηγόρος μου μου σύστησε μέχρις ότου γείνουν οι διάφορες διατυπώσεις που θα με καταστήσουν γενική κληρονόμο, να έρθω να καταθέσω την διαθήκη τού φίλου μου σ' έναν συμβολαιογράφο. Κι' άκριβώς αυτόν τόν σκοπό έχει ή επίσκεψή μου κ. Βόρμπεκ. Δέν ξέρω αν θα είχα τό δικαίωμα...

—Κάνετε πολύ καλά κυρία μου, άπάντησε ο συμβολαιογράφος στην επισέπτηα. Αυτό που κάνατε ήταν όχι μόνο άπαράίτητο αλλά και νόμιμο.

"Υστερα άνοιξε τό χρηματοκιβώτιό του και δείχνοντας τό έσωτερικό του, πρόσθεσε: —"Εδώ θα κλειδώσουμε την διαθήκη τού φίλου σας ως την ήμερα που θ' άνοιχτεί.

Στά λόγια όμως αυτά τού κ. Βόρμπεκ ή νέα γυναίκα άναπήδησε ξαφνιασμένη, όρη από τρόμο.

—Αυτό κύριε, είναι τελείως αδύνατο! είπε. Δέν μπορώ με κανένα τρόπο να τό δεχτώ.

—"Αδύνατο! άπόρησε ο συμβολαιογράφος. Και γιατί;

"Η επισέπτηα έμεινε για λίγο σιωπηλή. "Υστερα έμυστηρεψήκε στον συμβολαιογράφο τά έξης καταπληκτικά και άπίστευτα πράγματα.

—Στό έρημο εκείνο νησί κ. Βόρμπεκ, δέν υπήρχε φυσικά τίποτα από ό,τι χρειάζεται για να γράψω κανείς. Ο φίλος μου ώναγκάστηκε τότε να χρησιμοποιήσει μύτερά άγκάθια και μελάνη σουπιάς και να γράψει πάνω στην... πλάτη μου την διαθήκη του, έν είδαι στιγματισμού. Πόνεσα βέβαια πολύ, αλλά έν τέλει έγινε ό,τι έπρεπε. "Η διαθήκη γράφηκε και μάλιστα άνεξίτηλα, στην πλάτη μου.

Ο συμβολαιογράφος έμεινε κατάπληκτος. "Η περίπτωση ήταν σ' αλήθεια πρωτοφανής.

—Αυτό είναι πρωτόκουστο! είπε. Πώς μπορεί να γίνει τώρα ή κατάθεση της διαθήκης!...

Κι' όμως βρέθηκε τρόπος. "Απλούστατα ή πλάτη της ένδιαφερομένης επάνω στην όποια ήταν γραμμένη ή διαθήκη... φωτογραφήθηκε παρουσία τού συμβολαιογράφου και ένός δικαστού και ή φωτογραφία κατετέθη στον συμβολαιογράφο υπό μορφήν άυτογράφου διαθήκης.

Λίγες μέρες αργότερα, αφού όλες οι διατυπώσεις τελείωσαν, ή ένδιαφερομένη εισέπραξε πράγματι όλην την κληρονομία που της είχε άφήσει ο φίλος της με την τόσο περιεργή διαθήκη του.

07 JEAN DE LA HIRE

Οι "Ερμείοι έλυσαν τά δεσμά τών αϊχμαλώτων τους και τούς περικύκλωσαν πωληλοί. "Ενας άρχηγός τους τότε σφύριξε, ένας άλλος έκαμε τό ίδιο. "Υστερα περίμεναν.

8. ("Η συνέχεια)

—Γιά-σιγά, ο Πάλ σηκώθηκε. "Ηθελε να άπάντησε, σύμφωνα με τά μέσα που διέθετε. Συνοδεύοντας τά λόγια του με έκφραστικές κινήσεις, είπε άπλά:

—Πεινούμε και διψούμε.

"Υστερα ξανακάθισε.

Οι δυο άρχηγοί έκαναν συμβούλιο κουτώντας την προβοσκίδα τους και σφυρίζοντας. "Υστερα, στράφηκαν προς τό πληθος κι' έκαναν μιά χειρονομία.

Τά πυκνά στίφη τών "Ερμείων παραμέρισαν και πρόβαλαν τέσσερις μονόποδες που σήκωναν έναν σκοτεινόν όγκο. Τόν άφισαν μπροστά στους τρεις γηϊνους κι' άποσύρθηκαν.

Ο Πάλ εξέτασε τόν μαύρο όγκο που είχαν ρίξει μπροστά του.

—Μά είναι μονόπου! φώναξε. Μόνο που δέν έχει γαμπώνυχες στο χέρι και στο πόδι κι' είναι πιο θρεμμένος άπ' τούς άλλους...

—Σάν να τόν έχουν παχύνει ξεπίτηδες, είπε ο Φραντσέσκο.

Συλλογίστηκαν για μιά στιγμή και ξαφνικά, ο Πάλ ψιθύρισε:

—Φοβούμαι ότι άρχισα να καταλαβαίνομαι!...

"Η ένέργεια τών "Ερμείων δέν άργησε να έξηγηθώ.

Βλέποντας τούς αϊχμαλώτους να στέκονται άναποφάσιτοι, οι δυο άρχηγοί έκαναν και πάλι συμβούλιο. "Υστερα, ο ένας γονάτισε κοντά στον εξαπλωμένο μονόποδα.

Ξαφνικά, ο άρχηγός τού έβύθισε τούς γαμπώνυχες του μέσα στο σώμα με τόση δύναμη που ο δυστυχισμένος μονόποδος άρχισε να τραντάζεται με σπασμούς, προσπαθώντας ν' άπαλλαγεί άπ' την θανάσιμη έπίθεση. Τό αίμα του, ένα άσπρουλό όγυρο, χυνόταν άφθονο άπ' τις πληγές του.

Τότε, ο άρχηγός κόλλησε την βεντούζα της προβοσκίδας του επάνω σε μιά πληγή κι' ένω τό θύμα του σπαρταρούσε άκόμα, άρχισε να τού ρουφά λαίμαργα τό αίμα!

—"Ω! Πάλ! Πάλ! στέναξε ή Λόλα κρύβοντας τό πρόσωπό της άνάμεσα στα χέρια της.

Ο Πάλ κι' ο Φραντσέσκο ήσαν σάν άπολιθωμένοι. Κι' ο Γάλλος κατάλαβε μονομιάς ένα σωρό πράγματα... Οι "Ερμείοι τρώνται μεταξύ τους. "Ασφαλώς, στον πυρακτωμένο πλανήτη τους δέν ζούσε τίποτε άλλο έκτός από αυτούς. Θα άναπαράγονταν όμως καταπληκτικά, θα έβριθαν σάν τούς ποντικούς και τά κουνέλια της Γης. Και τόσο για να ζούν, όσο για να έμποδίζουν την υπερπαραγωγή τού είδους των, οι "Ερμείοι άλληλοτρώγονταν.

Και, σάν να είχε άνοιξει την δρεξη τού πληθους τό θέαμα τού άρχηγού που ρουφούσε τό αίμα τού μονόποδος, έκκωφαντικά σφυρίγματα ξέσκισαν την άτμόσφαιρα. Κι' άλλοι μονόποδες, παχουλοί και χωρίς γαμπώνυχες, ώδηγήθησαν μπροστά στους Γηϊνους. Και τό πληθος τών μαύρων τερατιδίων ώρμησε σέ λίγο... Οι προβοσκίδες με την βεντούζα τους ρουφούσαν τό άσπρουλό όγυρο...

"Υπνωτισμένοι άπ' τό θέαμα, ο Πάλ κι' ο Φραντσέσκο δέν είχαν τό θάρρος να κάνουν την παραμικρή κίνηση.

Και σέ λίγο, καθώς οι μονόποδες «τροφοί» δέν ήσαν παλυάριθμοι σ' αυτό τό μέρος, είδαν "Ερμείους ψηλόμενους να καταβάλλουν άλλους "Ερμείους πιο κοντούς, να τούς κρατούν χάρω...

Φρίκη! Φρίκη!! Φρίκη!!!

Ξαφνικά, ο Πάλ άνατρίχιασε από αγωνία. Μιά σπαρτακτική κραυγή της Λόλας είχε ξεσκίσει τά αυτιά του και διέλυσε την γοητεία.

"Η Λόλα εξαφανιζόταν παρασυρομένη από ένα κοπάδι τεράτων. Γαμπώνυχες κρατούσαν τά χέρια της και προβοσκίδες άπλώνονταν προς τά μάτια της που είχαν πεταχθεί έξω από τις κόγχες τους άπ' την φρίκη...

Ο Πάλ ώρμησε ώπλισμένος μ' έναν μονόποδα που είχε άδράξει άπ' τό πόδι... Και ο Φραντσέσκο αγωνιζόταν ήδη άνάμεσα στο κοπάδι τών άπαγαγέων.

Πώς άραγε κατόρθωσαν να γλυτώσουν την Λόλα άπ' τά άπαίσια τέρατα... Ο

Φραντσέσκο είχε άρπάξει την νέα κι' έφευγε τρέχοντας, με φοβερά πηδηματά, επάνω άπ' τούς μονόποδες που σφύριζαν δαιμονιωδώς, προς τό σκοτεινό στόμιο μιάς στοας. Ο Πάλ τόν άκολούθησε χτυπώντας όλόγυρά του με μονόποδες που άρπαζε κραδαινόντάς τους κι' ύστερα τούς ξαναπετούσε διαιελισμένους.

—Φραντσέσκο, φώναξε, δέν θα βλέπουμε μέσα στην στοά ένν έκείνοι θα μάς βλέπουν!

—"Εχω σπύρτα! άποκρίθηκε λαχανιασμένος ο "Ισπανός.

"Εφθασαν στην στοά. Ο Φραντσέσκο με τό φορτίο του εξαφανίστηκαν μέσα στο σκοτάδι.

—Φώναζε! φώναζε, Φραντσέσκο! για να μην σε χάσω!

Κι' ο ίδιος χώθηκε μέσα στο σκοτάδι της στοας.

Ο Φραντσέσκο έβγαζε μιά κραυγή σέ κάθε πηδηματά. Ο Πάλ τόν άκολουθούσε και τού άπαντούσε.

Ξαφνικά, άντελήφθη πως μάταια άγωνιζόταν. "Ολόγυρά του δέν βρισκόταν κανένας μονόποδος. Πέταξε τά λείψανα τού τελευταίου μονόποδος και φροντίζοντας να μην χάσει τόν Φραντσέσκο, άρχισε να τρέχει περισσότερο.

"Ακουσε τόν θόρυβο τών σφυριγμάτων να λιγοστεύει ώπου χάθηκε όλωσδιόλου.

—Φραντσέσκο! φώναξε.

—Σενιόρ!

—Δέν άκούω τίποτα πιά... "Επαψαν να μάς κυνηγούν.

—Αφού είναι έτσι, άς σταματήσουμε... "Εδώ, σενιόρ, νάμαι... Μην προχωρήσετε... Περιμένετε να άκουμπίσω χάρω την σενορία και ν' άνάμω ένα σπύρτο...

—Πάλ! Πάλ! φώναξε ή Λόλα Μεντές. "Η σοβαρότης τού κινδύνου την είχε έμποδίσει να λιποθυμήσει.

"Ετρίξε ένα σπύρτο... Μιά γαλάζια φλογίτσα φάνηκε και ύψώθηκε στον άέρα, στα δάχτυλα τού Φραντσέσκο.

Ο Γάλλος κι' ο "Ισπανός είδαν ο ένας τόν άλλο καταπατωμένο, με κούρελιασμένα ρούχα.

—Θέέ μου! φώναξε ή Λόλα, είσθε πληγωμένοι κι' σ' έδυο σας!...

Οι τρεις φυγάδες εξέτασαν βιαστικά τό μέρος όπου βρισκόταν: ήταν μιά ψηλή κι' εύρύχωρη στοά.

—Πρέπει να εξακολουθήσουμε να τρέχουμε! είπε ο Πάλ. "Εκπληκτο άπ' την αντίστασιν μας και την φυγήν μας, τό πληθος τών μονόποδων άσφαλώς θα έλγει άκόμα διστακτικό... Οι άρχηγοί όμως δέν θ' άργήσουν να άνακτήσουν τό κύρος των και να έπαναφέρουν την τάξη. "Ασφαλώς θα μάς καταδιώξουν. Είμαστε προχωρημένοι. "Ας αδιάσουμε την άπόσταση

που μ'ας χωρίζει.

—Δρόμο, λοιπόν! είπε ο Φραντσέσκο.

—Εξάφνα χτύπησε το μέτωπό του:

—Είμαστε ήλιθιοι! είπε. Θα σπάσουμε τα κόκκαλά μας άπάνω στους βράχους στα σκοτεινά. Είχαμε καταπληκτική τύχη που φθάσαμε χωρίς εμπόδια ως εδώ. Αδύνατο πιά να ξεφύγουμε χωρίς φως!

—Αλήθεια ούτε η Λόλα ούτε ο Πάολο είχαν σκεφτεί τους κινδύνους του σκότους μέσα σ' αυτήν την άγνωστη στοά. Κυτάχθηκαν με αποθάρρυνση και τα μάτια της νέας γέμισαν δάκρυα.

—Αχ! να βρίσκονταν εδώ ο Μπίλντ κι' ο Μπράντ! είπε ο Φραντσέσκο. Οί τέσσερις μας θα μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω, να φθάσουμε στον Χρυσό Ποταμό και να ταπεινέψουμε άπάνω στο ρεύμα του... Ασφαλώς θα βγαίνει απ' την άλλη πλευρά του βουνού...

—Εκτός αν χάνεται μέσα σε μιάν έσωτερική άβυσσο! είπε ο Πάολο.

—Τι να κάνουμε λοιπόν;

—Ακούστε! ψιθύρισε απότομα η Λόλα.

Ο Φραντσέσκο έδωσε στον Πάολο ένα άναμμένο σπέρτο.

Κράτησαν την άναπνοή τους... "Ακούσαν σφυρίγματα.

—Μας κυνηγούν!...

Ο Πάολο έκανε μιά χειρονομία θυμού. Σχεδόν άμέσως όμως έμπηξε μιάν έλαφρά κραυγή.

—Σωθήκαμε! ψιθύρισε. Φραντσέσκο, πετάξε το σπέρτο σου που σβύνει κι' άναψε άλλα.

Αυτό έγινε άμέσως.

—Σηκώστε το κεφάλι, συνέχισε ο Πάολο. Κυτάξτε... Αυτήν την τρύπα όπου είναι αϊχμηροί βράχοι... "Ας πηδήξουμε... Θα πιαστούμε στους βράχους και θα μπούμε μέσα στην τρύπα...

—Σύμφωνοι! είπε ο Φραντσέσκο... Τα βρομερά τερατίδια θα μ'ας ξεπεράσουν και θα ξαναγυρίσουμε στον Χρυσό Ποταμό. Σενιορίτα, επιτρέψτε μου...

Με το δεξί του χέρι σήκωσε το σπέρτο. Με το άριστερό, έπιασε την Λόλα απ' τη μέση.

Ο Πάολο ώρμησε, έμεινε μετέωρος για μιά στιγμή στο κενό και μ' ένα πήδημα μπήκε μέσα στην τρύπα...

Ο Φραντσέσκο ώρμησε με την σειρά του. Το σπέρτο έσβυσε. Ο Ίσπανός όμως δεν υπελόγισε καλά το πήδημά του: έ-

πέσε άπάνω στον Πάολο. Κι' οί τρεις μαζί κατακυλήσαν... ο βράχος τούς σταμάτησε...

—Λαμπρά!...

—Ναί, σιωπή όμως μη μ'ας ακούσουν!

—"Ας χωθούμε βαθιά μες" την τρύπα! Χώθηκαν στο βάθος και σφιγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο, περίμεναν...

—Νάτοι! ψιθύρισε ο Πάολο.

Μολονότι ένοιωθαν φλογερή επιθυμία και περιέργεια να δουν να περνά το πλήθος των μονοπόδων, οί τρεις κάτοικοι της Γης φέρθηκαν φρόνιμα. Δέν έσκυψαν στο χείλος της τρύπας... Με μικρά σφυρίγματα, σ' έναν διαβολέμένο καλπασμό, σάν βουερό ποτάμι τέσσερα μέτρα κάτω απ' την κοιλότητα όπου είχαν καταφύγει ξεχυνόταν τα τερατίδια που τούς κυνηγούσαν. Η θορυβώδης παρέλαση βάζαζε πολλή ώρα.

Κι' ενώ οί κάτοικοι του Έρμη κάλπαζαν από κάτω τους, οί ναυαγοί της Γης έκαναν θλιβερές σκέψεις. "Άραγε θα ξανάβλεπαν την Γη; "Αλλοίμονον όμως, αυ-

ξαναγυρίσουμε πρὸς τὸ φῶς... πρὸς τὴν θερμότητα... νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν τάφο... Καὶ ποὺς ξέρει, ἴσως νὰ ξαναδοῦμε τὴν «Ἀκτινοβόλο Σφαῖρα»! Φραντσέσκο, ἄναψε ἕνα σπέρτο... "Ας πηδήξουμε κι' ἄς προσανατολιστοῦμε.

—Μιά στιγμή, σενιόρ! Έκανε ο Ίσπανός. "Αν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, θὰ πάω σὲ ἀναγνώριση ὡς τὴν μεγάλη σπηλιά, γιὰ νὰ δῶ ἂν κανένα κοπάδι ἀπ' αὐτὲς τὲς συχαμερὲς ὑπάρξεις δέν ἔμεινε πίσω ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο πού πέρασε...

—Έχεις δίκιο, Φραντσέσκο. Πήγαινε καὶ προσοχή!

Ο Φραντσέσκο έδωσε στον Πάολο ένα άναμμένο σπέρτο, λέγοντας:

—Φωτίστε τὸ πήδημά μου, σενιόρ!

Καὶ πήδησε μέσα ἀπ' τὴν τρύπα.

Στὴν λάμψη τοῦ σπέρτου, ὁ Σιβράκ κι' ἡ Λόλα τὸν εἶδαν νὰ πέφτει ἀπαλά θρῆνος, ν' ἀνάβη δεύτερο σπέρτο καὶ νὰ προχωρή πρὸς τὴν σπηλιά.

Ο Πάολο κι' ἡ Λόλα ἦσαν μόνοι!

Η συγκίνηση έκανε τὲς καρδιὲς τους νὰ χτυποῦν κι' ἂν δέν εἶχε σβύσει τὸ σπέρτο θάβλεπαν τὰ πρόσωπά τους νὰ εἶναι χλωμά σάν τὸ κερί...

Χωρὶς νὰ ἀναζητηθοῦν, τὰ χέρια τους βρέθηκαν ἐνωμένα. Χωρὶς νὰ προφέρουν λέξη, τὰ χεῖλιά τους ἔσμιζαν σ' ἕνα παρατεταμένο φιλί.

—Λόλα, σ' ἀγαπῶ...

—Σ' ἀγαπῶ, Πάολο!...

Μέσα στὰ σκοτεινά, δέν μπορούσαν νὰ ἴδωθουν ὁ καθένας ὅμως ἀπ' τοὺς δυὸ μάντευε τὸ φλογερὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου.

—Λόλα, εἶπε ὁ Πάολο, ὅταν σὲ γνῶρισα μέσα στὴν Ἀκτινοβόλο Σφαῖρα, πίστεψα πὼς οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγονταν γιὰ μένα. Σ' ἀγάπησα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή...

Καὶ τὴν γέμισε φιλία...

Εκεῖνη τὴν στιγμή καὶ ἂν καταστρεφόταν ἀκόμα ὁλόκληρος, συθέμελα, ὁ μυστηριώδης πλανήτης, οἱ δυὸ ἔραστοὶ δέν θὰ τὸ μάθαιναν ποτέ: θὰ περνοῦσαν ἀπ' τὴν ζωὴ στὸν θάνατο χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουν!

—Πάολο! στέναξε ἡ Λόλα, δέν ἤξερα ὡς τώρα τί ὁμορφὴ εἶναι ἡ εὐτυχία!

Καὶ πάλι ἔνωσαν τὰ χεῖλιά τους. Τὴν στιγμή ὅμως ἐκεῖνη τὴν ἀνάγκησαν ἐξαφισμένοι: μέσα στὰ βάθη τῆς στοᾶς, πού φωτιζόταν ἀσθενῶς, εἶδαν νάρχεται ἕνας ἄνδρας...

—Φραντσέσκο! Εἶναι ὁ Φραντσέσκο! φώναξε ὁ Πάολο.

—"Όλος κι' ὅλος! Στάς διαταγὰς σας, σενιόρ!

Ο Ίσπανός κρατοῦσε ἕναν ἀναμμένο δαυλὸ.

—Σενιορίτα, εἶπε, ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος... μπορούμε νὰ ξεφύγουμε... Γρήγορα! πηδήξτε κι' οἱ δυὸ κι' ἀκολουθήστε με!

Ο Πάολο κι' ἡ Λόλα ἔσφιξαν γιὰ μιά στιγμή τὰ χέρια καὶ πηδήξαν.

Σὲ λίγο, οἱ φυγάδες ἔφθαναν στὴν εὐρύχωρη αἵθουσα ἔπου εἶχε λάβει χώραν τὸ φριχτὸ ταίμπουσι τῶν μονοπόδων. "Εστρεψαν τὸ κεφάλι τους ἀλλοῦ με ἀηδία γιὰ νὰ μὴ δοῦν τὰ ἀπαίσια λείψανα.

—"Ας ἀκολουθήσουμε τὸν Χρυσὸ Ποταμό, εἶπε ὁ Πάολο.

Βγήκαν ἀπ' τὴν αἵθουσα ἀπὸ ἕναν στενὸ διάδρομο κατὰ μῆκος τοῦ ὁποῖου ἔρρε τὸ φωτεινὸ ποτάμι.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ἡ κινέζικη κασσετίνα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΜΙΛΙΕΝ ΣΑΡΝΤΟΝ

Εκεῖνη τὴ μέρα, συνάντησα τὸν φίλο μου Ζάν Τρέβ στὸ μέγαρο Νηρουά, μπροστὰ σὲ μιά ὑπέροχη συλλογὴ ἀπὸ κασετίνες λακὲ χρυσὲς τῆς Ἰαπωνίας καὶ κόκκινες τῆς Κίνας.

Θαυμάσαμε μαζὶ τὰ ἀριστουργήματα πού τὰ περισσότερα ἦσαν παλιᾶς ἐποχῆς.

Ο Ζάν Τρέβ διάλεξε μιάν ὀρθογώνια κασσετίνα πού ἡ διακόσμησή της ἦταν ἀναπαράσταση τοῦ τοπίου. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἕνα δίσκο καὶ τρία κουτιά καπνιστοῦ ἀπὸ ἴδια ποιότητα λακὲ καὶ ἴδια διακόσμηση τοῦ τέλους τοῦ 18 αἰῶνος.

Τὴν ἀγόρασε.

"Ενοίωσα ἀμέσως γι' αὐτὴν τὴν κασσετίνα μιάν ἀκατανίκητὴ ἔλξη σάν νὰ μοῦ ἔφερνε στὸ μυαλὸ δέν ξέρω ποιάν ἀνάμνηση.

Τὰ πράματα, ὅπως καὶ τὰ ἄτομα, ἔχουν ἕνα «σέξ-ἀπὴλ» καὶ τὰ συμπαθοῦμε ἀπότομα, μᾶς γοητεύουν κατὰ μυστηριώδη τρόπο.

Ο Ζάν Τρέβ ἀντελήφθη τὴν γοητεία πού ἐξασκοῦσε ἀπάνω μου αὐτὴ ἡ κασσετίνα γιὰτὶ τὴν κύτταξα ἀκρότατα.

—Απὸ τὴν ἀγόρασε, μοῦ εἶπε:

—Θὰ τὴν στείλω σπῆτι σας.

—"Αν ἔχετε τὴν καλωσύνη... κι' ἐρχόσαστε ἀργότερα ἐν τὴν πάρετε πίσω.

Συνέχισε εὐγενικά:

—Καλὲ ὄχι: σᾶς τὴν προσφέρω!

Τὸν εὐχαρίστησα κι' ἀνέθηκα:

—Τὴν διαλέξατε. Εἶναι δική σας. "Εμ-

πιστευθῆτέ τὴν σὲ μένα νὰ τὴν ἀποθαιμάσω γιὰ πολλὴν ὥρα γιὰ νὰ τὴν περιγράψω, νὰ τῆς ζητήσω τὴν ἱστορία της γιὰ νὰ τὴν διηγηθῶ.

Ο Ζάν Τρέβ χαμογέλασε:

—Θὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ...

Συνέχισε:

—Θὰ μοῦ ὑπαγορέψῃ...

—Κανένα παραμῦθι:

—Ποὺς ξέρει!...

Χωριστήκαμε ὀρίζοντας ραντεβὸ γιὰ τὴν μεθεπομένη, γιὰ νάρθῃ νὰ πάρῃ τὴν κασσετίνα του καὶ νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ της.

Δέν ἤξερα τί τραγικὴ ἱστορία αὐτὴ ἡ Κινέζικη κασσετίνα θὰ μοῦ ἀποκάλυπτε.

Επιστρέφοντας σπῆτι μου, τὴν τοποθέτησα ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι. Μηχανικά, τράβηξα τὸν δίσκο κι' ἐξέτασα προσεκτικά τὰ τρία κουτιά καπνιστοῦ πού βρίσκονταν μέσα. Τὸ πολῦτιμο ἐγλὸ ἦταν ξεκουραστικὸ στὸ βλέμμα κι' ἀπαλὸ στὸ ἄγγιγμα.

Τὸ θαύμαζα ψηλαφώντας τὸ με μεγάλη εὐχαρίστηση. "Υστερα πρόσεξα τὰ κουτιά μέσα στὴν θήκη τους. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ, κακοτοποθετημένο ἀσφαλῶς, ἔφινε ἀνάμεσα στὸ σκέπασμα καὶ στὸ διαχωρισμὰ ἕνα μικρὸ διάστημα. Ζήτησα νὰ τὸ σπρώξω νὰ πάῃ στὴν θέση του χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσω. "Εβγάλα τότε ὀλωσδιόλου τὸ κουτί κι' εἶδα, πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξη πὼς ἕνα πολὺ λεπτὸ χαρτί, τοῦ ἰδίου χρώματος με τὸ λακὲ, τύλιγε δυὸ ἄλλες κόλλες χαρτιοῦ: δυὸ ἐπιστολὲς λί-

γο κιτρινασμένες ἀπ' τὴν πολυκαιρία...

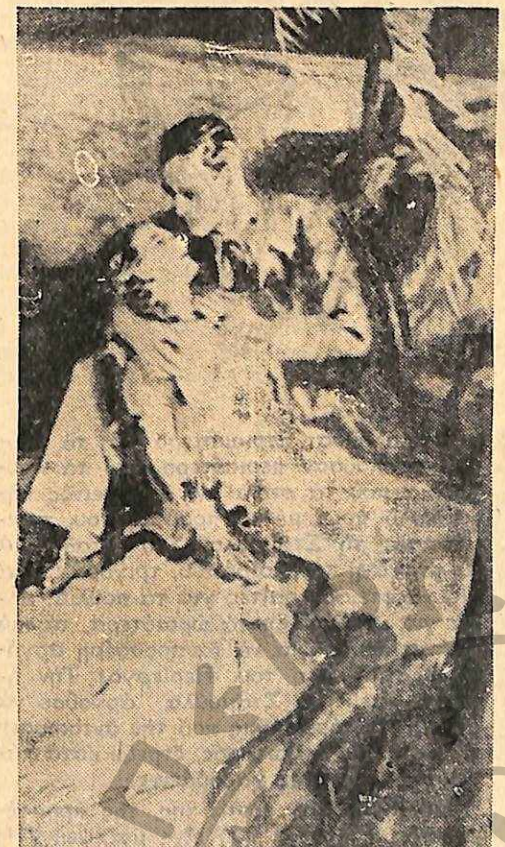
Ο γυναικετο γραμμὸ τους ἦταν γυρτὸ τῆς μόδας τοῦ περασμένου αἰῶνος. Διάβασα:

ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

«Ἀγαπημένε μου,

»Όταν χωριστήκαμε, πρὸ δυὸ ἡμερῶν, σὲ κύτταξα νὰ φεύγῃς στὸν δρόμο κι' ἐπέστρεψα μόνι μου στὸ σπῆτι. Μοῦ φάνηκε πὼς ξεπνοῦσα ἀπὸ ἕνα ὑπέροχο ὄνειρο ὅπου, εἶχα ζήσει ὅλες τὲς ἐρωτικὲς στιγμές.

»Απὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἀπεγνωσμένα πιάνοῦα ἀπ' τὲς ἀναμνήσεις αὐτοῦ τοῦ

...μιάς θλιβερῆς κι' ἀξέχαστης ἀναμνήσεως...

ὄνειρου πού εἶναι ὅμως φευγαλέες σάν τὴν βραδυὴν οὐμίχλη...

»Στὸ σπῆτι, τὰ ἀντικείμενα ἔχουν χάσει τὴν ἀξία τους. "Εξω, ἡ πεδιάδα πού τριγυρίζει τὴν κατοικία μου φαίνεται σάν νὰ με ἀπομονώνει ἀπ' τὸν κόσμο. Στὴν πραγματικότητα, ἡ ἀπουσία σου δημιουργοῦσε γύρω μου ἀδιαφορία γιὰ ὅλα τὰ πράματα καὶ ἀπόλυτη μοναξιά, καὶ περιμένα, παρὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὴν ἐπιστροφή σου.

»Νοιώθω τοὺς σπαραγμοὺς τῆς ἐγκαταλείψεως. Προαισθάνομαι τὴν πεζότητα μιάς ζωῆς πού δέν θὰ στολιζέται ἔσθ. Προτιμῶ ὅμως τὴν ἀδιαφορία σου πού με μιά τῶνε, παρὰ τὴν ἀπουσία σου πού θολώνει τὲς μέρες πού ζήσαμε...

»Γι' αὐτὸ, σὲ ἱκετεύω νὰ ξαναρθῆς. ἔστω καὶ περαστικός.

»Νὰ εἶσαι, ἔστω, ὁ αἰώνιος διαβάτης πού σταματᾷ στὸ λιμάνι γιὰ λίγο, ἔστω καὶ γιὰ μιά στιγμή, σὲ κάθε ταξίδι... Αὐτῆς τῆς στιγμῆς θὰ ζῇ ἡ ἀνάμνηση...

»Ξέρω πὼς δέν θὰ εἶμαι πιά γιὰ σένα παρὰ μιά ἐξην, πὼς ἡ τρέλλα μου ν' ἀγαπήσω θὰ πληγωθῇ με τὸ ἀκατάδεχτο βλέμμα σου... πὼς ἡ ἀδιαφορία σου θὰ με κἀν νὰ υποφέρω...

»Η ἀγάπη μου ὅμως θὰ συντηρηθῇ με τοὺς γυρισμοὺς σου...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

«Δέν ξαναγύρισε... "Εμεινες ἀνασθη-τος στὴν ἱκεσία μου τοῦ περασμένου χρό-νου...

»Σήμερα, νοιώθω τὸν διγγο πού νοιώθουν οἱ πιστὲς ψυχὲς ὅταν βλέπουν νὰ χάνεται ἡ πίστη τους. Η πίστη μου ἦταν ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα. Ο χρόνος ὅμως εἶναι ἀμίλητος στὸ γοργὸ πέρασμά του. Παρασύρει ὅλα καὶ σκάβει τὴν ἄβυσσο τῆς λήθης. Η λήθη, παγερὴ σάν τὸν θάνατο, ἔρχεται σάν κι' αὐτόν.

»Σάν κι' αὐτόν, εἶναι φριχτὴ καὶ ἀνακουφιστικὴ συγχρόνως. Μπροστὰ της, ὅπως καὶ μπροστὰ του, τὰ μάτια κλείνουν στὲς ἀνθρώπινες ἀπολαύσεις. Ο ἔρωτας, φεύγοντας, ἀποδεικνύει πὼς ὕστερα ἀπ' αὐτόν, ὁ θάνατος εἶναι λιγώτερο ἐπακίνδυνος ἀπ' τὴν λήθη...

»Δέν ξαναγύρισε... Η ἀπουσία σου, τὸ ἤξερα, ἔσβυσε τὴν εἰκόνα σου. Ξέχασα τὸ πρόσωπό σου. Δέν ξαναβρίσκω πιά τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σου... Τίποτε πιά δέν με συγκλονίζει ἐνῶ σοῦ γράφω.

»Αὐτὴ ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποία δέν ὑποφέρω πιά γιὰ τὴν ἀπουσία σου σημαίνει σάν πένθιμη καμπάνα. Εἶναι ἡ στερνὴ τῆς ζωῆς μου, γιὰτὶ δέν μπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ σ' ἀγαπῶ... Ο βάλτος πού εἶναι κοντὰ στὸ σπῆτι μου, πού τὸν βλέπω ἀπ' τὸ μπαλκόνι μου, θὰ σκεπάσῃ τὸ κορμί μου. Τὸ κορμί μου πού ἀγκάλιασε δέν ἔχει πιά γιὰ καταφύγιο τὴν ἀγκαλία σου καὶ δέν θυμάται πιά τὰ φιλιὰ σου.

» Τὸ νερὸ εἶναι παγωμένο... λιγώτερο ὅμως ἀπ' τὴν καρδιά μου...

□ □

»Αφισα φανερά μέσα στὴν κασσετίνα τὲς ἐπιστολὲς χωρὶς ὑπογραφή, χωρὶς διεύθυνση, χωρὶς χρονολογία κι' ἀπὸ ἀγνωστὴ χώρα.

»Αν τὰ πράματα ἔχουν ἕναν προορισμὸ ἐδῶ κάτω, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, μήπως ἄραγε ἡ κασσετίνα διεφύλαξε τὲς ζωηρές, τὲς αἰώνιες εἰκόνας, γιὰ τὸν Ζάν Τρέβ πού ὑποφέρει τόσον καιρὸ ἐξ αἰτίας μιάς γυναικὸς τὴν ὁποία δέν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ κι' ἐπιμένει νὰ τὴν ἀγαπᾷ, μολονότι ἐκεῖνη ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

Διαβάζοντας αὐτὲς τὲς σελίδες, ἴσως νοιώσῃ ὅλη τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν ἀξία μιάς θλιβερῆς κι' ἀξέχαστης ἀναμνήσεως ἀντιμέτωπος με τὴν βαθειὰ θλίψη τῆς λήθης...

ΕΜΙΛΙΕΝ ΣΑΡΝΤΟΝ

Στά παλινά χρο-
νια, στά πρώσι-
να λειβάδια του
Νησιού τριγύριζε
συνήθως μιά όμορφη
βοσκοπούλα ή Στα-
μούλα. Ήταν δέν ή-
ταν άκόμη δεκατέσε-
ρω χρονών. Τό κορι-
τσάκι όμως αυτό, ήταν
σώστο μπουμπουκι ά-
πάνω πού ξεπετιέται, μέ
τά λευκά σάν μαργα-
ριτάρια δόντια της, και
τά παχουλά τριαντα-
φυλλιά της μαγουλά-
κια. Ήξερε μόνο νά
πηγαίνει τά πρόβάτά
της στή βοσκή, και νά
πλέκη τις κάλτσες της.

Τό χωριουδάκι πού κατοικούσε ή
Σταμούλα, ήταν πάρα πολύ μικρό.
Λίγα φτωχικά σπιτάκια πού από
μακριά ούτε φαίνονται, σκεπασμέ-
να από πυκνόφυλλα δέντρα. Δέν
έφθανε πού ήταν μικρό τό χωριου-
δάκι, μά χωρίζονταν κιόλα στή μέ-
ση, από ένα πλατύ ρυάκι, πού έ-
κανε νά φαίνεται σάν χωριστό. Στό
άντικρυνό μέρος του χωριού, πού
ήταν τόσο μικρό όσο και κείνο πού
κατοικούσε ή Σταμούλα, καθόταν ό
Φωτεινός, ένα χωριατόπουλο λίγο
μεγαλύτερο της, μελαψό σάν μαύ-
ρο κάστανο και σγουρόμαλλο σάν
Αραπάκι. Ο Φωτεινός σάν τή Στα-
μούλα, δέν γνώριζε άλλο παρά νά
βόσκει τά πρόβάτά του. Μόνο πού
άντι νά πλέκη κάλτσες σάν την χω-
ριατοπούλα, αυτός ήταν σοφός στο
νά στένη βρόχια γιά νά πιάνη
σπουργιτάκια. Ή Σταμούλα και ό
Φωτεινός, κάθε μέρα πήγαιναν την ίδια
ώρα τά προβάτριά τους νά βοσκήσουν,
άλλ' ήταν πάντα χωρισμένοι από τό πλα-
τύ ρυάκι πού χώριζε και τά δυό χωριά
των παιδιών. Τό νερό τους τραβούσε και
τους δυό, γιατί στις μακρές όρες πού
περμιεναν ενώ έβρισκαν τά πρόβάτά τους
και δέν είχαν τί νά κάμουν, έβρισκαν χί-
λια παιχνίδια, και άλλες τόσες ασχολίες.

Έβραζαν, έξαφνα, τά πόδια τους στο νε-
ρό, κοιτάζαν μέσα τό πρόσωπό τους, τά
καλυβόσπιτα του χωριού τους πού στην
άντανάκλασή του φαίνονταν πολύ μεγαλύ-
τερα άπ' την πραγματικότητα. Έπειτα προ-
σπαθούσαν νά πιάσουν βατραχία, φτιά-
χναν σφυρίχτρες μέ τά καλάρια πού ή-
ταν στις άκρες και σφύριζαν τραγουδά-
κια διάφορα του χωριού.

Τά δυό παιδιά μιλούσαν πολύ, αλλά
ποτέ δέν σκέφθηκαν νά διασχίσουν τό
ρυάκι και νά πλησιάσουν. Και όμως τό
καλοκαίρι πρό πάντων ήταν πράγμα ευ-
κολώτατο αυτό. Έίως γιατί μιά παλινά
έ-ώρα, σάν θρούλος χώριζαν άνεκαθεν τά
δυό μέρη του χωριού. Ποτέ ένα πρόβατο
του ενός μέρους, δέν πήγαινε νά βοσκή-
ση στή γή της άλλης πλευράς.

Όταν όμως ή Σταμούλα έγινε δεκα-
τέσσερω χρονών και ό Φωτεινός δεκαέν-
τε, χωρίς νά νοιάσουν πώς, βρέθηκαν μα-
ζί. Έκείνη έπλεκε κάλτσες και κείνος έ-
φτιαχνε σαίτες γιά τά πουλιά. Από τό-
τες τά παιχνίδια τους ήταν κοινά και τά
χαίρονταν μέ διπλήν ευχαρίστηση.

Μιά μέρα του Μαγιοῦ, πού ό ήλιος

μοσκοβολούσαν περισσότερο άπ' τά λου-
λουδία πού τά στόλιζαν, ό Φωτεινός πή-
γε πολύ πρωί μέ τά πρόβάτά του, περι-
μένοντας τή Σταμούλα. Στο μεταξύ γιά
νά μή χάνη τον καιρό του, τριγύριζαν όχι
γιά νά φτιάξη σαίτες γιά τά πουλιά, άλ-
λά γιά νά διαλέξη τά ωραιότερα, τά πό-
σάνια λουλουδία νά τά προσφέρει άργό-
τερα στην φίλη του. Περίργο! Τήν ή-
μέραν εκείνη ή Σταμούλα άργοοσε νά
πάη... Ός τόσο μόλις πού την αντίκρυσεν
από μακριά ό Φωτεινός, έτρεξε κατά πά-
νω της μέ φωνές χαρούμενες.

Μόλις έφθασε κοντά της, της προσφέ-
ρει τά λουλουδία πού είχε μαζέψει. Ή-
ταν ή πρώτη φορά πού σκεφτόταν άλλον
και γι' άλλον μαζέυε άνθη!

Ή Σταμούλα τά πήρε κοκκινίζοντας
και τά κάρφωσε στο στήθος της, εκεί ά-
κριβώς πού έκλεινε τό κόκκινο σάλι της,
πού ώρισμένως δέν ήταν πιό κόκκινο ά-
πό τά μάγουλά της. Δέν κατέβηκαν τά
παιδιά έκείνη τήν ημέρα στο ρυάκι. Έ-
νοιωθαν και τά δυό την ανάγκη νά βρί-
σκονται μαζί, ν' άγγιλίζουν τουλάχιστο
τά φορέματά τους, ευχαριστηνόντας στο
νά βοηθή ό Φωτεινός τή Σταμούλα νά
πηδάη ένα χαντάκι ή νά σκαρφαλώση σ'
ένα φράχτη. Άλλά κι' όταν πιά είχε πη-
δήσει ή Σταμούλα, τά δυό παιδιά έσκο-
λουθοῦσαν νά κρατιώνται σφιχτά από τό
χέρι. Όταν μεσουράνησεν ό ήλιος, άναγ-
κάστηκαν νά καθήσουν κάτω από μιά
μεγάλη λεύκα πού στεκόταν μονάχη σέ
μιάν άκρη του λειβαδιού σάν έρημίτης.

Κάθισαν τά παιδιά πολύ κοντά τό ένα

στο άλλο κι' έπαιζαν
κουνώντας τά γυμνά
τους πόδια. Δέν μιλού-
σαν. Μόνο κυττάζονταν
και γελοῦσαν σάν τρελ-
λά, χωρίς νά ξέρουν
την αίτία.

Σέ μιά στιγμή ό Φω-
τεινός κύτταξε ψηλά τά
κλαδιά της λεύκας και
είπε στή Σταμούλα:

—Κύττα, κύττα!

—Ό πώς είναι όμορ-
φα!

Ήταν άγριοπερίστε-
ρα πού έκαναν έρωτα
άνάμεσα από τά κλαδιά της λεύκας.
Έξαφνα ό Φωτεινός ψιθύρισε στή
Σταμούλα:

—Σταμούλα φίλησέ με!

—Ή μητέρα δέν θέλει. Μοῦ είπε
πώς είναι πολύ κακό νά φιλήσω έ-
ναν άνδρα! Είπε έκείνη.

Ο Φωτεινός πού άγαπούσε πολύ
την μητέρα του, σκέφθηκε πώς δέν
ήταν σωστό νά έπιμείνη και νά
κάνη τή Σταμούλα νά παρακούση
έτσι τή δική της. Γι' αυτό δέν είπε
τίποτ' άλλο. Σάπασαν γιά ώρα πολ-

λή, κι' άρχισαν νά κυττάζονται μέ χα-
μόγελα.

Ύστερα από ώρα πολλή, είπε πάλιν ό
Φωτεινός με παρακλητική φωνή:

—Σταμούλα δός μου ένα φιλή.

Έκείνη δέν άπάντησε και χλώμιασε.

Έπειτα από λίγο τού είπε:

—Άκουσε Φώτο. Βλέπεις, αυτό τό ώ-
ραίο φύλλο ανάμεσα στην πρασινάδα; Σ'
αυτό έγώ θα δώσω ένα φιλή κι' έπειτα
εσύ θα τό φιλήσης, ώστε νά βρής άπά-
νου εκεί τό φιλή μου. Έτσι θα φιληθοῦ-
με χωρίς ν' άμαρτήσουμε.

Πέρασεν έτσι τό καλοκαίρι. Όλα τά
λουλουδία, όλα τά χόρτα φιλήθηκαν από
τά δυό έρωτευμένα παιδιά. Μέσα στ' άλ-
λα, ήταν κι' ένα φύλλο κισσού εκεί στή
ρίζα της λεύκας πού είχε τό σχήμα καρ-
διάς και είχε ειληθ' τόσες φορές από
τους δυό τους, ώστε είχε ξεθωριάσει, λές
και ό πολὺς έρωτας τό είχε κάψει. Και
γιά νά ποῦμε τήν αλήθεια πολλές φορές
συναντήθηκαν τά χείλη τους από την πολ-
λή βιασύνη πού είχαν...

Μιά μέρα του φθινοπώρου, όμορφη σάν
άνοιξηάτικη, αλλά και μελαγχολική σάν
σοῦρουπο χινοπωρικτικό, τ' άγριοπερί-
στερσ στή λεύκα έπλεκαν τή φίλη τους,
και φιλιούνταν μεθυσμένα από έρωτα. Ή
Σταμούλα και ό Φωτεινός, κάθονταν κον-
τά - κοντά, έτοιμοι νά ξαναρχίσουν τά φι-
λιά ανάμεσα από τά φύλλα των λουλου-
διών, όταν είδαν μ' έκπληξη πώς εκεί
πού είχαν συναντηθ' τά φιλή τους, μέσα
στά φύλλα, είχαν φυτρώσει κυκλάμινες.

—Κύττα! Κύττα! φώναξεν ό Φωτεινός.
Είναι φτερωτά φιλή, πού κατέβηκαν από
τόν ουρανό σταλμένα από τό Θεό νά μάς
χαϊρετίσουν και νά γιορτάσουν την ά-
γάπη μας. Δέν βλέπεις τά χείλη μας
ένωμένα στο τριανταφυλλένιο φιλή του
λουλουδιού και τά φτερά στα πέταλα πού
τά κυκλώνουν; Ο Θεός λοιπόν θέλει νά
φιλιόμαστε στα χείλη.

Και τά δυό άθώα παιδιά τότες, εύτυ-
χιστά πιά έπληθήσαν τ' άγάπη...

MARIETTA MINΩΤΟΥ

Οί θλιβερές περιπέτειες ένος νεαροῦ Δόν Ζουάν

Οί δόν Ζουάν, δέν ύπηρεξαν πάντοτε οι
εύτυχείς θνητοί, πού ήταν γεννημένοι
γιά νά κρατούν διαρκώς τό ποτήρι της
ήδονης στα χείλη τους.

Ύπάρχουν και οι δυστυχισμένοι τους,
και ένας άπ' αυτούς, ό πιό κακώτυχος
και τραγικός, ήταν ό Αίμ' Σιρέ, πού
έζησε τόν περασμένο αιώνα.

Γιός του περιφήμου δικηγόρου Σιρέ,
ήταν ώραίος, άθλητικός, και έξυπνος,
είχε δέ κληρονομήσει από τόν πατέρα
του μαζί μέ τό τιμημένο όνομά του και
μιά σεβαστή περιουσία. Ταύτοχρόνως ό-
μως ό νεαρός Σιρέ, ήταν και τύπος φι-
λήδονος, θίσιος και χαρτοπαίκτης.

Έχοντας την γνώμη πώς ό γόνος μιάς
τόσον ένδοξου οικογενείας, δέν μπορού-
σε νά ζή σάν άπλός αστός, έώδευε ά-
λύπητα τά λεφτά του, τρέχοντας από
γυναίκα σέ γυναίκα και συχνάζοντας σ'
όλες τις χαρτοπαικτικές λέσχες.

Κάποτε άποφασίζει νά παντρευθ' ή,
άλλ' όχι ν' αλλάξη και ζωή. Έξακολου-
θει πάντα νά είναι ό άσωτος υιός. Λί-
γον καιρό μετά τόν γάμον του, μιά
κληρονομική διαφορά μέ ένα συγγενή
του πατέρα του, κάποιον Ντουρεπαίρ,
τόν κάμνει νά τσακωθ' άσχημα μαζί
του. Ο Ντουρεπαίρ είχε προσβάλει την
μνήμη του πατέρα του και ό νεαρός Σι-
ρέ τού προτείνει νά διαλέξη μεταξύ μιάς
δημοσίς έπανορθώσεως και μιάς μονο-
μαχίας μέχρι θανάτου. Ο αντίπαλός
του προτιμά τό δεύτερο και ό Σιρέ τού
διαπερά τό στήθος πέρα ως πέρα μέ τό
ξίφος του. Ή μονομαχία είχε γίνει μέ
όλους τούς κανόνες, άλλ' ό εισαγγελεύς
διαφωνεί και καθίζει τόν Σιρέ στο σκα-
μνί. Ή διαδικασία ύπηρεξε σύντομη και
ό Σιρέ άθωνάται. Οι κληρονόμοι όμως
του Ντουρεπαίρ δέν τόν αφήνουν ήσυχο,
τόν ένάγουν γιά την κληρονομία. Αυτήν
την δική την κερδίζουν: ό Δόν Ζουάν
μας καταδικάζεται σέ μιά άποζημίωση
10.000 φρ. Άλλ' αυτός χρωστά ήδη 50.
000 έξώ! Κλείνεται στις φυλάκες Κλίσυ,
όπου μένει 5 χρόνια. Όταν άποφυλακι-
ζεται ή πρώτη του δουλειά ήταν νά χω-
ρίση την γυναίκα του. Έπειτα, έντελώς
έλεύθερος πιά, ξαναγυρίζει στή παλιά
του ζωή. Παίζει διαρκώς, πότε χάνοντας
και πότε κερδίζοντας.

Τό 1842 τόν έρίσκει στις Βρυξέλλες.
...φιλή της διασήμου τότε άοιδού Κά-
τίνκας Χάινεφτερ.

Ή περιπέτεια αυτή του άδιόρθω-
του γλεντζέ ύπηρεξε ή τελευταία του
άλλα και ή πιό τραγική μαζί: την πλή-
ρωσε μέ την ζωή του.

Ή Κάτνικα είχε πριν από τόν Αίμ', έ-
ραστή τόν παρισινό δικηγόρο Έδουάρ-
δο Κωμαρτέν. Κάποτε όμως αυτός θα-
ρυέται την φιλενάδα του και πηγαινέι
στο Παρίσι νά παντρευθ'.

Στις 19 Νοεμβρίου, δίδεται στις Βρυ-
ξέλλες μιά πανηγυρική παράσταση
πρός τιμήν της Κάτνικας, μιά «τιμητι-
κή» όπως θα λέγαμε σήμερα στην γλώσ-
σα του θεάτρου. Ο Κωμαρτέν νά γλώσ-
σει στόν πειρασμό νά χειροκροτήση...
και έίως έίως και νά χαρή γιά τελευ-
ταία φορά την φίλη του και γυρίζει στις
Βρυξέλλες. Ο Σιρέ τόν βλέπει στην πα-
ράσταση και είναι όλος ζήλεια. Μετά τό
θέατρο, ή Κάτνικα καλεί τούς φίλους

της νά συνεχίσουν τόν πανηγυρισμό στο
σπίτι της. Ύπόσχεται γλέντι τρικού-
θερτο.

Φυσικά δέν λείπει από την έσπερίδα
και ό Κωμαρτέν. Βλέπει τόν Σιρέ νά
συμπεριφέρεται σάν οικδοεσπότης στο
σπίτι της άλλου φίλης του και κεντρί-
ζεται κι' αυτός επικίνδυνα από την ζή-
λεια. Ο Σιρέ τό βλέπει και γίνεται
προκλητικός. Ο άλλος του άνταποδίδει
τά ίσα και τό έπεισόδιο δέν άργεί, ά-
γριο και αίματηρό...

Οί δυό άντερασται σκυλοβρίζονται
και στο τέλος ό Σιρέ ραπίζει τόν Κω-
μαρτέν. Τρελλός αυτός από την λύσσα
γιά την προσβολή θγάζει ένα λεπτό ξί-
φος πού είχε μέσα στην ράβδο πού κρα-
τούσε και σκοτώνει τόν Σιρέ.

Ο φονιάς, τρέπεται μετά τό έγκλημα
του σέ φυγή, αλλά μετανοεί, γυρνά πί-
σω και παραδίδεται.

Γίνεται ή δίκη του και ό δικηγόρος
του, έπικαλούμενος διάφορα περιστά-
τικά, άπ' τό αίματηρό έπεισόδιο... και τός
Γραφάς — άφού άνέφερε και τό του Χρι-
στοῦ «μάχαιραν έδωκες μάχαιραν θα
λάθης» — τόν σώζει από την κρεμάλα.

Σέ λίγο καιρό, ό Κωμαρτέν παντρευ-
τηκε, και τό έπεισόδιο μέ τόν πολυτά-
ραχο νέο πού τό προέκλεσε, παρεδί-
δετο τελειωτικά στην Ιστορία...

LEON ΤΡΕΪ'

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Στή βρύση

Κι' άπόψε μέ τή στάμνα χοροπαίζοντας

στή βρύση του χωριού τρελλά θα τρέξω
τό μαῦρο μου ψωμί στο κρυσταλλένιο της
νερό μέ τούς συντρόφους μου νά βρέξω.

Θαρθ' και τό βοσκόπουλο μέ τ' άλογα
γεμάτο λεβεντιά νά τά ποτίση

κι' ως θαμάι μέ τις άλλες φιλενάδες μου
δειλά και ντροπαλά θα χαϊρετήση.

Και νάτ' αν... άπ' τά χείλη του τά κόκκινα
πού λές και στάζουν αίμα νά ρουφήξω

τη νειότη του και τόμορφο κεφάλι του
στά στήθεια μου σάν όνειρο νά σφίξω!

Καλότυχες οι ροῦγες, πού χορταίνουνε
κι' οι κάμποι, την άγνή την όμορφιά του

και κείνη πού μιά μέρα τ' άρραβώνισμα
θα στείλη νά της π' αν μέ την καρδιά του!

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

Διάφορα

ΕΝΑΕΡΙΟΣ... ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΔΡΟΜΟΣ

Τό Σικάγο, δέν είναι μονάχα ή πόλις
των γκάγκστερ αλλά και της μεγάλης κυ-
κλοφορίας. Όσον πάει και πυκνότερη γί-
νεται αυτή, σέ τρόπο πού νά κυκλοφορούν
σήμερα στους δρόμους περισσότερα σχεδόν
τροχοφόρα παρά άνθρωποι!

Γιά νά άντιμετωπίσουν την κατάσταση οι
άργες άπεφάσισαν νά φτιάξουν... έναέρι-
ους αυτοκινήτοδρόμους, άντι των άπογείων
πού στοιχίζουν πολύ.

Δηλ. επάνω από τούς δρόμους, θα γίνουν
άλλοι δρόμοι μεταλλικοί, σπριζόμενοι κατά
διαστήματα επάνω σέ χαλύβδινα κίονες.
Πρός τό παρόν θα γίνουν 13 τέτοιοι...
κρεμαστοί δρόμοι γιά αυτοκίνητα, όλικού
μήκους 250 χιλμ., και πλάτους 13 μ. 40.

Τό όλον έργον θα στοιχίση 100 εκατομ.
δολάρια.

Ε Ε

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΔΥΟ «ΙΣΟΒΙΤΩΝ»

Πριν λίγες μέρες, οι πύλες των φυλακών
του Κολοράδο, στην Άμερική, άνοιγαν και
άφηναν έλεύθερους δύο καταδίκους σέ ίσο-
βια δεσμά.

Ή άπελευθέρωσις αυτή έκίνησε ζωηρότατο
τό ένδιαφέρον, γιατί ήταν πολύ περίεργοι
οί λόγοι γιά τούς όποιους έγινε:

Κάποιος νέος όρρος κατά της φυματιώσε-
ως είχε ανακαλυφθ' και οι δυό «ισοβίτες»
είχαν προσφερθ' νά κάμουν επάνω τους τις
σχετικές δοκιμές, υπό τόν όρον άν τόν πεί-
ρασμα πετύχαινε νά τούς άφηναν έλεύθερους.
Ή πρότασή τους έγινε δεκτή. Οι δυό κατά-
δικοι μοιολιάσθησαν μέ τόν νέο όρρο και σέ
λίγο καιρό φάνηκε και τό αποτέλεσμα:
Ήταν άπολύτως ένθαρρυντικό. Έτσι, οι
«ισοβίτες» άφέθηκαν τελείως έλεύθεροι και
είναι σήμερα έξιςτοι διάσημοι στο Κολοράδο
και σ' όλη την Άμερική, μέ τόν σοφό πού
ανάκαλψε τόν σωτήριο όρρο.

Έδειξαν μέ την άπόφασή τους, ότι προ-
τιμούν νά πεθάνουν— έξυπνηρώντας ταυτό-
χρονα και την έπιστήμη—παρά νά στερηθοῦν
γιά όλη τους την ζωή την έλευθερία τους...
Χειρονομία στ' αλήθεια πολύ συγκινητική.

Ε Ε

ΤΟ ΡΥΖΙ... ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Άνάμεσα στα παράξενα έθιμα των Ίνδι-
ων, υπάρχει ένα πού πρέπει νά μνημονευθ' ή
ιδιαιτέρας: ή δοκιμασία του ρυζιού!

Οι ιθαγενείς δικαστάι την χρησιμοποιούν
γιά ν' άπονείμουν δικαιοσύνη.

Όταν ένας άνθρωπος κατηγορείται γιά
οιοδήποτε άδίκημα, ό δικαστής τόν βάζει νά
γεμίση τό στόμα του μέ κόκκινους ώμοῦ ρυ-
ζιού.

Τού δίνεται δεκάλεπτος προθεσμία γιά
νά μασήσει τό ρύζι και νά τό μετατρέψη σέ
μαλακή πάστα. Άν τό κατορθώση, άπαλλάσ-
σεται. Στην εναντία περίπτωση, ό δικαστής
τόν καταδικάζει.

Μη σ'ς τρομάξη αυτή ή κάπως πρόχειρη
μέθοδος άπονομής δικαιοσύνης. Κι' ούτε
μπορεί νά γίνη αίτία δικαστικής πλάνης.

Άπλούστατα: γιά νά μασήσει κανείς μέ-
σα σέ δέκα λεπτά της ώρας τό ρύζι πού γε-
μίζει τό στόμα του, πρέπει νάχη άφθονο...
σάλιο!

Ο ένοχος, λοιπόν, πού τό λαργίμ του εί-
ναι ξερό άπ' τόν φόβο, δέν έχει σάλιο και
συνεπώς είναι άδύνατο νά μεταβάλη τό ρύ-
ζι σέ μαλακή πάστα.

Πάντως, φανταζόμεθα ότι της δοκιμασίας
θα έξαιρούνται οι... φαφούδες!

Νεοδημηκὴ Λογοτεχνία

ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κι' ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ τόσο λαχταρούσαμε νὰ φθινόπωρο τριγύρω, στὴν καρδιά μου... Ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ τόσο καρτερούσαμε καὶ τρέξανε βροχὴ τὰ δάκρυά μου.

Ἐλέγαμε πὼς τόσο ἀγαπούσαμε νὰ βλέπουμε κλαδιά ξεγυμνωμένα ψιλὴ βροχὴ νὰ δέρνη τὰ παραθύρα καὶ νὰν' ὅλα τριγύρω μας θλιμμένα.

Ψιλὴ βροχὴ νὰ δέρνη τὸ παραθύρο καὶ δυὸ γλυκὰ ματάκια ἐρωτευμένα ἀπὸ τὴς γριλλίες πίσω νὰ προσμένουνε νὰ δοῦν δυὸ ἄλλα μάτια ἀγαπημένα.

Ἀχ, πόσον οἱ καρδιές μας γελαστήκανε, καὶ ὅρρωστα πόσο ὄγνηκαν τὰ ὄνειρά μας! Στὴ θλίψη τοῦ φθινόπωρου νομίζαμε πὼς μόνο θὰ βρισκόταν ἡ χαρὰ μας...

Κι' ἐσθυσες κάποιο δεῖλι ποὺ χιονόνερο τὴς γριλλίες σου χτυποῦσε λυπημένα, πῆρες μαζί σου κάτι ἀπ' τὸ φθινόπωρο πῆρες μαζί σου κάτι κι' ἀπὸ μένα.

...Κι' ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ τόσο περιμέναμε —φθινόπωρο τριγύρω, στὴν καρδιά μου— ξανῶρθε ὁ καιρὸς ποὺ λαχταρούσαμε καὶ τρέξανε βροχὴ τὰ δάκρυά μου.

Ψιλὴ βροχὴ χτυπὰ τὸ παραθύρι μου καὶ πίσω δυὸ ματάκια δοκιμαζόμενα ἀπὸ τὴς γριλλίες καρτεροῦνε μάτια νὰ δοῦν δυὸ ἄλλα μάτια ἀγαπημένα.

ΑΝΤΩΝΗΣ Κ. ΖΑΒΑΛΗΣ

Σ Ε Μ Ι Σ Ω

Δὲν θέλω πιά νὰ σὲ ξέρω, τ' ἀκούς; Σὲ μισῶ! Naί, σὲ μισῶ, μὲ ἕνα μίσος, τόσο σκοτεινὸ, σὰν τὸ πιδ ἀδιεπέραστο σκοτάδι, κι' εἶναι ντροπὴ, νὰ μιλῶ ἀκόμη γιὰ σένα. Ὡ! Naί, τὸ ξέρω, θὰ νομίζεις πὼς κι' αὐτὰ τὰ λόγια μου, εἶναι πεισματικά, σὰν ἄλλοτε...

Μὰ ὄχι! Γελῶσαι!! Γιατί εἶναι ἀλήθειες, ποτισμένες μὲ καίρια, καὶ περιφρόνηση, καὶ ἡ ἀήδεια μου, γίνεται, πιδ τραγὴ, καὶ γιὰ τὸν ἴδιο, τὸν ἑαυτὸ μου δτὰν συλλογίζωμαι, πὼς κάποτε, σ' ἀγάπησα, μὲ μιὰ τόσο ἀπέραντη ἀγάπη! Μ' ἕνα αἰσθήμα τόσο ἀγνό, ἐσένα! Ὡ! Θεέ μου, αὐτὸ τὸ λάθος μου ἦταν τόσο φρικτὸ—ποὺ μόνο τώρα τὸ καταλαβαίνω.

Naί, δτὰν σκέπτομαι, πὼς τότε, σοῦ ἔδωσα θέση, στὴν καρδιά μου, ἕνα ῥίγος φρίκης διατρέχει ὅλο μου τὸ κορμί. Ν' ἀγαπήσω. Ἐσένα! Τὸν ἐγώιστή! Καὶ ψευτοαίσθημα! Ἐσένα,—Ἀλλοῖμονο— ποὺ μόλις βεβαιώθηκες, γιὰ τὴν μεγάλῃ μου, ἀγάπη, ἄφησες, μὲ τέτοια ἀπάθεια νὰ πέση, ἡ μάσκα ποὺ τόσο καιρὸ φορούσες! Θεέ μου, τί σκληρὴ, ποὺ εἶναι ἡ πραγματικότης, πόλλες φορές!

Μὰ, ἡ χαρὰ σου, εὐτυχῶς, ἦταν λίγη, γιατί μόλις, ἀντίκρισα τὴν τραγικὴ ἀλήθεια, ὅλη μου ἡ ἀγάπη ἀπότομα σωριάστηκε μέσα μου. Καὶ στὰ συντρίμια της, μιὰ φλόγα μίσους ἄναψε, ναί, μία φλόγα, ποὺ μόνον ὅλο τὸ αἷμα σου—ἂν χύσω—μπορεῖ—ίσως—νὰ σβύσῃ...

ΤΑΣΟΥΛΑ Κ. ΓΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

ΕΥΤΥΧΙΕΣ καὶ ΔΥΣΤΥΧΙΕΣ

Ὁ Θεὸς εἶχε κάνει πιά τὸν κόσμο καὶ δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ τοῦ μοιράσῃ τὴς εὐτυχίες του καὶ τὴς δυστυχίες του. Εἶχε ὁ μὴς νυκτώσει πιά καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ δουλέψῃ καὶ τὴ νύκτα. Συγκέντρωσε γι' αὐτὸ σ' ἕνα σωρὸ τὴς εὐτυχίας καὶ σ' ἕναν ἄλλον τὴς δυστυχίας, τὴς ζύγισε βάζοντας τὸσες εὐτυχίες ὅσες καὶ δυστυχίες, ἄφησε τὸ φύλλα νὰ τὴς προσέχῃ καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ πρωὶ σηκώθηκε νωρὶς καὶ κακοξυπνημένος καθὼς ἦταν (εἶχε δὴ ἄσκημο ὄνειρο τὴ νύκτα) ἔτρεξε κατ' εὐθείαν στὴν ξυγαριά: τὴν εἶδε νὰ γέρνῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν κακῶν. «Ὁ διάβολος—σκέφτηκε—θὰ ἔβαλε τὸ χέρι του». Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Πράγματι τὴ νύκτα ὁ Διάβολος εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ ἕως ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ὁ φύλακας καὶ ἔβαλε στὸ μέρος τῶν δυστυχιῶν κι' ἕνα ἀκόμη μεγάλο κακὸ: τὴν ἄτυχη ἀγάπη. Ὁ Θεὸς σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τὸ βγάλῃ ἀλλὰ πάλι μετάνιωσε. Τοῦς δίνει εἶπε ἕνα ἀκόμη καλὸ καὶ ἡ ξυγαριά ἰσοφαρίζεται. Ἐβαλε ἕνα καλὸ πρόσθεσε δεύτερο... τρίτο... δέκατο ἔβδομο... ἀλλὰ ἡ ξυγαριά ἔβγαλε πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τῶν κακῶν. Πρῶτῃ φορὰ βρέθηκε ὁ Θεὸς σὲ ἀμνηχανία μὰ γρήγορα βρέθηκε τὴ λύση. Ἐβόρε μερικὲς σταγόνες βάλσαμο ἐλπίδας καὶ παρηγορίας στὴν ἄτυχη ἀγάπη κι' ἀμέσως ἡ πλάστιγγα ἰσοφαρίστηκε, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ παρηγορία τὴν ἀκολουθοῦν πάντα καὶ οἱ δυστυχίες εἶναι πάντοτε ὅσες καὶ οἱ εὐτυχίες.

Κι' ἐσεῖς ποὺ διαβάσετε τὴν ἱστορία αὐτὴ ἂν τώρα εἴσατε εὐτυχισμένοι χαρῖτε ὅσο μορεῖτε περισσότερο τὴν εὐτυχία σας. Ζήστε μ' αὐτὴν γιατί σήμερα σὰς ἀνήκει αὐτὸ ἴσως ὄχι...

Κι' ὅσοι εἴσατε δυστυχισμένοι παρηγορηθῆτε κι' ἐλπίστε. Σήμερα εἴσατε δυστυχισμένοι γιατί δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ εἴσατε πάντοτε εὐτυχισμένοι ὅπως εἴσατε γῆδες καὶ ὅπως θὰ εἴσατε αὐτοί. Μὴν σκέπτεστε τὴ δυστυχία ποὺ περνάτε. Σκεφθῆτε τὴς εὐτυχίες ποὺ περᾶσατε καὶ ἐκείνες ποὺ θὰ περᾶσατε.

Ἀλλὰ ὅσοι πονάτε ἀπὸ τὴν ἄτυχη ἀγάπη μὴν περιμένετε παρηγορία κι' ἐλπίδα γι' αὐτὴ γιατί καὶ τὰ δυὸ ἔχουν ἐξαντληθῇ. Ὁ Θεὸς ἔβαλε λίγες σταγόνες γιατί δὲν φανταζότανε ποτὲ ὅτι ἕνα τόσο ὥραιο καὶ γλυκὸ συναίσθημα σὰν τὴν ἀγάπη θὰ ἔκανε τόσες καρδιές νὰ κλάψουν καὶ τόσα ματάκια νὰ δακρῶσουν. Κλάψτε πολὺ, κλάψτε τόσο ποὺ νὰ κοιμισθῶν καὶ μάτια σας καὶ νὰ μετώπῃ ἡ καρδιά σας. Κάνετε τὸ σῶμα σας νὰ πονέσῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν ψυχὴ σας καὶ τότε σκοτώστε μὲ σταθερὸ χέρι κάθε τι καὶ τότε σκοτώστε μὲ τὴν ἀγάπη σας. Καὶ ἂν ποὺ συνδέεται μὲ τὴν ἀγάπη σας. Καὶ ἂν ὅτε δτὶ αὐτὸ εἶναι δύσκολο γιατί ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι ριζωμένη βαθειὰ στὴ καρδιά σας τότε ξεροβόστε κάθε ἀγάπη καὶ ὀρθύστε ἀπὸ τὸ λελιγνὸν σας τὴ λέξη αὐτὴ. Θὰ χάσετε ἕνα μεγάλο καλὸ. Δὲν θὰ ξαναβροῖσῃ πιά ἡ καρδιά σας τὴ γλυκερὰ ἐστιασὶα τῆς ἀγάπης. Θὰ γλυτώσετε ὅμως κι' ἀπὸ ἕνα μεγάλο κακὸ. Δὲν θὰ ξαναπονέσετε πιά ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ σεῖς ποὺ πονάτε τώρα ἀπ' αὐτὴ ξέρετε καλὰ τί μεγάλος πόνος εἶναι.

ΝΙΚΟΣ ΤΖΙΡΗΣ

ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Τὸ ἴδιο ὅπως γεννιούνται ὅλοι οἱ ἔρωτες, γεννήθηκε, μιὰ μέρα, κι' ὁ δικός μας. Ἐλπίδες χίλιες, τότε, χρυσοφτέρεςτες φωλιάσαν στὴν καρδιά τοῦ καθενὸς μας.

Κι' ἐμεῖς—γιατί ὄχι τάχα;—ὠρκιστήκαμε, σὰν ὅλους, ν' ἀγαπιώμαστε αἰώνια, μὰ νὰ ποὺ ξαφνικὰ ἐχωριστήκαμε γιὰ πάντα, σὰν τὰ φύλλ' ἀπὸ τὰ κλώνια...

Τὴν ἀφορμὴ, ὦ! εἶναι τόσο μάταιο, στὴν ἱστορία αὐτὴ ν' ἀναζητοῦμε, καὶ πιστέζω πὼς εἶναι προτιμότερο, ποῖος φταίει ἀπ' τοὺς δυὸ, νὰ μὴ ρωτοῦμε.

Λοιπόν, τὰ πραγματάκια ὅλα μάζεψα, ποὺ σύ, μ' ἀγάπη, μούγες χαρισμένα, στὰ γύρσα ὀπίσω, ἀφοῦ τὰ κλάψα πολὺ: μὰ δὲν ἀνέβην πιά σὲ μένα...

Σὺ ὅμως, ἀπὸ μένα, κάτι κράτησες, ἴσως γιατί σπουδαῖο δὲν σοῦ ἐφάνη, γι' αὐτὸ θαρρῶ ποτὲ δὲν τὸ λογάρισα, γι' αὐτὸ θαρρῶ κομμάτια τῶν χεῖς κάνει...

Διαμάντι καὶ χρυσάφι δὲν τὸ στόλιζε, στ' ἀλήθεια, τὸ φτωχὸ τὸ χάρισμά μου, μὰ δὲς μου το! γιὰ μέ, περισσὶα ἀξίζει ἡ ταπεινὴ ποὺ κράτησες καρδιά μου.

Τὸ ἴδιο, ὅπως σβύνουν ὅλοι οἱ ἔρωτες, ἐσβύστη κι' ὁ δικός μας—τί ὀδύνη! Ἀχ! δὲς μου τὴν καρδιά μου, τὴς ἀτέλειωτες

τὴς πίκρες μου νὰ λέω πιά μ' ἐκείνη.

ΡΙΤΣΑ ΣΠΡΑΟΥ

Θ Ε

ΟΔΥΝΕΣ

Συλλογίζομαι, πόλλες φορές, ἐκείνα τὰ τραῖνα ποῦ, ἕνα φωτερὸ σούρουπο, φεύγουν. Ξεμακραίνουν σιωπηλά, ἀργά, σὰν κάποια δύναμη νὰ τὰ τραβᾷ. Φεύγουν σιωπηλά ἀφήνοντας πίσω τους ἕνα σύννεφο καπνοῦ, ποὺ διαλύεται γρήγορα... Συλλογίζομαι καὶ κείνους ποὺ γεμῖνοι στὰ καγκελάκια τοῦ βαγονιοῦ τους, βλέπουν βουβὰ νὰ φεύγῃ ἡ γῆ, νὰ φεύγῃ... Ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κρῖψουν τὸν πόνο τους, καὶ τραβηγμένοι σὲ μιὰ γωνιά, ἀφήνουν τὰ δάκρυά τους νὰ τρέχουν... Κείνους ποὺ ὀρθοὶ στὸ σταθμὸ βλέπουν νὰ φεύγουν τὰ τραῖνα σιγανὰ μὰ βέβαια. Τὰ βλέπουν νὰ χάνονται ὀλοένα, ἀργά, δίκως νὰ μποροῦν νὰ τὰ κρατήσουν. Ὅτε ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης τὸν γιὰ κείνους ποὺ φεύγουν δὲν μπορεῖ νὰ τὰ γυρίσῃ πίσω. Καὶ μένουν ἐκεῖ στὸ σταθμὸ, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα, σὰν σὲ δέση, ὥρες πόλλες...

Συλλογίζομαι κι' ἐκείνους ποὺ ἀθέλητα φεύγουν γιὰ πάντα... Κείνους ποὺ τοὺς τρώει ἡ ξενιτειά... Καὶ μαζί μὲ τὴς δέψεις τῶν δικῶν τῶν ὑψώνεται κι' ἡ δικὴ μου γι' αὐτούς...

ΣΤΑΜ. ΚΑΛ. ΜΑΡΑΝΤΟΣ

“ΕΒΔΟΜΑΣ,” ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:
Νοταρᾶ 15, Ἀθῆναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δρ. 200.—
Ἐξαμηνίως » » 100.—
Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ Διρ. 1.—
» Ἀμερικῆς Δολλ. 6.—

Ἐπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιοῦτε ψευδώνυμο σημειώνετε πρῶτοτε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴ διεύθυνσή σας γιὰ τὴν ὑπεροσία τοῦ περιοδικοῦ.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες ἀπαντήσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὅποιο μᾶς γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα.

Ε. Ὅσοι στέλλουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα δρίζουμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τοὺς διὰ διὰ διαβάζονται στὴν τυχὴ ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργασία σας ἂν δὲν λάβατε ἀπάντησιν σ' ἐκείνη ποὺ ἔχετε στείλει, γιατί δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει. Νὰ σημειώνετε σὲ κάθε καινούργια ἀποστολὴ ποτὲ ἐλάβατε ἀπάντησιν στὴν προηγουμένη.

Σ. η. μ. Ὡς γνωστὸν, ἡ «Ἐβδομάς» κρίνει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ δημοσιεύει τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς καμμιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Ἀδ. Πάνο ν. Πολλὴ φλυαρία, πρὸ πάντων πρὸς τὸ τέλος. Ἡ ἀρχὴ καλλίτερη σχετικὰ. Συντομώστε το ἀκριτὰ καὶ στείλτε το πάλι. Κίριον αὐτὸν. Ἐγκρίνεται ἡ «Μελαγχολία» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά της. Κ. Δ. Ζ. Μέτριο τὸ «Πρῶτο ἀφεντικό». Φταίει ὅμως καὶ τὸ θέμα ποὺ εἶναι ἀκριτὰ βαρὺ καὶ δύσκολο νὰ γραφῇ καλὰ. Πήτε τὸ Τσίρις, Δευκάδα. Σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Μπορεῖτε ὅποτε θέλετε νὰ μᾶς στείλετε τὸ πεζογράφοδός σας. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ σὰς εὐχαριστήσωμε ὡς πρὸς τὸ ἄλλο ζήτημα καὶ κρατοῦμε τὴς τρεῖς δραχμῆς στὴ διάθεσίν σας. Νίκον Β. Τυπάλδον. Ἡ «Λημονημένη γειτονιά» θέλει λίγο δούλεμα ἀκόμα. Μοιᾶζει λίγο πρόχειρα γραμμένη. Τὴ στροφὴ ἐκείνη δὲν θὰ τὴν βρῆτε στὸν τόμο τοῦ περασμένου χρόνου. Δημοσιεύτηκε δυὸ τρία χρόνια νωρίτερα, δὲν θυμόμαστε ἀκριτῶς ποτὲ. Τζὼν Σα σὺ. Δὲν εἶναι ἀσχημο τὸ εὐθυμογραφημὰ σας. Ἡ νοοτροπία του ὅμως εἶναι πολὺ...ἀμερικανικὴ. Στείλτε μᾶς κανένα ἄλλο, γιατί πάντως τὸ γρά-

ψμὸ σας εἶναι στρωτὸ καὶ ἀφηγηθῆσε μὲ εὐχέρεια. Α. Π. Α. Συμπαθητικὸ τὸ ποιηματάκι σας, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο. Πολὺ παιδιαστικὸ καὶ ἀφέλēs. Ντίνα Μπέλλα. Πολὺ κοινότοπο τὸ πεζὸ σας. Κατώτερο ἀπ' τὰ ποιήματά σας. Στέλιον Μήτρον. Τὰ τελευταῖα σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν. Τὰ περισσότερα «Τετραστιχα» ἀσυνάρτητα. Μὴν γράφετε τόσο πολλὰ. Προτιμότερο λίγα καὶ καλλίτερα. Νίκον Περάνθην. Καλλίτερα γραμμένο ἀπὸ τοὺς στίχους σας εἶναι τό... γράμμα σας! Τὸ ποιήμα σας πολὺ πρωτόλειο ἀκόμη. Μὴ διάξεστε νὰ δημοσιεύσετε. Ἀμεράντην. Χίλιοιπομένα πράγματα. Στείλτε μᾶς τίποτα πιδ πρωτότυπο. Μερικὲς φράσεις τοῦ πεζοῦ σας ἀκριτὰ καλογραμμένες. Κώσταν Σίμων. Τὰ «Σκόρπια φύλλα» θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρά τους. Τὸ «Χαμένο Παρελθόν» ἀνεπιτυχές. Μ. Ι. Μπ. Καλὸ τὸ «Σὰν Ἀπόψε». Ἐγκρίνεται. Δέσπων Διανάντη. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ «Ζωὴ χαμένη». Καὶ αὐτὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Ρέαν Κάτη. Πολὺ καλὸ τὸ «Ἐσάπην». Δείχνει ὅτι ἔχετε ταλέντο. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Γεώργιον Χρυσόστομον. Καὶ τὸ δικὸ σας ποίημα «Φτώχεια» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Ζέβο. Πολὺ φλύαρη ἡ «Ἀριστοκρατία». Καὶ τῆς λείπει ἡ ἀπαυτομένη συνοχὴ ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ ἕνα πεζὸ. Ἐλπίδα Νίκης. Πολὺ στεγνὰ, πολὺ φλύαρα γραμμένο. Μὴν προχειρογράφετε. Δευκόρῳσον. Τὸ πεζὸ σας ἀρχίζει μέτρια. καὶ τελειώνει σχετικὰ καλλίτερα. Περιορίζεται μόνο σὲ περιγραφή χωρὶς καμμιὰ πλοχὴ καὶ τὰ πεζὰ αὐτὰ—τὰ χωρὶς θέμα—εἶναι δύσκολο νὰ γραφοῦν καλὰ. Οἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ Ρωσικὴ ἐπανάστασι ἀκατάλληλές γιὰ τὸ περιοδικό μας. Τάκην Κουριώτην. Τὸ «Τώρα καὶ πρῶτα» θὰ δημοσιευθῇ. Ἀπὸ τὸ «Σ' ἀγαπῶ» καλὸ τὸ πρῶτο ἐξάστιχο καὶ τὸ δημοσιεύομε ἐδῶ:

Ἐνα βράδυ θάρῳ φεγγαρόλοστο, μιὰν αὐγὴ μυρωμένη ἢ ἕνα δεῖλι καὶ γλυκὰ δὲν σοῦ πῶ τῆς ἀγάπης τὸ πλάνο τὸ μῆνυμα ποὺ ἀπαλὰ θὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χεῖλη σὰν πνοή: «Σ' ἀγαπῶ!».

Τὰ ἄλλα δυὸ ἐξάστιχα πολὺ κατώτερα. Στέλιον Ἀράπην. Τὸ πεζὸ σας θέλει ἕνα προσεκτικὸ διόρθωμα γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Διορθώστε πρὸ πάντων μερικὲς κακὲς φράσεις ὅπως «ὄνειρ ὄδη πέλαγα, χτηνώδεια, κατάσταση, οἰχτρεῖ κομωδία κλπ». Πολλὸ ὄρον Τσακρῆλ. Τὸ ποιήμα σας γιὰ πρωτόλειο δὲν εἶναι πολὺ ἀσχημο. Δὲν εἶναι βέβαια δημοσιεύσιμο γιατί εἶναι πολὺ παιδιαστικὸ. Τάκην Χρυσόστομον. Ἐπιμεληθῆτε τὸ γράμμα σας. Δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτὸ. Καὶ τὰ θέματα ποὺ διαλέγετε πολὺ κοινὰ. Νίτσων. Ἀκριτὰ καλὸ θέμα, μέτρια γραμμένο. Μαίρη ν Δώρον. Ἀνεπιτυχές τὸ ποιήμα σας. Χωρὶς κανένα μέτρο καὶ χωρὶς καμμιὰ ἁρμονία. Ἐλένη ν Λαζαρίδου. Καλὸ τὸ πεζὸ σας. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Ἀκριδὴν Ράκκα. Συμπαθητικὸ τὸ «Μυστικόν». Ἐγκρίνεται. Ἡ «Ἀθήνη» πολὺ κοινότοπη. Οἱ πέντε δραχμῆς εἶναι εἰς διάθεσίν σας. Ἡ «Ἐβδομάς» δὲν παίρνει δικαίωμα κρίσεως, ὅπως ἐπανειλημμένως ἐγράψαμε. Νίκον Τζόν. Μὲ λύπη μᾶς ἀναγκαζόμαστε νὰ ἐπαναλάβωμε τὴν παλὰ μᾶς ἀπάντησιν καὶ γιὰ τὰ νέα σας ποιήματα. Μὴ διάξεστε νὰ δημοσιεύετε στίχους. Τὸ «Ρώτησε» θὰ δημοσιευθῇ ὡς ἂν δὲν τὸ χαλοῦσε τόσο πολὺ ὁ τελευταῖος (ὀδός) στίχος ποὺ εἶναι πολὺ ἀσχημος. Γ. Ρέμπελον. Δυστυχῶς καὶ πάλι δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ

Ἐκδόσεις

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ ἐκλεκτὴ συνεργάτις μας καὶ γνωστὴ συγγραφεῖς κ. Μαριέττα Μινώτου, ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς, εἰς θαυμασίαν γαλλικὴν ἐκδοσὴν τὸ νέον της διδβλίον περὶ Ζαντὸν: Zante le village et la campagne.

Μὲ ζωντανὸν ὄφος, θαυμασίως περιγραφὰς καὶ μὲ τὴν γνωστὴν της εὐσυνειδησίαν, συνέλεξε μέσα εἰς τὰς σελίδας του, πλοῦσιον καὶ ἐνδιαφέρον λογογραφικὸν ὕλην, ἥτοι δημοτικὰ τραγοῦδια, θρύλους, παραδόσεις, προλήψεις καὶ ἐν γένει ὅτι ἀφορᾷ τὴν ζωὴν τῆς ὑπαίθρου εἰς τὸ ὅραιο τῆς Νηοί.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ 12ον τεῦχος μηνὸς Δεκεμβρίου 1935 μὲ τὸ ἐξῆς περιεχόμενον:

—Υπόμνημα περὶ τῶν... Πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγγέλου Τανάρα (τέλος).

—Ὁ Ρασπουτὶν ὡς μέντιουμ. Πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγγ. Τανάρα (τέλος).

—Ἡ Βασκανία καὶ τὰ προαισθήματα τῶν ἑσῶν.

—Ψυχικὰ φαινόμενα τοῦ ἀεμνήστου χημικοῦ Στ. Κοδόλη.

—Τηλεπάθεια— Ψυχοβολία— προρρήσεις (ἐκ τῶν ἀρχαίων).

ποιήματά σας. Ἐλέαν Παπαγεωργίου. Διορθώθηκε ἀκριτὰ. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.

Φάνη ν Γαλανόν. Τὸ τελευταῖο ποιήμα σας δείχνει κάποια σχετικὴ πρόοδο. Καὶ αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Θάρον Μπαρκούκη. Ἐγκρίνεται ὁ «Πόθος». Σίμων Γαλανόν. Καὶ τὸ θέμα συνηθισμένο καὶ τὸ γράψιμο ἄσχημο. Διαβάστε πρὸς τὸ παρόν. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴς εὐχες. Κ. Ἀράτον. Πολὺ ἐξεζητημένα καὶ χωρὶς ρυθμὸ τὰ ποιήματά σας. ἴσως νὰ ἐπιτυχαίνετε καλλίτερα στὸν πεζὸ λόγο. Γιὰ τὴς εὐχες σας εὐχαριστοῦμε θερμὰ. Ἰορμάν. Πολὺ κοινὸ τὸ πεζὸ σας. Ἐπιμεληθῆτε λίγο καὶ τὴ φράση σας ποὺ εἶναι σχοινοτενής. Γράφετε μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Μιχαήλ Πέτρον. Δυστυχῶς ὁ «Θρήνος» σας δὲν εἶναι καθόλου ἐπιτυχημένος. Δημοσιεύομε ἐδῶ τρία τοῦ τετραστίχου, ἴσως ἀντιληφθῆτε καὶ σεῖς τὰ ἑσώματα του:

Καὶ δὲν μοῦ τόπε τὸ πουλί οὔτε τὸ κύμα σὲ γυαλί οὔτ' ἡ αὐγὴ τὸ ξέρεϊ.

Κι' οὔτε καμμιὰ τόπε φωνὴ σοφῆς φιλοσοφίας, κι' οὔτε καμμιὰς θερησκείας, ἄλλου συστήματος πνοή.

Μοῦ τόπανε δυὸ φωτεινὰ λαμπάκια χαϊδεμένα, δυὸ ματάκια καστανά, —δυὸ μάτια πεθαμένα...

ΕΥΧΑΙ

Ὁ ἐν Σύρῳ Ὑπο)ταρ Ἐφημερίδων Γεωργ. Σταθόπουλος εὐχεται εἰς τοὺς πολυλήθεις πελάτας τοῦ καταστήματός του, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς συναδέλφους πρῶτορας τοῦ ἐν Ἀθῇν. Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων—Σπύρος Τσαγγάλης, αἰσιον καὶ εὐτυχῶς τὸ νέον ἔτος.

ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπογράφως Ἐφημερίδων Σύρου

44
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ερμιόνη Χανιά. Εύχαριστήθηκα πολύ που καθάρισε τόσον το πρόσωπό σας, ώστε να μην το πιστεύετε και σεις ή ίδια, και σ' εσάς εύχαριστώ και εγώ για τὰ καλά σας λόγια. Για τὸ ἄλλο ζήτημα μου γράφετε ὅτι ἀκολουθεῖτε τὴν κούρα τῆς ἐξαδέλης σας. Μὰ μὲ τί ἀποτριχωτικήν ἀλοιφήν; Γι' αὐτὸ καὶ γιὰ τὴν συνέχειαν τῆς κούρας γράψτε στὸν κ. Λαδά, διὰ νὰ σὰς στείλῃ τὰ σχετικά, ἄλλως γράψτε μου γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ δερματός σας, ἂν εἶναι δηλ. ξηρὸ ἢ λιπαρὸ.

Ρέτα Χανιά. Οἱ λειχήνες ὀφείλονται στὴν ξηρότητα τοῦ δέρματος. Τὰ μπιμπικια κάμετε πολὺ κακὰ νὰ τὰ σπάζετε μὲ τὰ νύχια διότι τὰ περισσεύετε ἔτσι καὶ προκαλεῖτε αὐτομόλυνση. Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε τρεῖς τῆς ἐβδομάδος. Ν' ἀποφεύγετε τελείως τὸ κρύο νερό, καὶ νὰ πλύνεσθε πάντα μὲ χλιαρὸ, τὸ δὲ βράδυ νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπον μὲ σαμπάνι καὶ πολὺ ζεστὸ νερό. Προσωρινῶς καὶ ἐπὶ ἓνα μῆνα δὲν θὰ βάζετε καθόλου κρέμα, ἀλλὰ τὸ βράδυ μετὰ τὸ καθάρισμα θ' αλείφετε τὸ πρόσωπον μὲ τὸ ἐξῆς φάρμακο:

Sublimé	0,10 cent.
Resorcine	1 gr.
Chloral	2 »
Alcool	100 »

Πρὸ τῆς πούδρας γιὰ νὰ στεγρῶνῃ θὰ βάψετε τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranger	125 gr.
Teint. de benjoin	5 »
Glycerine	2,50 »

Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε μου.

Σιλλέτ. Ἡμεῖς ποτὲ δὲν σὰς στείλαμε μογιές γιὰ τὶς βλεφαρίδες, διότι ἀποφεύγομε καὶ νὰ συνιστώμε νὰν τέτοια ἐπιβλάβῃ πράγματα. Ὡστε δὲν μπορούμε νὰ σὰς ἀποστείλουμε οὔτε κρέμα. Γιὰ θυμηθῆτε καλὰ σὲ ποῖο περιοδικὸ εἶχατε γράψῃ καὶ σὰς ἔστειλαν; Ἄν θέλετε κρέμα τοῦ κ. Λαδά ἀποτανηθῆτε στὸν ἴδιον. Ἐκείνος ἀρῶν σὰς ἐξέταση θὰ σὰς παρασκευάσῃ κρέμαν ἐιδικὴν διὰ τὸ δέγμα σας, διότι ἐτοιμες δὲν εἶναι. Δι' ὅ,τι ἄλλο θέλετε νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω εἰμαι προθυμοτάτη.

Βιολονίστρια Χ. Π. Ε. Β. Ὁ κ. Λαδὰς πολὺ εὐχαρίστως θὰ σὰς δεχθῇ δωρεὰν ἐφ' ὅσον τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας. Λυπούμαι διότι δὲν σὰς ἀπήντησα ἀμέσως, διότι τηρῶ αὐστηρῶς τὴν προτεραιότητα.

Μ. Π. Σύρον. Σὰς ἀπήντησα συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας ἰδιαίτερώς. Εἰς τὴν φίλιν σας, ἀπαντᾷ ὁ γιατρὸς εἰς τὴν στήλην του.

Φιλότεχνον Πειραιᾶ. Σὰς ἀπήντησα στὸ ὑπ. ἀρ. 526 τεύχος. Κάνομε ὅτι μπορούμε γιὰ νὰ ἀπαντῶμεν συντομότερα, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ πληθώρα τῶν ἐπιστολῶν μᾶς ἀναγκάζει ν' ἀργοποροῦμε λιγάκι. Ἀλλὰ συνιστῶ, σ' ὅλες μας τὶς ἀναγνώστριες, νὰ παρακολουθοῦν καλῶς τὰς ἀπαντήσεις καὶ νὰ μὴ ξαναρωτοῦν δι' ἀπαντήσεις, ποὺ ἤδη ἔχονεν δώσει. Αὐτοὶ δὲν θὰ τὶς ἐπαναλαμβάνω,

νὰ, ἀλλὰ θὰ παραπέμω στὸ φύλλον ποὺ ἔχουν δημοσιευθῇ.

Φ. Σ. Κ. Δράμαν. Ἡ πιτυρίδα καθὼς τὴν λέτε εἶναι ἡ ἀπολέπιση τοῦ δέρματος ποὺ τὴν προκαλεῖ ἡ λοσιόν, ἀπὸ κάτω δὲ βγαίνει δέγμα ὑγιές. Διὰ νὰ διευκολύνετε τὴν κατάσταση νὰ χρησιμοποιήτε τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον μετὰ ἓνα τέταρτον νὰ ἀφαιρῆτε μὲ σαμπάνι καὶ ζεστὸ νερό. Νὰ κάμετε δὲ καὶ τὴν ἐξῆς κρέμα:

Huile d' amandes	25 gr.
Cire blanche	5 »
Blanc de baleine	5 »
Eau de roses	1 »
Teint. de benjoin	3 »
Teint. d' ambre	1 »

Τὴν λοσιόν θὰ τὴν ἀρχίσετε ἡραιωμένην, μετὰ ἓνα δὲ μῆνα θὰ τὴν χρησιμοποιήτε αὐτοσίαν.

Κάστα Ντίβα. Χρησιμοποιήστε τὸ ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ τὴν κρέμα ποὺ γράφω ἀνωτέρω στὴν «Φ. Σ. Κ. Δράμαν» ἐπιπροσθέτως δὲ πρὸ τῆς πούδρας καὶ τῆς κρέμας τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranger	125 gr.
Teint. de benjoin	5 »
Glycerine	2,50 »

Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε. Νὰ πλύνεσθε πάντα μὲ χλιαρὸ νερό.

Διάνα καὶ Πόλυ. Νὰ πλύνεσθε πάντοτε μὲ χλιαρὸ νερό. Πρῶτ' καὶ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο νὰ κάμετε τὴν πρόσφατην λοσιόν ποὺ σὰς γράφω κατωτέρω καὶ μ' ἓνα σαμπάνι καὶ καθαρίζετε καλὰ τὸ πρόσωπον, ἀποφεύγοντας νὰ ποτίσετε τίς ρίζες τῶν τριχῶν καὶ τὰ φρύδια γιὰ νὰ μὴ ξανθύνουν.

Ἡ λοσιὸν εἶναι ἡ ἐξῆς: Μισὸ κουτάλι καφὲ λεμόνι, μισὸ κουτάλι καφὲ ὀξυζενέ, καὶ ἓνα ὀλόκληρο κουτάλι γάλα ἄβραστο. Κρέμα θὰ χρησιμοποιήτε τὴν ἡμέραν καὶ πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς:

Eau oxygénée	15 gr.
Lanoline anhydre	35 »
Teint. de benjoin	7,50 »
Huile d' amandes douces	30 »
Cire blanche	10 »
Acide salicylique	0,4 »

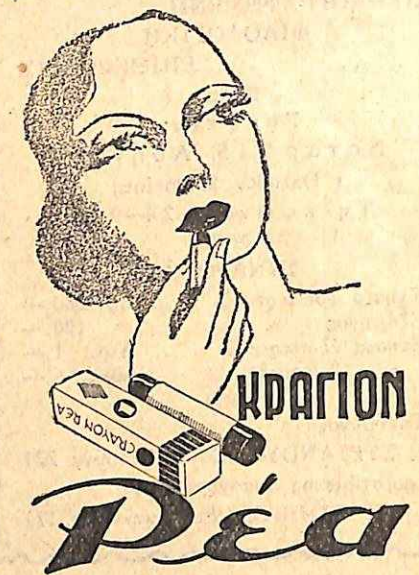
Χυμὸ ἀπὸ λεμόνι

Essences q. s.

Χρυσούλαν Γύθειον. Θὰ σὰς δώσω μὴν ἀδελφικὴν συμβουλὴν, μικρὴ μου φίλη, καὶ ἀπαιτῶ νὰ τὴν ἀκολουθήσετε. Πιάψτε τὴν διαίταν διότι θὰ καταστραφῇτε ὁλότελα, ἴσως δὲ ἀργότερα νὰ χρειασθῇ καὶ ἡ εἰσοδὸς σας εἰς εἰδικὸν νευρολογικὸν θεραπευτήριον ἢ εἰς ὀρεῖνόν ἀναρωτήριον. Ἐγὼ ἰδὼ τὸσα πράγματα καὶ ἀτυχήματα ποὺ σὰς λυποῦμαι κατὰ κράτος. Ἀφῆστε τίς κούρες καὶ φάτε διότι τὰ κλάμματα, τὴ στενωπάρδια καὶ τὴν μελαγχολία, θὰ ἀντι-καταστήσουν ἐντὸς ὀλίγου οἱ τρεμοῦλες, οἱ ζάλες, ἡ ἀκαταστασία τῆς περιόδου καὶ τέλος ἡ ἀνίατος νευρασθένεια κ.λ.π. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ τρώτε ἀπ' ὅλα, ἀργότερα ν' ἀποφεύγετε τὰ ζυμαρικά, τίς πατάτες τοῦς ψη-ροῦς καρπούς, τὰ οἰνοπνευματώδη ἐν γένει, καὶ τὰ γλυκίσματα. Μετὰ πάροδον διμήνου, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται, ἀκολουθήσετε τὰς συμβουλὰς μου θὰ περάσουν ὅλα, ἄλλως...

ΛΟΡΑ

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ὁ Γάλλος Χημικὸς Α. Thomasen. Σύμβουλος τῶν μεγαλύτερων ἐργοστασίων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν ἐφεύρεσίν του σχετικῶς μὲ τὴν κατασκευὴν τῶν κραγιὸν χειλέων εἰς τὴν Ἀρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον τὸ Κραγιὸν PEA κατασκευάζεται μὲ ὅ,τι τελειότερον ἢ ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ.

Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμούς: ὅταν τὸ φορῆτε τὰ χεῖλη σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι θαμμένα. Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμὸς του μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πράγμα ποὺ σὰς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε καὶ θὰ ἰδῆτε γιὰτὶ κάθε γυναῖκα μὲ γούστο εἶναι πάντα ἐφοδιασμένη μὲ τὸ Κραγιὸν PEA.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ
ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Ἐξεδόθη εἰς 7ην ἑκδοσιν συμπληρωθεῖσα μὲ πλείστας νέας συνταγὰς Μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς, καὶ πλουτισθεῖσα μὲ πληθώραν χρωματιστῶν πινάκων καὶ νέων εἰκόνων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα πολυτελῶς δεμένη δραχ. 180.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρὸν», οἰανδήποτε ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἱατρὸν, δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς αὐτὸν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, ἐσωκλείοντες καὶ δρ. 50. Εἰς τὸ ἱατρεῖον τοῦ Ἀγίου Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρῆς, δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς 5—7 μ.μ.

Ὁρσεινόν. Ἐκείνο ποὺ βλέπει κανεὶς μόλις διαβάσῃ τὸ γράμμα σας εἶναι μία νευρική. Ὅλα ὅσα μου γράφετε δὲν εἶναι παρὰ μὴ ἐμμονος ἰδέα ὅτι πάσχετε ἀπὸ ἐξιδρωματικῆς πλευριτίδα. Γιατὶ ἐπρεπε νὰ ξέρετε ὅτι ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἐξιδρωματικῆς πλευριτίδος τότε ἡ κατάστασις θὰ ἐξελίσσετο ὅλως διόλου διαφορετικὰ καὶ μάλιστα σὲ βαθμὶ ποὺ νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι καὶ νὰ καλέσετε γιαντὸ θέλοντας καὶ μὴ. Ὡστε καλὸν εἶναι νὰ διαλέξετε αὐτὴ τὴν ἰδέα καὶ νὰ συγκεντρώσετε τὴν προσοχήν σας εἰς τὴν ἐργασία σας. Ὅταν δὲ καμμιὰ φορὰ σὰς πιάνῃ αὐτὸς ὁ πόνος νὰ παίρνετε καμμιὰ ἀσπρίνη. Ἐπίσης καλὸν εἶναι καθε βράδυ ὅταν πρόκειται νὰ κοιμηθῆτε νὰ κάμνετε μὴ ἐντριβὴ μὲ λίγον οἰνόπνευμα. Αὐτὸ θὰ γίνεταί ἐπὶ 20 τουλάχιστον ἡμέρας. Ἀπὸ δὲ τὸ κάτωθι φάρμακο θὰ παίρνετε 40 σταγόνες ἡμερησίως, 20 τὸ πρῶ καὶ 20 τὸ ἑξῆς.

Teint. de Valeriane 20 gr.

Μετὰ παρέλευσιν 20ῆμερον μου ξαναγράφετε.

Α. Γ. Σύρον. Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ὅπως μου λέτε τίποτε τὸ ὑποπτον, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀνησυχῶν τὰ φαινόμενα αὐτὰ, καθότι ὀφείλονται μᾶλλον σὲ ἀνεπάρκεια τῆς ὥσθης. Τὰ φαινόμενα μποροῦν θαυμάσια νὰ ὑποχωρήσουν.

Θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακο 4 φιαλίδια καὶ θὰ τὰ χρησιμοποιήσετε σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν. Ταυτοχρόνως δὲ θὰ κάμετε καὶ 15 ἐνέσεις Chlorure de Calcium Chlori διότι ἂν δὲν γίνονιν μαζί καὶ οἱ ἐνέσεις τότε τὸ ἀποτέλεσμα ἀσφαλῶς θάναί μὴδαμνόν.

Progynon Schering
tabl. de 1000 m. Boîtes No 4

Μετὰ τὴν θεραπείαν ἂν θέλετε ξαναγράψτε μου.

Δυστυχῇ Α. Πειραιᾶ. Νομίζω ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κατάσταση ὀφείλεται σὲ μὴν ἀεροφαγία ἣτις εἶναι ἐν μέλει καὶ συνέπεια τῆς προηγουμένης καταστάσεως γι' αὐτὸ ἐκείνο ποὺ θὰ σὰς συμβούλευα εἶναι πρῶτα, πρῶτα νὰ μασσάτε καλὰ τὴ τροφὴ καὶ νὰ τρώτε ὅσο μπορείτε πρὸ σιγᾶς, δεύτερον κάθε βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ πρῶ νηστικὸς νὰ παίρνετε ἓνα κοχλιάριον σούπας Huile de parafine καὶ τέλος θὰ παίρνετε τὸ κάτωθι φάρμακο σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγία ποὺ ἀναγράφει.

Charbon Merk.

Ἄν ὅμως παρ' ἐλπίδα ἐξακολουθοῦν ὅλα τὰ δυσάρεστα φαινόμενα τότε ἡ μου ξαναγράφετε ἢ ἐρχεσθε ὁ ἴδιος.

Κάρολον Κουίντον. Ἐφ' ὅσον ὁ ἀδελφός σας παρουσιάζει ὅλα τὰ συμπτώματα ποὺ μου γράφετε νομίζω ὅτι εἶναι ἐπιβε-

βλημένον νὰ καταφύγετε σ' ἓνα εἰδικὸν φυματολόγο ὁ ὁποῖος ἀρῶν τὸν ἐξέτασιν θὰ σὰς πῇ τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Μοῦ γράφετε ὅτι ἔχει περιγεγραμμένην σκιερότητα κατὰ τὴν ὑποκλείδιο, ὅτι ἔχει πυρετὸν κυμαινόμενον διὰ 36,8—37,2, δὲν μου ἀναφέρετε ὅμως ἂν ἔχη ἀπόχρεμψιν, βήχα. Γιατὶ πολλὸ φοβοῦμαι μήπως ἔχει ἀνάγκην ἀμέσου ἐπεμβάσεως. Σὰς συνιστῶ λοιπὸν νὰ καταφύγετε σ' ἓνα γιαντὸ καὶ ὡς τοιοῦτον σὰς ὑποδεικνύω τὸν κ. Δημακόπουλο, Μαυρομυχάλῃ 4. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τοῦ πῆτε ὅτι σὰς στέλνω ἐγώ. Ἄν νομίζετε ὅμως, τὸ κάμνετε. Ἄν θέλετε πάλι, περνάτε ἀπὸ τὴ διεύθυνσίν μου φέροντας μαζί καὶ τὴν ραδιογραφία καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω.

Πενταετὴ Ἀναγνώστην Ι. Χ. Προκαλεῖ κατάπληξιν τὸ γεγονός ὅτι ἐνῶ δὲν αἰσθάνεσθε τίποτε ἀπολύτως ἐξαικλίου, θέτε νὰ ἀδυνατήτε. Τί εἶδους ὅμως ἀδυναμία γίνεται. Εἶναι μονάχα σωματικόν; Πρέπει νὰ ξεῦρα καὶ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βγάλω τὸ συμπέρασμα μου.

Νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα θάταν νὰ σὰς ἐξέτασιν ἓνας γιαντὸς μήπως καὶ ὑπάρχει κάτι ποὺ προκαλεῖ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

Καὶ ἐφ' ὅσον προβάλλετε ὡς πρόφασιν τὸ οικονομικὸν μέρος ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ σὰς ἐξέτασω τελείως δωρεὰν ἀρκεῖ νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε στὸ ἱατρεῖο μου τίς ὥρες ποὺ εὐρίσκομαι ἐκεῖ.

Β. Σ. Κατερίνην. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν εἶναι παθολογικόν, εἶναι πολὺ συνηθισμένο στὴν ἡλικία αὐτὴ ὥστε δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀνησυχῇ καθόλου. Εἶναι δὲ τόσο εὐχάριστο ὥστε ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο χρόνον ἔλθῃ τὸ ὅλως ἀντίθετο ἀποτέλεσμα τότε ἀσφαλῶς θὰ μνησθῆτε παλαιῶν ἡμερῶν. Πάντως ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ προβῇτε στὸ διάδημα ποὺ σκέπτεσθε καλὸν εἶναι νὰ κάμετε μερικὰ ἐνέσεις στρυκνίνης τῶν 0,002 μίαν ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς δὲν θὰ ὑπερβοῦν τίς 30. Ἐπίσης μετὰ διακοπὴν 10 ἡμερῶν κάμνετε καὶ ἓνα κουτὶ ἐνέσεις δοξυμίνης Σπίγγελ.

Μ. Ο. Π. Ἐφ' ὅσον τὸ εἶχατε καὶ προτοῦ παντρευθῆτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι παθολογικὸν ἐν τούτοις εἶναι δύσκολον νὰ ἐξαλειφθῇ τελείως, ἂν ὅχι ἐντελῶς ἀδύνατον. Ἐκείνο ποὺ θὰ μετριάσῃ κατὰ πολὺ τὸ φαινόμενον εἶναι τὰ μέτρα ὑγιεινῆς τὰ ὁποῖα ἐπρεπε νὰ ἔχετε ἤδη λάβει γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ πάρετε ἓνα λειγυγνὸν μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα του καὶ μ' αὐτὸ τουλάχιστον μὴ φορᾷ τὴν ἡμέρα νὰ κάμνετε καθαριότητα μὲ λίγον χλιαρὸ νερὸ ποὺ μέσα θὰ εἴχετε πότε μερικὰ σταγόνες ἰόδιο καὶ πότε θραυστὸν χαμομήλι. Ἐὰν τὰ κάμνετε αὐτὰ θὰ ἔχετε τὴν ἐλπίδα νὰ περιορισθῇ τὸ κακὸ στὸ ἐλάχιστον. Ὅλα αὐτὰ ἄλλωστε εἶναι μέτρα στοιχειώδους ὑγιεινῆς.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυχῶς γίνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυσίαν μὲ τὸ τελευταῖον μηχανήμα διαθερμίας ὑπὸ εἰδικῷ ἱατρῷ: δόδς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4—7 1/2 μ.μ. τηλεφ. 27.420

Μπορείτε καὶ σεῖ
νὰ ἀποκτήσετε
ΧΡΩΜΑ
ΘΕΛΚΤΙΚΟΝ

Νέον μυστικὸν τῆς
πούδρας ποὺ χαρίζε
δαμπὴ ἀπόχρω
ση τῆς μόδας

Ὅλαι αἱ κομψαὶ Ἑλληνίδες ἔχουν χρῶμα ὠραίας θαμπῆς ἀποχρώσεως. Αὐτὸ ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ ὕδρα τὸν τρόπον νὰ ἀποκτήσουν ἐπιδερμίδα μὲ τελείαν θαμπάδα, ἀπληλαγμένη ἀπὸ γυαλάδες, ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ συνίσταται εἰς μίαν νέαν βραβευμένην μέθοδον Τοκαλόν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ MOUSSE DE CREME ἀναμιγνύεται σὲ λεπτοτάτη πούδρα περασμένη ἀπὸ τρία μεταλλίνα φίλτρα. Γι' αὐτὸ ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ πέντε φορές περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη πούδρα. Δὲν ἀφίνει κανένα ἴχνος γυαλάδας εἰς τὸ πρόσωπο ἢ τὴν μύτη, ἀκόμη καὶ ὅταν χορεύετε σὲ ὑπερθερμαινόμενῃ αἰθουσᾷ ἢ βγαίνετε με βροχὴ ἢ ἀνεμο. Ἡ MOUSSE DE CREME ἐμποδίζει τὴν πούδρα Τοκαλόν ν' ἀποξηρᾷ τὰ ἐλαττώματα φυσικὰς ἐκκρίσεως τῆς ἐπιδερμίδος, ὅπως τὸ κάνουν οἱ κοινὲς πούδρες ποὺ καθιστοῦν τὴν ἐπιδερμίδα ξηρὰ καὶ χονδροειδῇ. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἔχετε θαυμάσιο καὶ θελκτικὸν χρῶμα, στὸ ὅποιο κανένας ἀνδρας δὲν ἀντιστέκεται, ἀγοράσατε σήμερον ἓνα κουτὶ πούδρα Τοκαλόν. Διαπιστώσατε πὸς θαφῆρει ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες πούδρες, διότι ἡ MOUSSE DE CREME εἶναι μυστικὸ ἀποκλειστικὸ τῆς πούδρας Τοκαλόν.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι:

Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ

Προεξτελούς 42 Ἀθήνα

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ!!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ - ΜΠΡΙΓΙΑΝ -
ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

πάσης αξίας, παντός είδους, ωρολόγια, παλαιά άσημια, παράσημα, νομίσματα Καποδίστρια «Φοίνιξ», παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα (ακέραια), εικόνες Βυζαντινές, κομπολόγια και πίπες κεχρημάρια και γιούσερ φίλντις και κοράλλια με άνωτέρας τιμής όλων των άλλων καταστημάτων.

Όστις μās πωλήση τὸ χρυσὸν του ὠρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελίνη κάσα.

Λόγω ρεκλάμας ἐπισκευάζω ὠρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δοχ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἐχω τοὺς καλλιτέρους τεχνίτας.

Ἐσαυτὼς διαθέτω ὁκαζίδιν ἐν τῶν ἀνωτέρω κοσμημάτων (ἀγορασθέντων ἀπὸ χέρι) καὶ εἰς ἀρίστην κατάστασιν, εἰς τὸ τρίτον τῆς αξίας των. Μιὰ ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε διὰ τὸ ἀσυναγώνιστον τοῦ καταστήματος.

Προσέξτε εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀρ. 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ - ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 56

Καταποσία
κατὰ τῆς
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ

Πωλοῦνται
εἰς τὰ
Φαρμακεία

Ἀντιπρ. Τζούρος -
Καρράς
Ἀθῆναι

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΠΙΘΗΚΟΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελίδα 6)

τὸς γιὰ νὰ ξελασπώσῃ, μὰ δὲν ἦτανε βολετὸ νὰ τὸν θέσῃ σ' ἐφαρμογῇ.

» Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ καταστηματούχος τὸν φώναξε. Μείναμε μόνοι μετὰ τὴν Λιάνα. Πρώτῃ φορὰ μετὰ κύτταξε στὰ μάτια.

» —Φεύγετε αὔριο; μετὰ ρώτησε.

» —Ναί.

» —Εἴσατε εὐτυχῆς. Νὰ μπορῇ νὰ φεύγῃ κανεὶς...

» Σώπασε σὰ νὰ μετανόησε καὶ γιὰ ὅσα μοῦ εἶχε πῇ.

» Τὴν ὥρα ἐκείνη, καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ, μάντεψα τὸ μεγάλο τῆς μυστικόν. Ἦταν ἓνα σκλαβωμένο πουλί, μετὰ κομμένα τὰ φτερά. Κι' ὠρκίσθηκα ἀπὸ μέσα μου νὰ τῆς δώσω αὐτὰ τὰ φτερά ποῦ τῆς ἔλειπαν.

» Μὰ δὲν τῆς εἶπα τίποτα. Ὡστόσο εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασή μου.

» Πρῶτ' — πρῶτ' πῆγα στὸ μπαρκομπέστια. Μῆλκα στὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου.

» —Ἦρθα νὰ σὰς ζητήσω τοὺς μισθοὺς μου, τοῦ εἶπα.

» —Τί σοῦ χρειάζονται τόσα λεπτὰ; μετὰ ρώτησε. Ἐχεῖς νὰ κάνῃς τίποτα προμήθειες;

» —Μοῦ χρειάζονται! τοῦ ἀποκρίθηκα.

» Μετὰ πλῆρωσε μουρμουρίζοντας.

» Τὴν ὥρα ποῦ πῆγαινα νὰ ξεμπαρκαριστῶ μοῦ φώναξε:

» —Μὴν ἀργήσῃς. Θὰ φύγουμε τὸ μεσημέρι.

» Τοῦκαμα ἓνα νόημα πὼς ναί, θὰ γυρνοῦσα γρήγορα καὶ πῆδησα στὴν βάρκα.

» Ἐτρεξα νὰ βρῶ τὸν Ραπάκη.

» —Πάρε τὴν κλούβα σου, τοῦ εἶπα κι' ἔλα μαζί μου.

» —Ποῦ θὰ πάμε; μετὰ ρώτησε παραξενεμένος.

» —Ποῦ χωρὶς εἶναι τὸ πιὸ κοντινόν;

» —Τὸ Σελλίλ.

» —Θὰ πάμε στὸ Σελλίλ.

» —Μὰ τί θὰ κάνουμε;

» Τοῦ ἐξήγησα μετὰ λίγα λόγια τὸ σχέδιό μου. Ἐνθουσιάστηκε. Μοῦφίξε τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπό του κατῶρθωσε, ὅχι καὶ μετὰ πολλὴ δυσκολία νὰ πάρῃ μιὰ συγκινημένη ἐκφράση.

» —Τὴν κόρη σου μπορεῖς νὰ τὴν ἀφίσης ἐδῶ, τοῦ εἶπα. Δὲν χρειάζεται νὰ τῆς πῆς τίποτα. Ἄλλωστε θὰ γυρίσω μεθ'αὐτοῦ.

» Βρῆκε πὼς εἶχα δίκιο.

» —Ἐστεῖλα ἓνα γραμματάκι στὸν καπετάνιο ποῦ τοῦγραφα πὼς μποροῦσε τὸ μπαρκομπέστια νὰ φύγῃ καὶ χωρὶς ἐμένα γιὰτὶ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ ξεαναγυρίσω στὸ καράβι του.

» Καὶ σὲ μιὰ ὥρα φεύγαμε μαζί μετὰ τὸν Ραπάκη καὶ μετὰ τὴν κλούβα τοῦ φιδιὸς γιὰ τὸ Σελλίλ.

» Ὅταν γυρίσαμε ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες στὴ Τζέιλα, ἐγὼ εἶμουν κλεισμένος μέσα στὴν κλούβα. Ἦμουν ὀλόγυμνος καὶ σ' ὅλο τὸ κορμί μου ἦσαν κολλημένα πούπουλα στρουθοκαμήλου. Ἦμουν ὁ ἀνθρωποπιθήκος ποῦ ἐγύρευαν...

» Τινάχθηκα ἀπάνω.

» —Ἐγὼινος ἀνθρωποπιθήκος; τὸν ρώτησα. Μὰ γιατί;

» Τράβηξε μιὰ δυνατὴ ρουφηξιὰ τῆς πίπας του καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε μέσα στὰ δόντια του:

—Τὴν ἀγαποῦσα!

Ἡ φωνὴ του ἔμοιαζε μετὰ βαθὺ λυγμό. Ἐμείνα ἀμίλητος μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν βαθὺ πόνο, ποῦ μοῦ φανεωνόταν ἔτσι ξεφνικά.

Ἡ φωνὴ του μ' ἔκοψε ἀπὸ τὴν συλλογὴ μου. Εἶχε πάρει ἓνα φαίδρὸ τόνο τώρα, ποῦ τὸν ἐμάντευα πὼς ἦταν προσποιητός.

—Ἦμουν τόσο καλὰ μεταμφιεσμένος, ὥστε κανένας δὲν κατάλαβε τίποτα. Ἄλλωστε, ὅλοι στὸ ξενοδοχεῖο νόμιζαν πὼς εἶχα φύγει μετὰ τὸ μπαρκομπέστια, ποῦ ἔκανε πανιὰ δυὸ μέρες πρὶν.

» Ἦλπιζα πὼς δὲν θὰ τὸ καταλάβαινε οὔτε ἡ Λιάνα. Δὲν τόθελαι, ὅχι γιὰτὶ ντρεπόμουν, μὰ γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ τὴν ἀφορμὴ ποῦ μ' ἔκανε νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀπόφασή.

» Ἡ Τζέιλα ἀναστατώθηκε μετὰ τὴν εἶδηση πὼς ὁ Ραπάκης εἶχε φέρει μαζί του ἓναν ἀνθρωποπιθήκο ζωντανόν.

» Καὶ τὸ θράδυ ἡ αἴθουσα τοῦ μπάρ ἐγέμισε ἀπὸ κόσμον. Ὁ Ραπάκης ἔτριβε τὰ χέρια του. Τὸ ἴδιο κι' ὁ καταστηματούχος ποῦ λογάριζε πὼς μόνο ἀπ' τὴν εἰσπραξὴ τῆς πρώτης θραδυσῆς θὰ παίρνε ὅσα τοῦ χρυστοῦσαν οἱ δυὸ θεατρίνοι.

» Ἐγὼ κλεισμένος μέσα στὴν κλούβα μου, ἔτρεμα ἀπὸ τὸ κρῦο κι' ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου.

Ἐφτασε ἡ ὥρα. Ὁ Ραπάκης θύγηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παραθῶν ποῦ μ' ἔκρυβε, κι' ἐμίλησε πρὸς τὸ κοινόν μετὰ μεγάλους λόγια καὶ πλατεῖες χειρονομίες, περιγράφοντας τὸν «θρυλικὸν πιθηκάνθρωπον» ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδείξῃ.

» Ἐπειτα μετὰ μιὰ θριαμβευτικὴ χειρονομία παραμέρισε τὸ παραθῶν.

» Ἐσφιγγὰ τὰ δόντια μου. Μοῦ φαίνονταν πὼς ὅλα ἐκείνα τὰ μάτια, ποῦ ἦσαν καρφωμένα ἀπάνω μου, μ' ἔγδυναν ἀπὸ τὰ πούπουλα ποῦ εἶχα κολλήσει καὶ πὼς ὅλοι μ' ἀνεγνώριζαν.

» Καταλάβαινα πὼς, κάτω ἀπὸ τὴς μιογιῆς ποῦ εἶχα πασαλεῖψῃ τὸ πρόσωπό μου, τὰ μάγουλά μου γίνονταν κατακόκκινα.

» Ἡ Λιάνα ντυμένη μ' ἓνα κοντὸ φόρεμα καὶ μ' ἓνα μαστίγιο στὸ χέρι, μῆλκε μέσα στὴν κλούβα. Ἦταν ἡ «θηριοδαμάστρια».

» Κάνοντας ὅπως τὴν εἶχε δασκαλέψῃ ὁ πατέρας τῆς, ἀρχισε νὰ μοῦ δίνει διαταγὰς σὲ μιὰ ἀκατάληπτη γλῶσσα, ποῦ ἦτανε δῆθεν ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρωποπιθήκου. Κι' ἐγὼ πάλι, ὅπως εἶχα συμφωνήσει μετὰ τὸν Ραπάκη, πότε σηκωνόμουν ὀρθίως, καὶ πότε ἐπεφτα στὰ τέσσερα καὶ γρύλλιζα, ὅσο μποροῦσα πρὸς ἀγρία.

» Ὁ κόσμος ὅλος θατοῦσε τὴν ἀναπνοὴν του. Τὸ φῶς μέσα στὴν αἴθουσα ἦτανε λιγοστό — γιὰ ὅλα εἶχε φροντίσει ὁ Ραπάκης — κι' ἔτσι ὅλοι μποροῦσαν νὰ ὀρκιστοῦν πὼς εἶχαν μπροστὰ τους ἓναν ἀληθινὸ ἀνθρωποπιθήκο τῆς μυστηριώδους ζούγκλας.

» Ἀξαφὰ, ἐκεῖ ποῦ μετὰ πλησίασε ἡ Λιάνα, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ διαταγὴ μετὰ κύτταξε κατὰματα καὶ μετὰ ρώτησε μετὰ σιγανὴ φωνή:

» —Γιὰτὶ τόκανες αὐτό;

» Καὶ τὰ μεγάλα τῆς μάτια ἦσαν βουρκωμένα.

» Ἐκλείσα τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν ἀντικρῶσω τὸ βλέμμα τῆς, ποῦ μ' ἔκαιγε.

Ἐπειτα θάλαθηκα νὰ μουγκρίζω ἀγρία καὶ νὰ χοροπηδῶ.

» Δὲν εἶπα τίποτα στὸν πατέρα τῆς. Οὔτε κι' ἡ Λιάνα ἔδειξε πὼς μετὰ εἶχε ἀναγνωρίσει.

» Μοῦφεραν νὰ φάω μέσα στὴν κλούβα καὶ κοιμήθηκα ἐκεῖ, σ' ἓνα ἀχυρένιο στρώμα, τυλιγμένος μετὰ δυὸ κουβέρτες, ποῦ μοῦφερε ὁ Ραπάκης.

Τοῦ παραπονέθηκα ὁμῶς πὼς ἔκανε κρῦο καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα φρόντισε νὰ θάλλῃ ἀπὸ νωρὶς μιὰ θερμάστρα πίσω ἀπὸ τὴν κλούβα. Αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή μου.

» Τὸ θράδυ, τὴν ὥρα ποῦ θάρχιζε ἡ παρὰσταση, εἶδα τὸ φίδι νὰ ἀναδύεται στὴ γωνιά του, μὰ δὲν ἔδωσα σημασία.

» Ὡστόσο, ἡ ζεστασιά τῆς θερμάστρας τὸ συνέφερε ἀπὸ τὸν λήθαργό του καὶ τὴν ὥρα ποῦ μῆλκε μέσα στὴν κλούβα ἡ Λιάνα, ἐκείνο ξεκούλουριάστηκε κι' ὠρμησε ἀπάνω τῆς.

» Ἐβγάλε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας, ποῦ ὁμοιά τῆς δὲν ἄκουσα ποτὲ ὡς τότε. Ρίχθηκα ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὸ φίδι.

Ὁ πατέρας τῆς πρόφτασε καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω. Μὰ δὲν νιάστηκε γιὰ μένα.

» Στὸ ἀναμεταξύ, τὸ φίδι ὠρμούσε ἐπάνω μου. Δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος νὰ ξεφύγῃ καὶ μετὰ μιὰ δυνατὴ κλωδιά, ἔσπασα τὰ κάγκελα τῆς κλούβας καὶ ρίχθηκα ἔξω.

» Ὁ κόσμος ἀναστατώθηκε. Ὅταν μ' εἶδαν ἐλεύθερο, ἔξω ἀπ' τὴν κλούβα, θάλαν ὅλοι τὴς φωνές, ἔπεσαν ἐπάνω μου κι' ἄρχισαν νὰ με χτυπᾶνε μ' ὅτι ἔβρισκαν μπροστὰ τους.

» Κατῶρθωσα νὰ μὴ βγάλω λέξη, γιὰτὶ τότε ὁ Ραπάκης θάτανε χαμένος.

Ὁ θεατρίνος προσπαθοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ τὸν κόσμον καὶ χτυπώντας μετὰ αὐτὸς μετὰ μαστίγιο, μετὰ ξανάθαλε στὴν κλούβα, ἀπ' ὅπου εἶχε βγάλει τὸ φίδι, κλείνοντας τὸ σ' ἓνα κιβώτιο.

» Οἱ θεαταὶ φύγανε. Μείναμε ἐμεῖς κι' ἐμεῖς. Ὅλο μου τὸ κορμί πονοῦσε ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Μετὰ θασάνιζαν πρὸς πολλὰ πούπουλα ποῦ ἦσαν κολλημένα ἀπάνω μου καὶ ποῦ δὲν ἦτανε βολετὸ νὰ τὰ ξεκολλήσω.

» Ὁ Ραπάκης πῆγε νὰ μοῦ φέρῃ μιὰν ἀλοιφή νὰ μοῦ κάνῃ ἐντριβές.

» Ἡ Λιάνα βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ μῆλκε μέσα στὴν κλούβα.

» Θέλησα νὰ ἀνασηκωθῶ, μὰ δὲν μπόρεσα καὶ σωριάστηκα στὸ ἀχυρένιο μου στρώμα.

» Γονάτισε κοντὰ μου, ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς στὸ φλογισμένο μου μέτωπο καὶ ποῦ εἶπε:

» —Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνετε αὐτό. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Μὰ σὰς χρωστῶ μιὰν ἐξήγησιν. Ὁ Ραπάκης δὲν εἶναι πατέρας μου. Εἶναι ἄντρας μου. Τὸν μισῶ. Τὸν μισῶ, μὰ τὸν ἀκολουθῶ παντοῦ. Μποροῦσατε νὰ μ' ἀφίσετε στὴν τύχη μου...

» Εἶδε τὸν Ραπάκη ποῦ γύριζε καὶ σηκώθηκε ἀπάνω.

» Εἶχα κλείσει τὰ μάτια μου. Στ' αὐτιά μου βοοῦζαν τὰ λόγια τῆς. Τώρα καταλάβαινα τὴν θουβὴ τῆς τραγωδίας...

» Ὅλη νύχτα δὲν ἐκλείσα μάτι.

» Τὸ πρῶτ', ὁ Ραπάκης μοῦ εἶπε πὼς θὰ πῆγαινε νὰ φροντίσῃ νὰ με μεταφέρουν ἀπὸ κεῖ.

» Δὲν τὸν ξαναεἶδα. Ὅταν θράδυσσε, ἀποφάσισα νὰ μιλήσω. Κάλεσα τὸν καταστηματοῦχο, ποῦ τρώμαξε σὰν ἄκουσε τὸν ἀνθρωποπιθήκον νὰ τοῦ μιλάῃ στὴ γλῶσσα του. Τοῦ ἐξήγησα τί εἶχε συμβῇ.

» —Εἶναι δυνατόν! ἔλεγε. Εἶναι δυνατόν!

» Τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ στείλῃ τὸν Ραπάκη.

Πάρτε καὶ τὴν ΠΟΥΔΡΑ

»—Χάθηκε, παιδί μου, μου είπε. "Εφυγε με την κόρη του από το πρωί. Μου είπε πως πάει στην Μπέρμπερα και πως θα μου παραγγείλει από εκεί για ποὺ νά σε φορτώσω. Ποὺ νά ξέρω ἐγὼ ὅτι ἦσουν ἄνθρωπος;

» Δὲν εἶπα τίποτα. Τὸ χτύπημα ἦτανε βαρὺ, μὰ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω.

» "Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Κεφαλλονίτης. Παιδεύτηκε ὅλη νύχτα γιὰ νὰ μοῦ ξεκολλήσῃ τὰ πούπουλα ἀπὸ τὸ κορμί μου. Μ' ἔβαλε σ' ἓνα δωμάτιο νὰ κοιμηθῶ, μὲ περιποιήθηκε σὰν ἀδελφὸ του, μου δώσε μιὰ παληὰ του φορεσιὰ νὰ ντυθῶ, ὅταν ὑπόρεσα νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

» "Εμείνα τρεῖς μῆνες στὴν Τζέιλα, ὡς ποὺ πέρασε ἓνα φορτηγὸ ἑλληνικὸ καὶ μπαρκαρίστηκα..."

Σώπασε. Τὸν ρώτησα σὲ λίγο:

—Καὶ τί ἀπέγιναν οἱ θεατρίνοι;

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ποιὸς ξέρει σὲ τί πιάτσες νὰ γυρνοῦν ἀκόμα; μοῦ εἶπε.

Ἡ θάλασσα βογγοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ καράβι μας καὶ τὰ κύματα σαρώναν τὸ κατάστρωμα. Ἄλλ' ὁ βόγγος αὐτός, αὐτὴ ἡ θύελλα δὲν ἦτανε τίποτα μπροστὰ στὴν ἄλλη, ἐκείνη ποὺ κρυβότανε στὰ στήθια τοῦ συνταξιδιώτη μου...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ θὰ διανεύω-
μεν ἀνὰ ἓνα
Γραμμόφωνον
τῶν Ἀγγλικῶν Ἐργοστασίων
Songster ἡγυημένον διὰ μίαν
δεκαετίαν εἰς ἐκείνον ὅστις θὰ
συμπληρώσῃ τὰς κάτωθι λέξεις
καὶ συμμορφωθῇ μὲ τοὺς ὅρους ἡ-
μῶν:

Ε-α Σ-ε-ρ ε-ν-ι-α-α
α-τ-σ-κ-θ-ο-κ-γ-ν-ι-ι.

Αἱ λύσεις ἀποστέλλονται ἐγγρά-
φως μὲ τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀ-
πάντησιν γραμματόσημον πρὸς τὸν
Μουσικὸν Οἶκον Σόνξτερ, ὁδὸς
Δώρου ἀρ. 9, Ἀθήνας.

Κάνετε ὅσον ἡμπορεῖτε οἰκονο-
μίας—ἔστω καὶ μικράς, ἂν δὲν
σᾶς περισσεύουν πολλά. Καταθέ-
τετε αὐτάς εἰς τὸ Ταμειυτήριον
τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. "Εἰσι ἀ-
σφαλίζετε ἐντελῶς τὰ λεφτά σας
μαζὶ μὲ τοὺς τόκους, σχημα-
τίζετε σιγὰ σιγὰ ἓνα σεβαστὸν
κεφάλαιον ἀπαραίτητον διὰ τὰ
ἐκτάκτα καὶ διὰ κάθε ἑκτακτον
ζωῆς σας.

ΚΑΙΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΑCΑΔΕΜΙΕ DE ΒΕΑΥΤΕ
Μ^η KETTY, εἰς τὴν τελευ-
ταίαν Διεθνή Ἐκδασιν τῶν
Παρισίων (τῆς Ἐφηρο-
μένης Ὑγιεινῆς) ἔδρα-
βεύθησαν καὶ πάλιν, διὰ
Χρυσοῦ Μεταλλίου καὶ ἐ-
κρίθησαν συγχρόνως, με-
ταξὺ τῶσων ἄλλων, ὡς Ἀ-
συναγώνιστα (hors concours)
ἡμῶν εἰς τὴν ἀγνότητά
των. Ἀθῆναι. Ἑρμού 35
Τηλέφ. 22-088.

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Γυναικεῖα καὶ Ἀνδρικά πολυτελεῖας
Κομψότης — Στερεότης Ἠγυημένη
Τὰ τελευταῖα Modèles
Θὰ τὰ βρῆτε γωνία
Ἀκαδημίας καὶ Θεμιστοκλέους

ΤΟ ΕΚΔΕΚΤΟΝ

PULMOPHILOS

Ἀριθμὸς ἐνκρίσεως Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς 130986 · 16 · ΙΙ · 1934

Εἰδικὸν διὰ νοσήματα

ΒΡΟΓΧΩΝ & ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

Ἰσχυρὸν θεραπευτικόν Ἀριστον
ἀναμεταλλωτικόν Ἀποχρεμπτι-
κόν. Κατασταλτικόν τοῦ βηχός.
Ὑπερτονικόν. Ἐπαναστρεφὶ τὴν
δρεξιν. Καταρτίζει τὸν πυρετόν.
Ἀριστὸν ἀποτειμαντικόν.

Πωλεῖται ἐν ὅλῃ τῇ Φαρμακείᾳ. Ἀντιπρὸς ΠΟΥΡΟΣ Α. ΚΑΡΡΑΣ

Πλατεῖα Ὑπερσώρων ἀριθ. 9, Ἀθῆναι. Τηλέφωνο 23·605

ΠΟΥΛΜΟΦΙΛΟΣ

10000 ἄτομα εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἔδοξι-
μασαν καὶ συνιστοῦν τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Δοκιμάσατέ το καὶ σεῖς. Εἶναι ἐξαιρετὸ. Δια-
λύει τὰ λίπη, φρεσκάζει τὸν ὀργανισμόν καὶ
σᾶς χαρίζει δυνάμεις γιὰ τὴν ζωὴν σας.

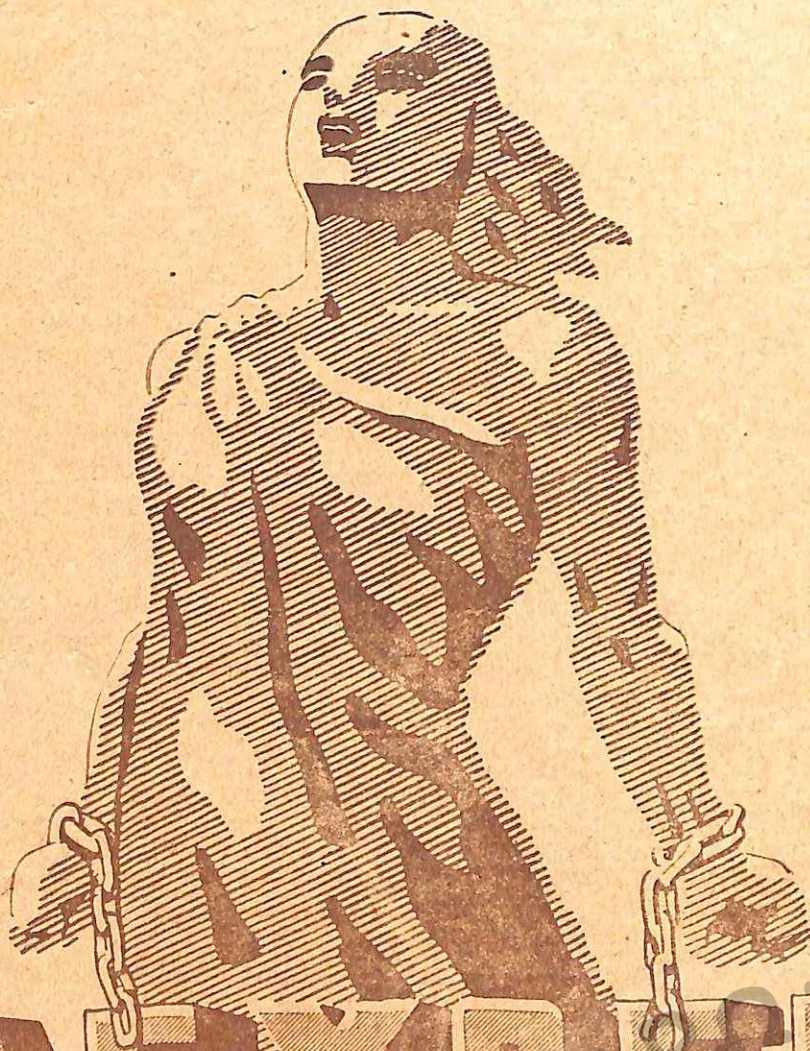
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Πολιτική αύστηρως άκομμάτιστος
—Χωρίς κινρινισμούς και δημοκοπίες
—Χωρίς συμβιβασμούς και ύποχωρήσεις
Χωρίς καιροσκοπικούς έλιγμούς

Ο καθημερινός εφιάλτης εκείνων που
φοβούνται τον δίκαιον έλεγχο
Η καθημερινή χαρά εκείνων που δι-
ψούν την αλήθειαν.

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΟΡΙΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, 18^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 28112—28113—28012—28013—28014

(Πολιτικός αρθρογράφος της "Ακρόπο-
λεως" από 21-1-1929 έως 10-10-1935)